

"הפתח לישראל"

**ביאורי חותמי י"ד שורשים בח"ן
נסתרותם בעליונים**

הרמב"ם

עורך: רחמים גואטה

י' שבט התש"פ

מ"ב מסעות בני ישראל והשורשים

שורש ראשון	א.	רַעַמְסֵס	"וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעַמְסֵס וַיַּחֲנוּ בְּסֹכֹת"
	ב.	סֹכֹת	"וַיִּסְעוּ מִסֹּכֹת וַיַּחֲנוּ בְּאַתָּם אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַמִּדְבָּר"
	ג.	אַתָּם	"וַיִּסְעוּ מֵאַתָּם וַיָּשָׁב עַל פִּי הַחִירָת אֲשֶׁר עַל פְּנֵי בַעַל צְפוֹן"
שורש שני	ד.	פִּי הַחִירָת	"וַיִּסְעוּ מִפְּנֵי הַחִירָת וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם הַמִּדְבָּרָה"
	ה.	מִרְה	"וַיִּסְעוּ מִמִּרְה וַיָּבֹאוּ אֵילָמָה"
	ו.	אֵילָמָה	"וַיִּסְעוּ מֵאֵילָם וַיַּחֲנוּ עַל יַם סוּף"
שורש שלישי	ז.	יַם סוּף	"וַיִּסְעוּ מִיַּם סוּף וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר סִין"
	ח.	מִדְבַר סִין	"וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַר סִין וַיַּחֲנוּ בְּדַפְקָה"
	ט.	דַּפְקָה	"וַיִּסְעוּ מִדַּפְקָה וַיַּחֲנוּ בְּאַלוֹשׁ"
שורש רביעי	י.	אַלוֹשׁ	"וַיִּסְעוּ מֵאַלוֹשׁ וַיַּחֲנוּ בְּרַפִּידִם"
	יא.	רַפִּידִם	"וַיִּסְעוּ מִרַפִּידִם וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר סִינִי"
	יב.	מִדְבַר סִינִי	"וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַר סִינִי וַיַּחֲנוּ בְּקִבְרֹת הַתְּאֵנָה"
שורש חמישי	יג.	קִבְרֹת הַתְּאֵנָה	"וַיִּסְעוּ מִקִּבְרֹת הַתְּאֵנָה וַיַּחֲנוּ בְּחִצְרֹת"
	יד.	חִצְרֹת	"וַיִּסְעוּ מִחִצְרֹת וַיַּחֲנוּ בְּרִתְמָה"
	טו.	רִתְמָה	"וַיִּסְעוּ מִרִתְמָה וַיַּחֲנוּ בְּרַמֹּן פָּרָצִי"

שורש שישי	טז.	רמן פֿרץ	וּיִסְעוּ מֵרִמּוֹן פֿרֶץ וַיַּחֲנוּ בְּלִבְנָה"
	יז.	לִבְנָה	"וּיִסְעוּ מִלִּבְנָה וַיַּחֲנוּ בְּרִסָּה"
	יח.	רִסָּה	"וּיִסְעוּ מֵרִסָּה וַיַּחֲנוּ בְּקַהֲלֵתָה"
שורש שביעי	יט.	קַהֲלֵתָה	"וּיִסְעוּ מִקַּהֲלֵתָה וַיַּחֲנוּ בְּהַר שְׁפָר"
	כ.	הַר שְׁפָר	"וּיִסְעוּ מֵהַר שְׁפָר וַיַּחֲנוּ בְּחַרְדָּה"
	כא.	חַרְדָּה	"וּיִסְעוּ מִחַרְדָּה וַיַּחֲנוּ בְּמִקְהֵלֹת"
שורש שמיני	כב.	מִקְהֵלֹת	"וּיִסְעוּ מִמִּקְהֵלֹת וַיַּחֲנוּ בְּתַחַת"
	כג.	תַּחַת	"וּיִסְעוּ מִתַּחַת וַיַּחֲנוּ בְּתַרְח"
	כד.	תַּרְח	"וּיִסְעוּ מִתַּרְח וַיַּחֲנוּ בְּמִתְקָה"
שורש תשיעי	כה.	מִתְקָה	"וּיִסְעוּ מִמִּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְּחִשְׁמָנָה"
	כו.	חִשְׁמָנָה	"וּיִסְעוּ מִחִשְׁמָנָה וַיַּחֲנוּ בְּמִסְרוֹת"
	כז.	מִסְרוֹת	"וּיִסְעוּ מִמִּסְרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּבִנְיַיִךְ יַעֲקֹב"
שורש עשירי	כח.	בְּנֵי יַעֲקֹב	"וּיִסְעוּ מִבְּנֵי יַעֲקֹב וַיַּחֲנוּ בְּחַר הַגְּדָד"
	כט.	חַר הַגְּדָד	"וּיִסְעוּ מִחַר הַגְּדָד וַיַּחֲנוּ בְּיִטְבְּתָה"
	ל.	יִטְבְּתָה	"וּיִסְעוּ מִיִּטְבְּתָה וַיַּחֲנוּ בְּעֵבְרָנָה"
שורש אחד עשר	לא.	עֵבְרָנָה	"וּיִסְעוּ מֵעֵבְרָנָה וַיַּחֲנוּ בְּעֵצִיּוֹן גְּבַר"
	לב.	עֵצִיּוֹן גְּבַר	"וּיִסְעוּ מֵעֵצִיּוֹן גְּבַר וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר צֹן הוּא קִדְשׁ"
	לג.	מִדְבַּר צֹן	"וּיִסְעוּ מִקִּדְשׁ וַיַּחֲנוּ בְּהַר הַהָר בְּקֶצֶה אֶרֶץ אֲדוֹם"

שורש שנים עשר	לד.	הר הקר	"ויסעו מהר הקר ויחנו בצלמנה"
	לה.	צלמנה	"ויסעו מצלמנה ויחנו בפונן"
	לו.	פונן	"ויסעו מפונן ויחנו באבת"
שורש שלושה עשר	לז.	אבת	"ויסעו מאבת ויחנו בעיי העברים בגבול מואב"
	לח.	עיי העברים	"ויסעו מעיים ויחנו בדיבן גד"
	לט.	דיבן גד	"ויסעו מדיבן גד ויחנו בעלמן דבלתמה"
שורש ארבעה עשר	מ.	עלמן	"ויסעו מעלמן דבלתמה ויחנו בהרי העברים לפני נבו"
	מא.	הרי העברים	"ויסעו מהרי העברים ויחנו בערבת מואב על ירדן ירחו"
	מב.	ערבת מואב	

הקדמה לספרו של הרמב"ם - רבי ישראל סלנט

אשכולות הענבים הבצורים (בציר) אשר לימין המשכן יכילו בתוכם סודות נקובים אשר למראית העין לא יפן מקומם אלי איש, עדי יעמיק בהם ויבין כוח חמיצותם עדי כוח מתיקותם ליתן בהם כוח התבונה אשר למראם לטעמם, למרקמם ולכל מבנה סריגיהם אשר לכורמים. ותהא שעת רצון, שעה טובה לישראל להבין כוח זה הניבט אלי הפתח להביא הסודות הגולים אשר לאשכולות מפי הנשר הגדול לציון, אשר ערבותו וערבות לשונו וכוח דקדוקו אלי מילותיו יאירו שמי דקודשא מעם נחת הרוח לבורא ולנבראיו. ויתכן וינתנו בכס אלו הסודות מעם הכורמים על פי לשונם נכתבם וסודם רשום בהם על פי הכתוב בעליונים ומעליונים וישמרו אלי הכתבים עדי פיענוחם ויתכן וינתנו מעם מילוליהם על פי סודם אשר לפרד"ס מעם הקל ועדי הקל וחומר. וכל אשכול על פי מבנה תרשימיו אשר הרשימו נתנו בו ולא יוסף ולא יוכלל ולא יוחסר כלל, על פי ההיתרים אשר לעליונים. וכל אשר יוכתב, יאמר ויציץ אלי דפי ליבך מעם מדוייקותם ניתנו בך ואל יחסר בך פעמי ליבך, יען חקוקים המה שמה על פי הכתוב והנדרש מהם. וזו החקיקה על פי מהמורות הדרכים אשר ניתבו בך רגלייך מעם קיפולי גלגוליהם ובכל השכימך מעם הקיפול האחד וניטעו בך עוד ועוד מעם הגולים אשר לאשכולות, וכל טיב אשכול מעם כעב תחתונים אלי עליונים ליתן בהם סוד היבראם וסוד תיקונם השמור באלו הכתבים לישראל. ותהא האורה בביתך ובכתבייך להביא סוד השמור לבעליו, אלי בעליו, על פי כתבו ולשונו וייטבו בך השנים אשר לימים. וכל קול קורא אשר נישא מעם ליבך אלי אוזנייך ייטב בך תיקונך וכתבתייך ל פי השמור בך. וזו האורה והצהלה אשר לאור ראשון בהיכלות ליתן בך מפתח הפתח אשר לאשכולות הכורמים אשר ברשות הנשר הגדול לבשם בהם אוירה הקדוש של ארצנו, ציון הקדושה. וינתנו הדברים על פי הפרקים והשיעורים אשר לכל פרק מעם נדבכי ליבך וכוח רצון נשמתך ליתן בה זו השליחות והעשיה אשר לעליונים אלי תחתונים. וכוח השבות אשר לישראל מעם אלו הכתבים יאיר הלבבות הרדומים אלי אחיהם לשמר בהם גחלת עמם והמה רחוקים מהם. ועל-כן ינתנו הדברים מעם שיקול הדעת וזרימתם על פי מי מנוחות ומתיקותם ערבה ללשון הקורא והטועם על פי מצפוננו וטעמו עימו. וינתנו כוחות שערי אלוה מעם מיגור זממם של המיזיקים לבל יפריעוך מעם זו השליחות אשר לפתח להביא אדרת הנשר הגדול אלי המוצא הישר להמליך בהם בורא עולם מעם אלו הגולים אשר לכתבים. וזו שעתך ביתי ליתן כוחך וכוח רצונך ולבל יפול בך פגם חס ושלום וכל תבונתך ותבונתייך אלי זה הפתח לשלום וחסד עם גדולי ישראל אשר רעבונם לתחתונים ניכר מעם כתביהם להשפיע בעמנו כוח רצונם להמליך הבורא יתברך על כלל עמו, עם ישראל, עם סגולה. ובזו תמו כלל הקדמותנו וניתן בנו ברכת השם ממעל נעשה ונצליח אלי צור ישענו לנתב בנו המלאכה מעם מדוייקותה, אורה וכוח ישעה עלי ישראל ונאמר אמן. ויפתחו בפנייך שערי הגמולים אשר לאוגדן הרמב"ם מעם מ"ב מסעות ישראל על פי שורשם ושורש הבנתם להסמיכם אל שורשיו והם נעוצים בתחתונים.

מ"ב מסעות

על פי צו השעה המורני ואני בכף שליחותי ספון בהיכלי ליתן אלו הברכות אשר למראשות נשמתי לזמן בכס היכלי עליון אלי בתי מדרשות תחתון לזמן הדברים אשר ניגרים מעם דבש מלכות שפתות גדולי ישראל בעליונים. ובשבח הבורא נזדמנה בי זו שליחותי מעם הפתח לישראל ליתן מעשה י"ד שורשים בשריגות מ"ב מסעות להבין משאים ומתנים אשר בינות נפש האדם אלי אלוקיו להוליכו על פי תנאיו ותוואי נתיבו ומסעו עלי ראשו ורגליו נטועים באדמתו. וזו הדרך וזה המסע והמשא יעורר משאלות הלב אלי המוסר והח"ן וכל אשר בהם אל מול תרי"ג המצוות המוטלות עלי נשמת אדם בישראל. מעם כל אלו ואף כל אלו נחרטו בי מעם נשמתי דופני הדברים מעם פנימיותם ומעם חיצוניותם ומעם הנראה על גב הנשמע, והנשמע על גב הנכתב, והתכללו כל אלו יחדיו אלי דפי לב נשמתי לשלשם אלי פתח לישראל ליתן באדם חבל אחיזתו בעליונים מעם פשטות הדברים עדי עומקם. ועל-אף פי הבאר מצויים המה מעם רדידותם ומעם עומקם וינתנו על פי המשורה היאה לזה הפתח ולבל נחריד לבבות ישראל התמימים והכשרים. ובאם יתן בי משובי עליון הבורא יתברך לחזק בי רכיכות הדברים אשר אביאם בשלמותם ובל אטעה בכס אופן הדברים ואף לא כתביהם אשר בינותם. ואשר כל אלו ומעם ישורון אשר יפתח אוזניו אלי המוציא מעם זה הפתח, תדע כל נפש בישראל מושא משאה אשר על שכמה מעם עומקו ופשטותו וכל אשר בינותם לעכל בה מסעה על פני מים טהורים אשר לתורתנו הקדושה ולהרות צמאונה. וכל אשר יוכח אליכם אל מול דפי קריאתם לכם הוא מעליונים לשבח בו בוראכם אשר נתן בכס זה הפתח. ואחל זה מסעי אשר לעליונים מעם כוח השבות אשר טמון בו באדם וסודו נפרע ממנו. וזה כוח השבות אשר לתהילת עולם ניתן בו מעם כוח הבחירה להיקרא בו אדם ונפש יהודיה פועמת בו. ואין מעם כוח השבות להכחיש בכס סוד קיומכם על פי אשר בחרה בו נשמתכם כלל וכלל. וזה כוח השבות מעם נראות האדם אל מול פניו אשר צלילותם נשקפת מעם מי באר טהורים אשר לתורת ישראל, להבין כוח התבונה וכוח התהילה אשר לאלוקי ישראל ניבט בכס נוכחה. ובאם העין החפצה לזה המראה ונעלם הוא ממנה, תצרך "כוח השבות" להשיבו אלי מקומו זה המראה מעם מדוייקותו צלילותו ומקומו על פני מים טהורים וזכים אשר לתורת ישראל. ונתפצלו הדרכים אשר ליאור עליון להבין כוח השבות אשר לעליונים מעם ג' מסעות ראשונים אשר למ"ב מסעות על פי סדרם וכוח מחשבת האל טמון בהם ליתן בכס ערבות "כוח השבות" על פי ג' מסעות ראשונים וסודם שמור בהם. וזו התבונה תאיר השתקפות פניכם אל מול מי באר מים חיים אשר לאלוקות ואשר לתורת ישראל על פי סידרם החתום בהם. וזה "כוח השבות" טמון אלי ג' מסעות ראשונים והמה אלו עומקם ותובנותיהם אשר נטועים בהם.

א. רעמסס – הלבנת פנים

זו הגזרה השווה אלי **"לא תרצח"** וכלימת הפנים נתנה מעם זה המסע בראשוניותו להבין כוח השבות מעם עומק הביזוי, הכלימה הרמיסה וההשפלה אשר מנתב בו תיקונו באדם אל מול רמיסתו שלו ואל מול רמיסתו את זולתו. ואין מעם מנין השנים ומנין המצוות ומנין התצורות להבין כוח הכלימה אשר לרמיסה כאילו נטל נפש אחת בישראל. ועל-כן מעם זו הזהות השאולה אשר נטל האדם אלי פניו להשפיל בה זולתו נלקחה מעם תהום הנשייה אשר לו לאדם מעם ה"רוחניות" אשר מפעמת בו.

ולא תצרך הזהות להכלל בה כוח ערבונה אלי יצרה, יען היא היא היצר במלוא הדרו להכחיש באדם מוצא הרוח והנפש אשר ניתנו לו כפקדון על ידי בוראו, ותבוא זו הזהות השאולה, לרמוס במו פיה וידיה "פקדון ה' יתברך" בחיותו ועצימות בוראו בו. וזו הזהות השאולה אשר נתלבשה עלי פני האדם להאיר בו עצימות יצרו מעם כוח ההרג והרצח על פי הרוח אשר לגשמיות ותהא זו הפעולה כתהום הנשייה אשר לרוחו להבין כוח הסטייה אשר לו לאדם מעם יצרו ילך וירחק עדי יובילו אלי התהומות ויעמיקו וישקע בו צווארו עדי יחנקו, וזה החנק אשר לופת בו היצר צווארו ילביש בו וישתול בו זהותו השאולה עדי ירצח במו מילותיו וכוחם אשר בהם מעם הדינים הגלויים והדינים האפלים אשר נסתרים בהם, ויהיו ידיו שלו, ולא של הזהות השאולה אשר על פניו מגואלות **"דם נפש"** אחיו עליהם. וזו הרמיסה אינה מצויה בגבולות הרוח אשר לגשמיות ואשר לרוח. זו הרמיסה הרעימה שערי שמים והבריקו ברקיהם מעם כוח שמיטת הנפש אלי **"קיברה הרוחני"** ונתבדלו הכוחות אשר לעליונים. ונתבדלו הצורות אשר למשובי ההיכלים העליונים ונפגמו התצורות אשר לסדר הסדרים.

ב. סוכות – הגנה אלוקית

וזה הצוהר אשר נפתח לעיני רוחך יאיר משכנות שאננים אשר לנדבכי הדברים מעם עומקם ומעם רדידותם וכל אשר בינותם, לנתב בנו יושבי עליון ובכם יושבי תחתון פירושי המבוא והמוצא אשר דרך לו לאדם מעם מוצא התגלותו בעולמו עדי לכתו משם. וזה הלענה אשר תלויה על צווארו להשכיח ממנו מהמורות הדרך אל מול אלוקיו ויצרך להשלים בה מתיקותה ולבל תחריב בו עולמו. והסוכות אשר למשכן כבודו יאירו מעם מחשכי התהומות אשר לרוח האדם, משכן יוצרו אשר חובק בו וסוכך בו רוחו להגינו מפני פרצי הרוחות הנושבות אלי חוקיות היצר הדבקה אלי שובלי הנפש להחפינה אלי כליו וליצור בו תבנית אלוה ממוגרה ומחומשה ל"האיר" הנפש אלי הרוח ולמשכה אלי מקצבי הארציות והדרך, דרך ארץ אשר לארציות. ואלו המה הסוכות, סוכות הושעיה, אשר מעם צלמו החתום בנו סכך הרוח לתוכה מעם ארבע דפנותיה להשרישה אלי הצלם ולבל יטלטלו בה דרכה ורוחות סוערות אשר יחלפו אליה וממנה ישמיטוה אלי ארציות הנפש. וייתכן ותשאף זו הרוח להיכלא אלי הנפש אשר נאבקת בגלמודות כליה להדביקה אלי אצילותה ולא תוכל מעם הכוחות השואבים בה קנינה להכילה אלי הארציות ואין בה מעם הארציות כלל. או אז יפרחו ברוח

האדם חזיונות שב והרעדה והחלחלה תפנה מקום אצילותה עדי תישמט ממעופה אלי חבטת הארץ, ואין בה מעם התקומה וכוח התקומה. ועל-כן סכך בה השם צליו בשניים, להאיר בה אורות ספירי האדם לחזקה ולהגינה מפני רום גובהה ובל תשמט מעם חוזקת היצר הלופט הנפש באמיריו. ומשכך הדבר תדע רוח האדם לחזק מקומה מעם ארבע קצוות שמים המסומנים וחתומים בינות ציליה.

ג. איתם - תום הלב

הבורא יתברך שמו נתן בכס מעם תום הלבב ותום הנשמה לשמר בה צלמו ובו נקובים י"ג מידותיו, מידות הרחמים. וזו התמה והטהורה אשר כליה נזדככו טרם רדתה תיצרך להעפיל אל גובהה ומעופה ובל ידבק בה רבב אשר לחומר ואשר לארציות. ואין מעם זו המלאכה המוטלת עליה בקלילותה כלל וכלל. וישתבח שמו נטע בה זרעי החול וזרעי הקודש על פי הנשמע והנראה מעם דפנותיה ואף כי נפל בה דופי מעם הארציות לא תשכח אלי כליה להגביה עוף אלי ממלכת העולמות, לשמר בה כוח הראיה אשר נחתם בה בעליונים ונשכח ממנה בתחתונים. וזו הראיה אשר לשמה נתבראה ונתעברה אלי תחתונים להביא בה "כחל השחק" מעם מראיתו בעליונים וכוח צביונו בתחתונים לדבוק בנשמה אלי אלוה מעם תמימות הדרך ותום הלבב ולבל ישמטו ממנה כליה. וזה האיש התמים אשר ילך עם אלוקיו, ונזדככה נשמתו לשמר מקומה בינות גנזי מרום, יען תומתה שימרה בה טהרתה. ואין זו מעם תמימות ההשכל וההבנה, אלא מעם תום השיכר, הכוח המשכר נשמת האדם, לשמוט ממנה טהרתה ולהשתכשך אלי תהומות הארציות. ועל-כן שימור התום אלי כליה יגינה מפני כוח השיכרון, שיכרון החושים, חושי האדם להפיל מעם טומאתם והכוון כליהם זו הנשמה הזכה התמה, ואין בה מעם כלים להרע כלל וכלל. ועל-כן יהא זה תום האדם אלי נשמתו ותום הנשמה אלי אלוקיה להחכים בה סדרי עולם נבונים וחכמים אשר יגינוה מפני שיכרון הכוח.

השורש הראשון - כוח ההנהגה הפנימי

הוד והדר יהלכון על פני מרשות המסעות להאיר שמי דקודשא מעם אופני הדברים אשר נשברת כסותה אל מול תחתונים להביא גופני הדברים על פי דרשם וסודם. וזה הסוד אשר שמור לבעליו על פני הדורות וימים יאור מסענו על פני תהום בינות שמים לארץ. ואלו המסעות בשלושה כיוונים והויותם על פני תהום מעם כוח ההנהגה של מעלה לשמר באדם צלמו, צלם אלוקים, הנטוע בו בראשונה אל מול זולתו ועדי אל מול אלוקיו. ועל-כן מעם כוח ההנהגה לייחד זה השורש על פי החיץ אשר בו אלי אופי הנהגת האדם מעם פנימיותו ועול מלכות שמים רחק ממנו. ואין זאת מעם הנשמע כי רחוק הוא מאלוקיו, אלא דווקא מעם קירבתו להשם יתברך, בינות הרישא עדי הסיפא יהא כתר לראשו מעם הנהגתו הפנימית המקושרת אלי צלמו להבין כוח הבריאה והסתגלותה אלי תשמישי הטבע אשר לו לאדם להפליג אלי רעיונות ראשו אשר ניצבים כמוטות אל מול שמים להבין כוח שפעת הדברים בינות אדם לזולתו עלי עליונים וסדר הסדרים אשר נטועה בהם. ועל-כן מעם זה השורש הנכון אשר לסדר י"ד שורשים, לייחדו אלי כוח הנהגת האדם מעם פנימיותו אשר שוזרת בו צלמו, אופיו וכוחות הטבע הגלויים והאפלים אשר מלווים כסות נשמתו להאדיר כוח אמונתו אלי אלוקיו דווקא מעם כבוד האדם אלי הנהגתו איש איש אלי זולתו. וזה כוח ההנהגה מעם שימת הדברים ושימת הלב אלי נחת הרוח אשר לנאמר ואשר לנשמע ואף על פי תצורתם וכורח אמירתם וכל אשר כפוף אליהם, יצרך האדם לשמר כוח הנהגתו הפנימית בכפיפה אחת אלי שערי שמים הפתוחים לפניו להביט בהם נוכחה צל השכינה עלי פני הזולת ומנגד להביט פנימיותו וכוח הנהגתו שמור לצידו להבין נחת רוח עליונים מעם איש אל אחיו. ועל-כן יתואר זה השורש מעם דאורייתא דווקא לשמר כוח קיומה וציביונה על פני האדמה ואור השמש מאיר בה השחקים הגלויים והנסתרים על פי דרך ארץ ודרך לנולד ודרך למולד על פי הסדר המופתי אשר לחוק העברי. וזו הנהגתו הפנימית של האדם תצרך להיות מעליהם יען נטועה היא וכוח יניקתה מעם צלמו, צלם האלוקים. וכיצד זה כוח ההנהגה הפנימי ישפיע וישפיע מעם "אם הדרך" אשר לדברים על פי ציוני הנפש הרוח והנשמה? וזאת על כן נתנו בנו אלו הסודות והדברים השמורים על פי סדרם המופתי, חוקיותם ואופן הבנתם על פני תחתונים והמה נטועים בגנזי מרומים לעליונים. וזהו כוח ההנהגה הפנימי על פי מורא שמים ומורא דרך ארץ לו לאדם ומורא רוח הלבב אלי עצמיותו, וכל נכס קנין רוח וחומר אשר לו. עם אלו הקנינים אשר לרוח ואשר לחומר יולד בו כוח הנהגתו על פי פירושו האחד מעם אלוקיו ועל פי פירושו האחר אל מול זולתו. וזה הפירוש האחד וזה הפירוש השני ימדדו על פי כוח שיפעת הצלם עלי כוח הנהגת האדם מעם פנימיותו על פי מוצא הדברים דרך התפשטותם ודרך צמצומם על פני האדמה, והנתיב האחד השמור לאדם האחד הוא "עולם קטן" אצל אלוקיו. וזו היומרה לנתב "כלי מעשיות האדם" מעם הגשמיות ומעם הרוח על פי תיקון האדם בלבד הינו לחטוא אלי האמת הצרופה, יען כוחות גדולים וחמושים ברוח אלוקים ורוח האדם וכל אשר בינותם פועלים עלי האדם הפשוט אלי מפעל חייו. ועל-כן יהיו אלו סיבה ומסובב על פי פשט הדברים ועל פי תצורות הרקיעים ותצורת האדמה וכוח שיפעם לחיוב ולצער להטות כף כוח הנהגת האדם מעם פנימיותו על פי צירופי כוחות, התפלגות כוחות וכל אלה ואלה יאירו הדרך ההנהגה התיקון וכל השתקפותם בעליונים מעם השם יתברך על פי סדרי תבנית בראשית. על-כן באם נמקד לימודנו על פי ג' מסעות ראשונים, תהא העין הבהירה למדה על פי אופיים ואפיונם כוח ההנהגה הפנימי הפועל מהם: כלימה, הגנה ותום הלבב. אלו המה בשלוש כיוונים לנתב באדם כינוס והתפשטות הנהגתו על פי הפועל היוצא מהם לנתב דרך ומוצא לדברים אל מול הזולת ואל מול הבורא. מעם כוח הכלימה אשר מסתיר בקיפוליו כוח הדיבור, המחשבה והמעשה הלא המה מלבושי האדם אשר ילבישם עליו,

והוא מהלך בנתיב יומו ועל פי מלבושיו יהיו ניכרים בו מידותיו וכוח שיפעם על זולתו וקל וחומר עלי בוראו. וזה כוח ההגנה לתת יהבו אל מול בוראו להיסכך תחת כנפיו, להשים כוח הנהגתו בפנימיותו אלי כוח הנהגת הבורא מעם ביטולו אלי אלוקיו מבחינת "שהכל לטובה" הוא אל מול האמה ואל מול העבד הלא המה הנפש והנשמה אל מול קונם הוא השם יתברך, ובעת מלבושיו ומחלצותיו מולבשים עלי מידותיו וטובות הן בעיני הזולת ובעיני הבורא, אז ידע גם ידע דרך ארץ פתוחה לפניו ונתיבו יונהג בשלום ובשלווה אלי הנהגתו הפנימית, ועל-מנת יניחו ממנו הספקות אשר להנהגתו הפנימית, ישים ליבו אלי התום, תום הלבב, להרחיק ממנו שיכרון **חושיו המאיימים עלי מלבושיו** יען ינתקם מעם היצר וינתבם אלי כוח רצונו להשמישם אל מול עבודת הבורא, ויהיו תחת חסות כוח הנהגתו הפנימי לבל יפלו בהם כוחות חיצון לאיים בהם הנהגתו. וזאת על-כן מעם שורש ראשון אשר לעליונים להבין כוח הנהגתו הפנימית אשר לאדם מעם יניקתו ויציבותו על פני האדמה והשתקפותו למרומים. וזו הדרך לגולל השורש הראשון על פי קבוצת הדברים הנאמרים תיצרך נפש האדם להיכלל אל מול אלוקיה על פי המנח המנתב צור ישעה בתוכה להאיר בו כוח הנהגתו הפנימית על פי דין תורה, חסד ואמת, ומוסר שמים עוטפם על פי חומריותם וקשיותם. ועל כל אלה יונח על פי הבאר, באר מים חיים, היונק קדושתו מעם תורתנו הקדושה פרות ההנהגה על פי דין ועל פי מוסר להשכים אל מול כוח הנהגתו הפנימית אשר יאיר זה המוסר וזה הדין על פי גווני אמת וגאון ישראל משגיח בהם. וזו ההנהגה הפנימית משויכה אלי נתיבי המסתור אשר מבקשת נשמת האדם להיכסות בהם ובל יזיקוה ויטמאו קדושתה. ואולם אין זו מעם נסתרות טבע האדם לשכשך רגליו אלי הארציות ולהנביט ממנה צמחי ברכה וצמחי תרעלה על פי הנתיב השמור לבחירת בעליו. ועל כן אלו צמחי התרעלה יהיה בהם מעם כוח השפעתם להרע אלי קדושת וטהרת הנשמה ולפגום בה מעם התחדשותה, והיא יורדה טהורה ומצוחצחה עלי אדמות. וזו זו הבערה אשר תצית כוח הנהגת האדם מעם פנימיותו לנווט התרעלה אלי שורש יסודה ולא תפגום בקדושת הנשמה. וזה כוח ההנהגה מנתב לעתים בייסורים ולעתים בצוקי מדרגות נתיבו, זה כוח התרעלה אלי שערים אחרים אשר לנפשו ולרוחו, ולא תצלח מלאכתו תמיד. וזה הקושי אשר לנתיב צמחי התרעלה מקשים בינות פנימיותו כוחות חיצון המחשיבים כי ראויים הם ליישב בפנימיותו על פי צו היצר אשר יונקים המה ממנו. וכל אשר יסתיר האדם כוח הנהגתו בפנימיותו מפניהם יצליחו אלי יעודם וירמסו בו אט אט כוח הנהגתו עדי יותר ערום ועריה אל מול יצרו העושה בו כרצונו. ועל-כן זה כוח ההנהגה הפנימי יצרך יטבל כוחותיו מעם מרומים על פי חיזוקי בריחיו ואופן מהות פועלו על פי שניים כוחות אשר שיעורם לא יסולא מפז. ואלו המה כוחות השעריים אשר מצויים בינות פיאות מוחותיו נחים אלי השעריים עדי יצרך בהם האדם משוביהם. ואלו המה הכוחות החתומים מעם הצו האלוקי הימן והשמאל אשר למראשות כיסא הכבוד ו"כיבודיהם" מצויים בפיאות מראשות האדם. כוח היצירה אשר לימינו הינו כוח החסד להיוולד חסדים על פי מחשבת הלב וכוח המחשבה המוחי ליתן בו בכוח הנהגתו הפנימי מעם הטוב האלוקי. ומעם הפיאה אשר לשמאל הינו כוח "עיבור" הדינים לנתב מעם הדין אשר לשמאלו כוח עיבור החסד אלי הדין, לעטוף זה הדין (כוח המחשבה הרעה וצרות העין) מעם מעטפת החסד. וזה החסד בראשיתו "לימוד הזכות" ימשוך אליו חסדים רבים על פי גווניהם ונדבכיה. ואלו המה שני הכוחות יחזקו כוח יניקת ההנהגה הפנימית אשר לו לאדם ולהעמידו יציב ואותן אל מול הכוחות המושכים בו רצונם להרפסו לתחתיות. וזאת על כן מעם חסדי שמים "להאיר" באדם כוח הנהגתו על פי הצו האלוקי להובילו אלי כוח הבחירה אשר על נתיב תיקונו. וידורו אלו ב' הכוחות אשר לפיאותיו מעם ב' צידיו לשמר בו שיווי משקלו אלי מול פני כוח מנהיגותו בפנימיותו לבל תיפגם בו המלאכה באם יצרורה לאחד מעם שני צידיו, ויפגמו בו האורות ויאפילו

בו כוח מנהיגותו, יען אין מעם אלוה אחד יחיד, וכל אשר משתלשל מעם הרקיעים יאורו אורותיו על פי זיווגיהם שלישיהם וכיוצא מכך. ועל-כן תצרך כוח מנהיגותו בפנימיותה לברך על המוגמר באם ישעין מסעדו עלי ימינו ועלי שמאלו, או אז יתגלו בפניו כוח תלותו אלי זכות הבחירה אשר כוחה מעם יעודה ואין פחות משניים תלויים עליה. ועל אשר יבחר מעם העמל אשר למלאכתו תצורת ישעו עליו יצרך להשעין מלאכת החסדים ועטיפת החסד עלי הדין להוליד בו רחמים, תצלח דרכו אשר תשמר בו כוח איזונו אל מול פנימיותו כוח הנהגתו וכוח הנהגת הבורא בו. וזו המתלה להשעין מסד כיסאו אלי השמאל והימין אין בה מעם הקלילות, יען יצרך ימשכן ויעמיד מידותיו אל מול הימין ואל מול השמאל להאיר אלו באלו הדופי התלוי עליהם ולשייפו מעם הצורים אשר נלווים אליהם למרק ולטהר בהם זו מלאכת הנהגתו בפנימיותה.

הכתיבה מול הרמב"ם - רבי ישראל סלנט

רבי ישראל, האם תוכל לאשר לי את המבנה הקיים מול הרמב"ם?

ואין מעם משגוחי ליבי להיעתר ואף לענות על זו הקושיה. יען צירי התנועה אשר לימין ואשר לשמאל ניגשים אלי הימין להאיר תנועת האורות הקמלה מעם עליונים. ותצרך היד הטובה אשר לרמב"ם להאירם על פי משגוחי ידיו. ולא ישחקו בך בתעתועי שוא. יען נדבכי המלאכה כתובים ומשוערים בך. ותיצרך רק תשומת הלב ומרגוע הנשמה להניחם על פני דפיך. וזו התצורה הנגועה במזיקי עליון תישמד על פני האדמה מעם כוחות עליון לבל יזיקו בך מלאכתך. ואין מעם המשגוח לכוון פתילי ציציותיו ואף לא טליתו, ורק על פי הרמב"ם יישק דבר לכתביך. ותדע נשמתך שובע הדברים עת תיגמד כוח המיגור אשר למילת האדם הבא לפתחך ובל ישבר בך ליבך. וזו הממגורה אשר לכתביה ולעשיה משובחה וטובה בעיני האל ומאמיניו אשר לעליונים. ותיצרך משובת נעורים להעריך מעם קפידתך אל מול הדברים ולא יוכר בך הצער כלל. וזו קפיצתך אלי גנאי מרום תצרך דעת העיתים אשר למקום ולמשגוחי הדברים מעם שיקול הדעת הנצרך. ועל כן תבוא זו משאלת ליבך אלי יצורי הדברים אשר נטועים בך בעת הזו ומעם קומץ מלאכי דרבנן ללוותך אל מול מלאכתך. ולא יאונה בך רע כלל וכלל. וזו המלאכה ביסודה מקושה ומסורגה ותיצרך נפשך לשחרר כמיהתה אלי החשבונאות לתחתונים. ואין מעם זאת יאה ונאה למהלכי השליחות. ועל כן בעת הזו ממש אנתב בך אלו הכתובים בלא אומר ודברים וצלולים אשר לאוזניך, לנקותם ממך ותבוא ברכה בידך. וזה הכתוב אשר לשערים מעם הרמב"ם אמת ויציב ומדוייקותו נפרסת אלי כתביך. תבורכי בתי.

ר' ישראל, האם יש סימני גאולה בכל אחד מהשורשים הנכתבים על דפי?

ותצרך הנפש ההומייה אשר פועמת בך לחלט מעם נדבכי השיעורים הכתובים בך תצורת הרמוז אשר לפשט ולדרש וסודו שמור בו להאיר על פני דפיך סוד השמור לבעליו, על פי מידות השורשים. וכל שורש וסודו על פי מידתו לקושרו אלי הגאולה ונאמר אמן.

רבי ישראל, האם תוכל לפזר ממני את הערפל המחשבתי אשר אני מרגישה שפוגם בשמיעתי ובכתיבת הדברים?

אשריכם ישראל על זו העת הנעלה לקבל מקבצי הדברים התלויים על ראשיכם. ואת בתי, דעי מידת החסד והרחמים אל מול הוויתך לבתר ממך התודעה המטעה והמשכרת אל מול עיני רוחך. וזו תועלתו וזו מלאכתו וזו מחילתי על פני תהומות אשר יזיקוני, לרכך בך זו התודעה ולשמר בך זכות השמיעה המנוקה מכל פגע ורחש. ואתן מילתי ומוצא נשמתי לשמר בך זה נתיב השקט והמלאכה המלומדה להביא דברים על פי דיוקם אלי שערי מחברתך, ונאמר אמן. ותצרך נפשך למתן בה גלי הצער עלי לכת האדם שבי אחרי בינתו. והלא לכך כיוונו גדולים ממך. לשבר זו הבינה על פי העיתים והמועדים הנכונים לאומה הצרופה והמכוננה על פי דרכי הבורא יתברך. ישמרך השם ויכווין בך פועלך לשמו ולשם תורת ישראל הקדושה. מבורכת תהיי.

רבי ישראל, האם נלווה לכל שורש סוד אחד מהגאולה?

רבי ישראל: רבות בנות עשו חייל ואת עלית על כולנה. בראי הדברים הנגלים אל מול עינייך וכוח יניקתך אותם. יתברך שמו נתנם על פי סידרם וסידורם אשר לשחקים, ובעת הזו תיצרך נפשך להאיר משכנה מעם נופת צופים אשר לעליונים, להתיר מעם משכנם הגולים הצפים אלי עיני רוחך. וזו משאלת הלב להביא גאולת ישראל אלי ישראל תרקום עור וגידים אל מול כלי כתיבתך, ונאמר אמן. ועל כן על פי צו השעה המורה כמיהתך אלי הנשמע והנראה. זאת רק אומר על פי השענות הדברים מעם עליונים יובא כל שורש אלי בית **טוטפתו** על פי הסדר הנצרך אותך ובך. וזה הסוד הגלוי הנשען עלי ברכיך יאיר בך אלי ליבך סוד קיום העם היהודי על פי תצורות גאולתו, יובאו השכם והערב עדי תסתיים מלאכת כתיבת "הנשר הגדול" אלי דפיך. וזו תהא ברכתי אותך בתי, ליישר בך מחלצותיך. ובל יפחידך איש ולא היצר. ותוכל מלאכתך להשלימה על פי אמת ומוסר אשר המה נר לרגליך. ושבח והודייה להשם יתברך על זו התובנה אשר נתלתה בינות מוחך לעיני רוחך. תבורכי בתי.

סוד הגאולה אשר לשורש הראשון - הנכחת הבורא בין איש עם זולתו ואל זולתו

רבי ישראל, האם תוכל לפרט את סוד הגאולה הקשור לשורש הראשון?

תיצרך נפש האדם להביט נוכחה אלוקיו בפנימיות מחשבתו והנהגתו הפנימית דווקא תחילה אל מול זולתו, להביא דבר צלמו, צלם אלוקים, השזור בשורש נשמתו אל מול זולתו, להנכיח הבורא בינות כותלי בינתם עדי הנתיבים השזורים ביניהם. ועל-כן מעם זו הבשורה הקיימה אשר אין בה מעם קלילות המחשבה כלל, תאיר ותעורר דבר תשובת האדם אל מול אלוקיו, והוא מביט נוכחה אלוקיו בפני חברו. וכל היד המחזקת יד חברו על פי דבר תורה, חסד, אמת ושלוש, תשפר מעמדות העם הזה אל מול גאולתו. ועל-כן זו הנגזרת מעם השורש הראשון לקושרו אלי גאולת ישראל מעם הנכחת הבורא בינות נתיבי הלכת איש עם זולתו ואיש אל זולתו. מבורכים תהיו.

רבי ישראל, האם אני רשאים להמשיך את סודות מ"ב מסעות?

ותינתן הרשות מעם רוח קדים אשר למדברות, וזה מדבר סיני להכיל בו יתרת העבירות אשר נישאים על פני נשמות ישראל אשר יצאו ממצרים, ותותר המלאכה אלי שעת יומה עת יחלוצו אלו הנשמות טיב כתבם אלי דפיך לשלם השילומים העומדים על ראשם. והמה מעם נפקדות הנשמות אשר משתהים אל זה הפתח לישראל ויראה וחלחלה פוקדת בהם כלי נשימתם יען פחדם מעם עונשם והתרעומת אשר להיכל קודשו עלי נשמותיהם עומדת על כנה. ועל כן תותר בך המלאכה על פי העתים המצויים במרומים לשבח הכתיבה ולא יפול בה מעם כיתוב האשמה עלי ראש נשמות ישראל.

האם אלו הנשמות שאני רואה בעיני רוחי לפני כל מסר אבל הם לא אומרים לי דבר?

ואין מן האמת להכליל בהם כולם, יען נפוצה השמועה בעליונים על זה הפתח לישראל ונתייראו החפצים אלי שלום יקיריהם מן המזיקים אלו המה העומדים בפתח, וכפירתם בהם עומדת על כנה. ועל כן זו השהות אינה מעם פחדי אשמתם על ראשם בחלקיות מהם. וזו השעה הנבונה לייתר הפתחים מעם החפצים ליתן לשון נשמתם ולא תשכח מהם נבראותם על פני האדמה. וזו הכליה אשר לנצורי דור המדבר, יען פחדם חמוש בכליהם ולא יכלו לו. ותהא בשורתך להם ליתן בהם סימני חיים מעם תחתונים על פי הנשמע מעם שפתותיך לשפר בהם מעמדם, ולבל ימסכו מסכיהם עלי כתיבתך מ"ב המסעות על פי סודם. ועל-כן זאת על אשר נשמתך חפצה מעם רצונה ועל פי עצתי ליתן בהן דברי שבח וחנופה, ויחלוצו סתימת הפתח על פי הסודות העומדים לפתחו. ואלו המה הדברים להלל ולשבח בהם מעשיהם על פי זה הכתוב: "אתם בני ישראל, בני דור המדבר, אשר מסרו נפשם להיכנס אלי הארץ המובטחת לאחר ארבעות מאות שנות עבדות, תהא בכם מעם צלמכם חותם השם אשר נתנו בכם במעמד הר סיני, וזה החותם אשר לצלמכם ליווה אותנו דורות ישראל מאז "זכרון הימים" (מעמד הר סיני), וזאת יאמר לשבחכם ופועלכם לשמר בנו זכויות אבות והלא אתם המה אבותינו ולזכות בנו בני הדור הזה מדינת העל-נס. ועתה שובו אלי כור מחצבתכם לשמר בכם זכרון הימים על פי משובי הטוב והמטיב, והוא יחון בכם נשמותיכם ולא יאונה בכם רעה. מעם ברכה והודיה מבני הדור, דור מדינת העל-נס, מבורכים תהיו". תהא נשמתכם צרורה בצרור החיים עד קץ הימין.

ד. פי החירות - כעס

ותושב המלאכה אלי כנה מעם מ"ב מסעות על פי הנאמר והנשמע מעם דפי ליבך ובהם חתומים סודותיהם וקוי השקתם אלי עליון החתום אלי צלמך. וזה פי החירות על פי הנדון ועל פי דין תורה לשכח מעם "כאבי יסורי הנפש" הכפירה אשר מתחוללת לתוכה עת תחפון כעסה הגודש בה מרעיתו ורעלו עדי תצעק השמימה איכה אלוקי? וזאת על פי דין תורה כגודל הכפירה אשר לעול שמים עת ינתן האות, אות העבדות, להיות הנפש עבד לכעסה ומרתה וכל כליה אשר נגועים מעם זה כעסה. וזה הכעס מעם משמרת עליון תצרך נפש האדם לשמר בה אביונותיה אשר נכנעת אלי כעסה ויתן בה אותותיו, אותות הדין, וכל הצרה הנלווית אליו. ועל כן מעם מאורי עליון, המאור הקטן והמאור הגדול, מעם תפקידם מאז בריאתם לשמר האדם עורו וראייתו על פי מקצבי התגלותם אלי יומו ולילו יען בכוחם לשמר בו "אופן כפירתו" לבל תובילנו אלי שמד הרוח והנשמה. וזה אורם על פי סידרי מופעם נותן בו אותות השמע אשר לגבולות הנגבלים בינות רקיע תחתון אלי אדמת ארץ. אותות הכובלים בו כוח צרתו להכניס בו כעסו, והוא צרוף נגעים אשר למזיקים, עדי חס ושלום יטלו ממנו נשמתו ומקצבי ליבו להחרידו מעם זה הכעס אשר לכליו. ותיאות הנשמה לשמר גבולה מעם טהרתה ולא יקצף בה זה הכעס להשמיד זעמו בה ותתפלל אלי שלום הנפש החפצה להינתק מעם הכעס, אך כליה בוגדים בה. וזו תפילת הנשמה אלי בורא עולם לשמר בנפש ולו זכות אחת בודדת מעם אבות אבותיה. ובאם לא תמצא כזאת הזכות, תצרך למשכן זכויותיה שלה העומדים על כרעי תרנגולת אל מול כעס הנפש. ובאשר לא תמצא ולא מעם המוצא האחד תצרך לשטח יגונה אל מול הצלם אשר לשורשה לבקש ממנו מידת הרחמים הנחוצה לשכך זה הכעס המפזר בנפש ערפילי המזיקים עדי לא תדע לא לימינה ולא לשמאלה. ועל כן ניבאו נביאי ישראל על דורות ישראל: נבואת השקר תיסוב על כנה מעם הכעס הגלום ברבבות הנשמות הטועות אשר אין להם מוצא בתחתונים ולא מבוא לעליונים, ויאספו בהם מעם כעסם לידי פתחי תחתונים לפזרו בינות הנפשות הרעועות מעם אמונתם, ומצאו פתח אלי נפשם להפקיד בהם זה הכעס המלווה ולשמרו באלו הנשמות, ויוקל בהם מסעם בינות עליונים לתחתונים עדי ימצא מנוח לנשמותיהם באם בעליונים ובאם בתחתונים. וזאת על כן מעם אלו הגילויים ידע האדם נפש קונו היא ונתנה בו לשמרה מכל משמר ולא ישומד בה מעם שלימותה ויצרך לעמוד על משמרתו ולא יכנסו בו רוחות רעות להפקיד בו כעסם. וזאת המשמרת תהא מעם יציבות וניצבות על פני האדמה לבל יפילוהו הרוחות הנושבות והרעות מעם איזון משקלו אל מול זולתו ואל מול בוראו. וזו התמיהה אשר לפתח עליונים להבין זו הסוגיה אשר בינות מידת הכעס ונבואת השקר ומה משיקותם? וזאת על כן מעם גדולי ישראל אשר למשכנם ובית מדרשם בהיכלם להבין זו הסוגיה ומה בה לישראל? וזאת מידת הכעס אשר תביא נפש האדם לידי נקודת רתיחתו תעור השדים המזיקים הניתלים על עורו ועל שערו ועלי שיער אשת חיקו בחשיפתו ויובאו אלו המזיקים אלי עורו ויעכלו בו מאכלותיהם (סכין מאכלת) עדי יזוקו בו מעם החיצון עדי פנימיותו לפגום בו כליו הפנימיים ולשמד בו צלמו המצוי בשורש נשמתו ולא תוכל זו הנשמה לעמוד אל מול היצר וחבר מרעיו המזיקים לנגוס בה צלמה ותנוס אלי שעריה ויברחו ממנה המזיקים יען תדע להשיב אליה הגנותיה הטבועים אלי צלמה. ואולם זו הנפש מעם הסכין המאכלת בה תשבש בה מעם כוחות המזיקים המשחקים בה וכיווניהם כשתי וערב אשר למאכלת. ולא תוכל זו הנפש עדי יערימו בה המזיקים שקריהם, ומעם כובד משקלם עליה תוכל ותטעה מעם בינת המחשבה המפעמת בה כאילו המה דברי אמת להטות הכף אלי המזיקים ולהשפיל שם השם

מעם חפיצותו לשווא. וזאת על כן משולה מידת הכעס כעבודת אלילים המה נביאי השקר העובדים אליליהם מעם החפצתם וניתן שם בהם וישתחוו אליהם, ואין מעם מוצאי ומבואי הנפש להבין אלו המלבושים אשר לבש בה היצר ותוכל ותחשוב המה אלו מלבושיה. וזו על כן החרות = רותח, אשר זו הנפש הרותחת מעם כעסה תאבד חרותה ותשועבד אלי היצר הנוגס בה כשלו. ומה בינות "הנשמות התועות" על אשר ביחרו להניח את כעסם עלי הנפשות הרעועות אל מול אמונתם בקונם? ואלו המה נשמות ישראל (הנשמות התועות) אשר ביזו שם השם והמה בעליונים ולא תותר כניסתם אלי שערי מרום ונותרו אלומים ואלמונים אל מול כניסת שערי מרום ויגונם אל מול ביזוי אלוקיהם בידיהם. ובצר להם וכעסם גבר בהם נצרך מעם נשמתם לשמרו הרחק מהם עדי ינתן בהם אות כניסתם אלי כור מחצבתם ולא צלח בהם זה הענין. ואות קין חרות על נשמתם יען ביזו שם השם בהיכלו ונותרו מחוצה לו. וזו האות ישמר בהם עדי קץ הימין ונותרו תלויים בינות שמים לארץ. וזו על כן "אות המחבר" בינות "הנשמות התועות" והנפשות הרעועות אשר אמונתם רעועה, על אשר אלו ביזו שם השם בעליונים, ואלו הם מידת כעס משול כעסם לכפירתם באלוקיהם, וזו המידה השווה והמחברת בינות הנפשות הרעועות והנשמות התועות על פי דין תורה.

ה. מרה - מרירות

וזו המאכלת היוצרת כעסו בנפשו תיצור בקיעים בקיעים להכנס שם מרירותו הצפה אלי מול כעסו ולא יוכל להכילה מלבד זה הכעס, ועל כן תחלחל אלי הבקיעים לפגום בו פעולת ראותיו. וזה המרה מהי ומה טיבה? ותיאור רוח האדם לשמר בו ניבי ספיריו על פי החתום בו, ולא תמיד תצלח מלאכתה. יען זו המרה תכבה הספירים מעם זרימתה אלי עורקיו ואלי רגשותיו ואלי חושיו לסלף בו האומר והדיבר אשר ישעין עליהם אמונתו ומשנת יומו, ותיסוס המרה אלי ריאותיו ותזלוג אל קיבתו להתסיס בו כוח יצרו לשמר בו הכעס לבלי חלוף, ותחזור ותשנן בו תצורות כעסו עדי תביא הרוח לידי חדלונה אל מול אצילותה, ותפגע המרה מעם זריזות זרימתה אלי הביקועים אשר נגעי היצר פגם בהם בראשונה, והיא תפגום בהם בשניה. וזו המרה מעם כוחה לשמר כוח רגנותו וכוח אגירת כעסו למרחק הימים ולהפכו כאבן שואבת על פי הבאר, וכל אשר ירצה ללגום מעם מי מעיינות הברכה והאמונה תשיב לו כעסו השמור בה. ואולם זו "התבונה הנאורה" אשר למרה, חסרה מעם הכעס יען בידה כוח המשילות להסיר הכעס או להשיבו אלי רתיחתו. ועל כן תוכל מעם מרירותה לשמר בו הכעס אשר לזמנים ולעיתים או באולי להרים זו הרוח מעם מרירותה ולפלג הכעס ממנה אלי המקום אשר לא יוכל לשוב ממנו, ולרוממה אלי אצילותה ולהשיב בה הרוח, רוח האצילות. וזו "התבונה הנאורה" אשר למרה שואבת כוחה מעם שיבור הכלים אשר למראשות בראשית עת ניתנה בשורת אלוה אלי פתחי היקום לשמר תבנית בראשית אלי כלי התבונה האלוקית ובל ימרה פה "איש" אשר על מלאכת מסד בראשית, ועל-כן מעם תצורות השערים ניתלתה המרה מעם כיוונה ועצימותה לידי נבראות הדבר על פי תצורת הפיכתו בכיוונו ליתן בו שני הפנים אשר לדבר, ויוכל וירע לאדם ויוכל ויטב בו על פי "משוא הפנים" המשוייך לזה הענין. ועל כן המרה מעם מהותו נשתכרה על פני הבריאה כדופי לא לאדם לשמר "בכיו" "נרגנותו" "וכעסו" על פני האדמה

ונתן בה אלוה אות פני תהום להתכסות בה מי התהום ולשנות פניה אלי הגדולה ורום הגובה אשר לנתיני השם יתברך אשר מעם חולשותיהם יצמיחון חוזקם אל מול אמונתם בהשם יתברך וירפאו "הרעה החולה" אשר למרה הפוגמת בהם כלי גשמיותם וכלי רוחם להחריד בה אצילותה, והיא רכה ונבונה אל מול כלי המשחית אשר למרה. ועל-כן מעם זאת תבין נפש האדם כוח שיפעה על הרוח מעם רעתה ומעם טובה על פי הנדרש ועל פי הדרש אשר ליה-קום ושלוש ואמת ילוון שיפעה לטובה וייטב לה לנפש ויחזק בריחי אצילות הרוח. ומעם אלו אומר הדברים אשר לנאספים אלי דפיך תדע נפש האדם הקוראם ולומדם איכה ייאסף בו כוח ההתמדה וכוח השכנוע לבל יפגמו בו "המידות הנלוזות" אשר ינחיתו בו מרתם וצערם נלווה אליהם. וזו המרה על פי המשנה תזיק בו כוח חיותו אשר לסינון דמו ותישמר בו "הזוהמה" אשר נצטברה אלי כבודו וכבודו הנרמס אלי נפשו הצית בו הכעס והמרה. ועל-כן ישאף האדם אלי נשימותיו וראותיו חזקות בו נשימות אמת ושלוש וחסדים טמונים בהם והאמונה מקפת אותם, ובל יפגמו בו הכעס והמרה הנלווית אליו. וזאת על אשר יאמר אף בצוק העיתים ישא האדם עיניו לאלוקיו לחזק בו נפשו לבל תתפתה לשחרר בה רוסנה אל מול כעסה, ותמיט המרה הנלוזה נאצלות הרוח מעם רכותה. וזאת יישמר האדם אלי נפשו ורוחו ובל ידבקו בו אלו המידות אשר רוח האדם אינה חפצה ביקרם. וכאשר זו המרה תדבק אלי "התבונה הנאורה" ותגביה עוף ורום הרוח ותחזקה ותמיר ספירי הרוח אל מול עצימות אורם לחזק בהם הרוח מעם מזורה הבא עליה.

ו. אילים - חרדה

בסיעתא דשמיא אשר לכתבים נמשיך לגולל את אשר על דפי ליבך אל מול הנראה והנשמע מעם זה הפתח לישראל. ותהא שמירת הלשון מעם מפצי הזמנים אשר לעליונים עת ניתנו האילים כאותות גבורה עלי הפרוכת העליונה ונפוצו מעם שכמיתה, יען נתגברו עליהם אויביהם מזיקיהם והפיצו שמועת השם זדונה אל מול ירח ואל מול חמה. על כן נפוצו השם יתברך אלי הרוחות השמים אשר לאילים ונתקבצו אלי אבקי הדרכים אשר למראית העין החומלת נדמו כאילים (אילים) אשר למולך מעם כסות בדיית הפרוכת עליהם ונסתמנו בהם סימני אלוה ואין תוכנם כברם. ואלו האילים אשר בחתירת עליונים הבקיעו הבקיעים אשר לאמונת ישראל ושמטו לתוכה חרדתם ובהלתם אשר מעם מנוסת עליון דבקה בהם, ואלו המה האילים אשר נשתמדו מהם ישראל על פני הדורות אשר פרשו מעם אמונתם, והמליכו בהם מלכים שאינם מעם בשר ודם ובגדו בשם אלוקי ישראל. וזו הבדיה אשר למולך האילים הותירה חותמה וסימניה אל פני הדורות הבאים אשר שיירי אמונתם נגללה אלי אמונת אבותיהם ונותרה עלומה ומלובנה כאש המותירה חומה על עורם. ותיתייתר מהם אמונתם באלוה ונתקבצו אלי ליבם חותם "אמונת" אבותיהם ויסיר החותם פתחו מעליו, ונפרצו לתוכם המזיקים לחולל בהם שואתם, שואת פחדיהם, עדי לא ידעון אי מי לי? מי שלי הוא ומי שאינו שלי. ותצרך הנשמה לשעבד גרמי כוחותיה לסלק ממנה חרדותיה ועלילות אליליה אשר נתבצרו אלי מעטפתה להשמיד ממנה כוח תומתה. וזו הנראות אשר על פני האדמה מעם פחדי ובהלות האדם להכתיר על ראשם אליליהם אשר לחומר ואשר לרוח ואין בינותם לאלוה דבר ולא חצי דבר. וזו הרדידות אשר למשוא הפנים איש אלי אלוקי ובהר אליליו על פניו ונצטלקו בו מזיקי אליליו להחרידו מעם פחדיו עדי יחפש מי לי אי? ובאשר תאסוף נשמת האדם כוחה טיפין טיפין אל מול

אמונתה אשר אבדה לה עדי תסלק ממנה כורח המזיקים אשר עליה ותטהר מבושי אליליה אשר לפתו בה מזיקיהם להשמיד ממנה מעטפת קיומה וכוח קיומה הלא היא אמונתה. ועל-כן יזהר כל איש ואישה מישראל לבל ימליך עליו אליליו להרע בו המוחין ותשתבש בו דעתו עדי לא ידע משמאלו ומימינו. ותהא בו בוש הפנים אל מול אלוקיו להסיר ממנו כפתנות אליליו על נשמתו. ובין יהא זה האליל אשר לחומר או האליל אשר לרוח תצרך נשמת האדם לשמר בה כוח טעינתה מעם השם יתברך לבל יתבדלו בה המזיקים לבדלה מעם בוראה. וזו על כן מעם תבואת הנשמה אשר משמרת כוחה אל מול תיקונה תיצרך משאת הנפש לכפר בה עוונותיה ובל יתריע בה גורלה להפגישה אל מול עלילות אליליה עליה, על אשר אבדה בה דרכה אל מול אלוקיה הוא בוראה ואין איש מלבדו. וזה כוח האמונה ימגר ממנה חדלונה אל מול פחדיה וחרדותיה עדי תשיב יראתה אלי בוראה.

יסוד השורש השני - נטית הרוחניות

אין זו מעם מלאכת אנוש להבין הסוגיה הכרוכה אלי תרמית היצר לשעבד בו כוח נבואת הנשמה אלי עלומי שמים. ובאולם תיצרך נשמת האדם לארוג הכוחות המוצפים בה אלי מלאכת מחשבת כפי מלאכת מחשבת הבורא אשר יצר בה צלמה לשייך אופי השיוכים אשר למצוות דרבנן על פי צורבא דרבנן כפי יכולת הכלתה, ובל תשמט כוחותיה אל מול עבודת האלילים הנכפת עליה מעם יצרה. ועל-כן נועדו אלו מצוות דרבנן לנתב בה שורשה וכוח תבונתה להגינה מעם השמד אשר לעבודת המידות בדמות כעסה עדי תכתיר מעליה אליל מאן דהוא. וזו נעדרות האמונה תציף בה כוח מחשבתה בינות צלמה להבין נשגבות אלוה ואין בה מעם הכלים הנטועים לברך בהם המוגמר ותבטל כמחי יד כוח צלמה החתום בתוכה, וכל תורת ישראל נטועה בו. ומשכך וזו הסוגיה מרבה זרועותיה אלי הנראה ואלי הנסתר ואין בה מעם כוח התבונה האנושית להבין כיווני מרגלותיהם ונדבכי יסודותיהם תצרך להשיב בה הנשמה כוח אמונתה מעם המראות אשר לארציות בתחילת דרך הלימוד, ההעמקה וכוח ההשכל הישר, ולו על מנת לנטוע יתד ראשון אשר לכוח הרוחני אשר מסגל הנסיות שבו, להורידה לדרגת ההשכל הישר ולהעלותו אליו מעם עבודת הקודש הנצרכת להעשות על-פי הכלים הגשמיים לבל יפרק הכלי הפנימי מעם העמסתו חס ושלום. וזאת על כן מעם כוח האמונה לשמר צביונה עלי נשמת האדם, תצרך חיזוקה מעם הארציות אשר ללימוד ולהעמקה, ולהחל זה הלימוד מעם הקל אלי הכבד, לשמר השכליות הישרה עדי תדבק אל מדרגות הרוח אשר בראשונים שבהם תהא השכליות הישרה שמורה וערבה לחיך הדבק בה ועלייתו במדרגותיה יהא מוכן וגלוי לפניו צופנות הנסיות שבה על פי יכולת הכלתו ותבונתו אשר בו, וקצב דבקו במדרגותיה. ועל-כן מעם זו סגולותיה אשר לאמונת האדם לחזק בו נשמתו ודבקו אשר לרוח ולהרחיק ממנו "מצהלות" חרדותיו ופחדיו ולהשיב אליו יראת השם מצורפה ומזוקקה ואין בה מעם הסיגים כלל וכלל, יצרך זה השורש לייחד סודו אלי נטיעת הרוחניות והמדרגות אשר בה על פי השעה והמקום השמורים לה אלי נשמת האדם. זו הרוחניות אשר משיבת נפש האדם אלי ביצורי מעמדה וכוחה שווה מעל סך כל חלקיה יען נתבררה מעם עץ החיים אשר לעליונים על פי מדרגותיה, וכל מדרגה וסודה השמור בה. ותהא תפארת הנטועה בנשמת האדם היהודי כסמן אלוה בפני העמים והלאומים. וזו הרוחניות אינה מעם נופך הצופים להבין אמירי עליון בלבד. נטיעתה רכה ושורשית באדם ולעיתים תהפך כיוונה ולעיתים תשתרע אלי ימינה ושמאלה על פי הכתוב והחתום בה אל מול

נשמת האדם בפרטיותו. וזו הרוחנית אשר כתובה בשיר המעלות אשר לקץ הימין ונטועה אלי נפש כל חי בישראל אין בה מעם המעלות והמדרגות הנטועות בינות הגלוי והנסתר אשר בפרטיות האדם. וכל רוחניות ונטיעתה, סודה שמור בה ואין מעם פרימתו וגילוייה אלי האדם, הוא הוא אל מול כליו אשר חזקו אל מול אמונתו אשר בשפעה או בצמצומה הותירה בהם חותמה. ועל פי זאת נתדרגו בו מדרגות הרוחניות השמורה לו על פי תבנית בראשית ומעם סדר הסדרים אשר לפרטיות הנשמות. ועל אשר הרוחניות סתורה מן העין וכוחה יפה לשעתה בנכונות העיתים ומלבד אלו דרגותיה התברכה באורות הנלווים אליה על פי קרנם אשר נחצב בה במועדו. ומשנתבחרה ולו במעט מעם מעמדה וכוחה על פי הכתוב בכם באלו האמירים אשר נגלים בכם ניתנה בה עומקה, הרכבה ופועלה על פי ההיתרים אשר ניתנו בנו מעם שומרי ההיכלות. וזו הרוחניות נשתמרה אלי סדר הסדרים אשר לתבנית בראשית מעם כורח חיוניתה וכוח פועלה על פי התבנית האלוקית הקיומית אשר אין בה מלבד מדויקותו האינסופית של הבורא יתברך. וזו הרוחניות נועדה לשמר כותלי עליונים אשר טבועים בהם חותמי הסדרות אשר למעשה בראשית ונשתמרו להפרות בהם רוח האדם ועמידתו אל מול קונו על פי דין וחוק לישראל. ולא תוכל הנפש אשר נטועה אלי ארציותה להכיל בה אלו חותמי הסדרות יען כוח רצונה נטוי וברור אל מול אלוה וכבדותם גדולה מלהכילה אל מול מול כליה וניצרכו אלו חותמי הסדרות להשתמר בצופני הרוח ובנשמה ולא הסתייע בידיהם. זו הרוח הנאצלה אשר שכינת אלוה מכפיפה בה מעט מעם שכינת עליונים ונזקקה לשמר זו השכינה אלי כליה ולא נותר בה במקום. וזו הנשמה אשר נתברכה אלי צלמה וי"ג מידות רחמי אלוה חתומים בה ותשמר כוחותיה להאיר בהם ספיריה, ולא נתרצה להשיב בהן לבורא עולם. ועל-כן נצטופפו אלו חותמי הסדרות על פי שינונם ודרגותיהם בינות הנפש, הרוח והנשמה על פי הקרומים העוטפים אותם לשמר אלו חותמי הסדרות על פי כינונם וסודותיהם וקידודיהם השמורים בהם. ונעטפו מעם פרוכות עליון וכל נשמה על פי פרוכתה ויתגלו בו באדם על פי כושר אמונתו וכליו בפנימיותם ובל יזיקו בו עצימותם ואורם אשר בהם. וזו היא הרוחניות אשר למדרגות עליונים מעם השם יתברך, חותמי הסדרות, החובקים יה-קום ועולם על פי משנת סידורם להעשיר רוח האדם תבונת נשמתו ומשאת נפשו על פי מסע תיקונם החתום בהם. ומעם אלו הדברים תבין אלו מדרגותיה אשר לרוחניות מעם חותמי הסדרות הנטועים לתוכה ורוח השם מכוונים על פי הנצרך לנשמה בפרטיותה.

מה זה חותמי הסדרות?

על אשר לא יטיל האדם דופי במעשה בראשית ניתנה בו הזכות האלוקית לשמר מראות בראשית מעם סודותיהם והמה חתומים בחותמי בסדרות ואשר נארגו בפנימיות הפרוכת אשר לפרטיות הנשמה ובשישה חותמי סדרות נתנם אלוה עפ"י סדר הסדרים חתומים בצו האלוקי על אשר קן צבאות תלה חותמם בכותלי עליונים. והמה הסדרות על פי משוב הנפש לאדם וביצורי החותמות תלויים בו בינות נשמתו: חותם בירור, חותם ההשקה, חותם היסוד, חותם המעלה, חותם החסד, חותם הדין.

א. חותם הבירור – לברור אם היש מאין עפ"י היש הקיומי, הממשיות שבו, והאין הנסתר. זו מלאכת הברור אשר סייגה את האינסופיות לאלוה מעם שיבור הכלים.

- ב. חותם ההשקה – על פיו ישק דבר מעם הכוח הסדור אשר נברא מעם היש מאין וביתר החלקות מעם סידורם עפ"י כוח ההשקה אשר בין חלקה וחלקה, אין איש מלבדו וישיקם וירחיקם על פי כוח רצונו.
- ג. חותם היסוד – ועל מנת קודם ביתורם על פי החלקות יתן בהם היסודות, כל חלקה ויסודה הרשום עליה וזה היסוד יפיח הרוח החיה עפ"י נצרכות השעה.
- ד. חותם המעלה – ויצרך חותם המעלה להאיר כוח היסוד אשר לחלקה עפ"י העצימות הנדרשת מעם רדידותו הוא האור האפל עדי עצימותו היא נשגבות הבורא.
- ה. חותם החסד – זה חותם החסד יחלק בסיסיו לאלפים ולרבבות יישמר היסוד אשר לחלקה לבל ייכחד.
- ו. חותם הדין – חותם הדין ירחיק את אשר כוחו יתבל בסדר הסדרים אשר לחלקה.

וכל אלו המה חותמי הסדרות אשר נטועים בנדבכי קרומי נשמת האדם כרוכים בפרוכתם להכיל באדם מעם האפיליות הארציות עדי גובה רום הרקיעים לשבח בו תיקון היצר על פי המדרגות אשר כלי פנימיותו יוכלו להם. וזהו סוד השורש השני מעם נטיעת הרוחניות.

סוד הגאולה אשר לשורש השני – דרך ארץ וקדימות לתורה אלי חברו

זהו "סוד השמור לבעליו" מעם ניתוב פנימיותו וכוח הנהגתו הפנימית להביא נמשלות חותמי הסדרות אלי נתיב תיקונו ולהמשילם על פי דרך ארץ וקדימות לתורה אלי חברו על פי נצרכות נתיבי השיירות אשר משיקים אלי נתיבו, איש איש על פי כובד מרכולתו. ואף כי כבדה עליו זו מרכולתו ויעמד אלי סף המדרגה הנכונה להעשיר בה כוח עמידתו וסתגלנותו אלי הנגלה ממנה. וככוח עלייתו יוקל עליו משא מרכולתו עדי יקדם מעם מדרגותיו גאולת הלב בפרטיות נשמתו בואך גאולת ישראל על פי כוח משיקות נתיבי השיירות החוצים נתיבו.

ז. ים סוף - יאוש

ידור תבל ומלואה אלי נווה הדקלים אשר לעליונים להבין מבואות הנס, הנס בממשיותו וכל שובלי האורות הממשיכים קיומו, והוא נס ליחו. מזו אשר על המדוכה ואנו במשכן משערים זה הנס אשר על בקיעת ים סוף ותיאור השכינה אל מול עיננו. ואנו ישובין אלי מסכתות לימודינו להבין הנס אשר חתום בתוככי הנס להביאו אל משכננו ואנו בהשתהות טיב חותמו עלינו. וזה ים סוף אשר לאשתאול נחתם אלי קריעתו ולא תוכל נפש האדם להכיל מהמורות חייה והיא על פני האדמה. וחופנת פניה אלי פיה ובל ישוב מראה הגנזים אלי עיניה. והיא בחישוקי לכתה נחבלת וקמה. ולא תאיר זה משוב קריעת ים סוף אלי עינה. וניסי הניסים אשר מצאו בני ישראל בבריחתם ממצרים אל מול קריעת ים סוף, נשבה ונחתם אלי נשמתם. ויאור בעת מחדלי הצוקים אשר על נפש האדם על אשר אין מעם הסוף אלא הטוב והמטיב אשר לשעריה הנפש להכיר בה אינסופיות האלי אי - סוף אשר לקריעת ים סוף. זו התובנה הנעלה מעם זו התחנה אשר חנתה בנפש האדם להביא במו ידיו יאושו אלי יציר כף הבורא. ואין מעם היאוש כלל. וסוף כל דין להיקרע מעם הטוב ובמיטיב, עת יעלה על נס קריעת ים סוף אשר חתומה בנשמתו. להבין הנס העומד לפתחו מעם פתיחת שערי שמיים. וזו הפורענות אשר לנפש האדם בצוק עיתיו, ומאיימת לשוטפו ולהטביעו אלי עומקה. זו הפורענות אשר מעם כוחה להמיטו, ומעם כוחה להשמיטו אלי ארציות ועדי יצלצלו בו אוזניו כוח קריאתה. להאיר בו אופן חיפוש מבוא הקריעה, לשמש בו קריעת ים סוף בפרטיות נשמתו לחצות זה "ים סוף" עלי עומקו ועלי הפועים בתוכו להמיתו. ויחצה בו מעם רום הנפש אשר בקעה פרעונה במו ידה. ולא תפחד להלך אלי עומקו ממקום מבוא קריעתו עדי מוצא קריעתו ולשלח מעליה מיני פורענות המצילים עליה (צל) פחדיה עדי יאושה. וזאת על כן תדע נפש האדם עלי כפיה ודופני הליכתה. תסיר מעליה סף יאושה לדבוק אלי השם יתברך הטוב והמטיב, אשר קרע ים סוף לראשונה אלי עם ישראל. יקרע גם יקרע ים סוף בשנית אל מול פרטיות הנפש. ומעם זו הנחלה אשר לדור המדבר וכל כיסופיהם להלך מעם ארץ עבדותם, ונתקפו אלי פחדם. ויאושם כפר בהם ותהיינה תלויות חלק מעם הנשמות להשיב טביעתם בים סוף. וזה הרצון אשר כפר באמונת אלוה, ושיבש בהם אמונתם, ודבקו ביאושם, וגמלו בפחדם אל מול אלוקי ישראל. אלו אותם נשמות אשר ניתלו אלי כיכרות ציון בבניית הארץ אשר ביקשה נשמתם לתקן יאושם, והמה לפני חציית ים סוף. והשם הטוב והמטיב נתנם על פי שמותייהם החתומים עלי תלייתם לכפר בהם עוון יאושם אלי רצונם ליתן נשמתם עלי קדושת האדמה. ועל כן מעם אלו הדברים תדע נפש האדם מבוא חדלונה מעם היאוש (הסופיות) וכסופים ממנה (כים סוף) יהיו מוצא חדלונה. ועל כן אין מעם היאוש כלל. וזו מעלת הנפש אשר באדם על אף קריעת ים סוף אשר לפניו, תהא אמירתו חזקה ואיתנה אל מול אלוקיו. ולא יחדל לבקש עזרת אלוקיו בביקוע ים סוף שלו בפרטיות נפשו וידע גם ידע לברך ולבקש הנס על האין והסוף אשר באופק ראייתו. ומשיתמו גלי הים לנסות להטביעו שוב ושוב, ותהא שלוה אלי כליו, ידע להעלות (ולא לעלות) על נס קריעת ים סוף אשר לדור המדבר. להאיר אל מול עיני הנפש יום ביומו. ולא דווקא בצוקי עיתיו. שובלי הנס אשר לדור המדבר וזה האור יגינו מעם סף יאוש המכזב אל מול חדלוננו.

ח. מדבר סיני – החסד שבדין

ותהא רוח האדם משולה לגרגיר האבק אחד אשר לרוחות המדבר להנשיב בה הרוחות הרעות מעם טלטולה וניתוקה מעם שורשה אשר נסדק בתחילה מעם הרוחות הנושבות עד אשר ניתק ממקומו. ויהיה המדבר מעם האופק הנגלה אל צידיו להבין המרחב האלוקי מעם מעשה בראשית בקטנותו על פני חולות המדבר. וזה החול ידמה כמשל לתנועת האדם בינות המרחב האלוקי ויצרך להאחז אל הממשיות אל מול הרוחות הנושבות ומכות בו מעם חוזק נשיבתם. ועל מנת תימצא בו זו נקודת האחיזה אשר לממשיות למצוא בה נחמה פורתא ולא יצלח בידו. יען מרעידות אלו הרוחות מעם כוח נשיבתם האדמה אשר מתחת לרגליו, ומכל אלה נרחקה ממנו זו האחיזה אשר לממשיות, והרוחות עדיין מכות בו מעם חוזקן. יצרך כמשל לאלפים להאיר נקודות הזכות אשר בכיסו לשמש בהן שטר ערבות אלוה לשלח לו מעם העליונים זו נקודת האחיזה בממשיות אשר נזקק הוא לה. ולא מן הכורח ולא מעם מציאותו הממשית נשתברו בו הרוחות, אלא מעם קומץ היוחסין אשר בינות האמונה לממשיות. וזו האמונה נדרגה אלי דופני הממשיות להסתירה מעם עיניו, יען בינתו המושכלת נדברה אלי רוחו שאין בה בזו האמונה מן הממש לתווך בינות רוחו וממשיותו. ואלו הרוחות המצליפות בו בחוזקן סודקות הכתלים אשר לרוחו מעם כל סדק קטן שיהיה אשר יהיה תבצבץ האמונה על אף אורה הקלוש ליתן בו זו נקודת האחיזה אשר חפץ הוא בה. ומהו אם כן זה הניסי אשר למדבר (סיני)? זהו הנס מעם עצימות הרוחות (דין) לסדוק בהם כותלי רוחו ולהאיר בו דוקא מעם הרוחות החזקות הנושבות בצחיחות המדבר, אשר ברוחו נס האמונה אשר בימים כתיקונם והרוחות רחוקות ממנו אין בו מעם שימת הלב בה, יען נדחקה לכותלי רוחו ונשכחה בהן. וזו הנסיות יש בה מעם הערך המוסף אשר למראית העין לא נגלה אל מול הכתוב. וזהו הערך המוסף אשר לנשגבותו יתברך על אף אשר יכה בדין יימצא הנס השמימי להוליד דווקא מהדין את חסד האמונה ועוד חסדים אשר לו להשם יתברך. ועל כן מעם אלו הדברים תבין רוח האדם על אף אינסופיות המדבר, צחיחותו והרוחות החזקות הנושבות בו תמצא ולו הנקודה הממשית הקטנה ביותר לאחוז בה על מנת להשיב ברוח פעימות ליבה, להשיב בה אצילותה אשר חרבה מהרוחות המכות בה מעם זו הנקודה, נקודת האחיזה הממשית, אשר לצוהר האמונה להבין כוח האמונה הקטן ושפעו על רוח האדם אל מול המדבר האינסופי אשר מטולטלת בו רוחו. וזו חניית ישראל דור המדבר אלי מדבר סיני ניתנה בו התמורה אשר חוללה מעם קבלת לוחות הברית בראשונה ובשניה נקודת ציון אשר במהותה ובמשמעותה ליותה עוד הרבה אחריה מעם כוח השפעתה דורות רבים בישראל על אשר ביזה דור המדבר כבוד השם יתברך וכבוד שליחו, משה רבנו, וקצפה בהם רוח השם ונשתברו הלוחות להבין אובדן האמונה אשר רחקה מהם במעט ארבעים יום ולילה ופשעה על גו הדורות הבאים. וזה חטא העגל מעם סימן מהותי ומשמעותי לדורות ישראל אשר ממשיות העגל חרבה עולמות עליון ועולם תחתון. לזה צורך רוח האדם מעם הממשיות אשר לנתיבו מרחיקה ממנו לטיפת החסד אשר להשם יתברך מעם ניסיו, אשר הבינה המתכלה מבטלת ממשיותם על פני האדמה. ועל כן מכל אלו תבין רוח האדם החסר אשר בניסיות מפאת הרעב אשר לממשיות. (מדבר סיני – ארבעים יום עד לקבלת הדבר הניסי שהם לוחות הברית).

ט. דפקה – פריון ויצירתיות

זו נשמת ישראל אשר עמלה עלי שמים לשמר בה טהרתה וכל דבקתה אלי שערי שמים תצרך ללבן אופי הגעתה אלי מוצא תיקונה על אשר נחקק בה משכבר הימים, וזו הלבונה המנצחת יגונה עלי רדתה לתחתונים תאיר בה משעולה הלבנה אשר לשחקים, ואף כי אורה קלוש אל מול צורך הנשמה להאיר בה אור יקרות מפז אשר ינתבה אלי רצונה, ותהא זו נחמה קטנה אשר בינות הלבנה לנשמה והיא בתוך כסותה. ועל כן ישתבח שמו נתן בה מעם הפריון אשר לכסות והפריון אשר לרוח הדבקה בה. ותהא הנשמה הסמן אשר לחיות האדם מעם "הנכסים" הנולדים ממנה ואין מעם אלו "הנכסים" אשר נולדים ממנה אלא לשם שמים בלבד. ועל כן פקד ה' מעם כוח ילודתו אשר לנשגבותו כוח ילדות הנשמה, אשר זה הכוח מעם רעבונה הרוחני, רעב עליונים, אשר נצרב בה עוד טרם רדתה, ובחלקו חקוק אלי צלמה. ומה תשבח זה "מזונה" אשר לרוח, אלא מעם העמקתה אלי לימודה, רזי תורתה וכל החידושים אשר בו מבחינת "לידה" אלי אויר העולם להאיר בזה העולם אשר לנתיבה "כוח לידתה", אשר לרוח מעם רעיונותיה. וכל אשר למחשבת הלב בואך הנשמה להטיב עם הטוב אשר נתן בה הטוב והמטיב מעם בריאתה והיא בעליונים. וזה כוח הילודה אשר לפריון הרחם וכוח הילודה אשר לנשמה, להאיר בינות נדבכיה כוח נשגבותו ומדוייקותו מעם "שרשרת הדורות" על פי החתום בנפש הנולדה ועל פי החתום בנשמת האדם טרם רדתה לעולם "כוח הילודה" אשר נטמן בה להפיצו אלי התחתונים. וזה כוח הילודה אשר לכליה והיא בתחתונים נשמר אלי "חזון הנשמה" והיא על נתיבה להביא "אורו יתברך" אלי עולמו בתחתונים, וכל "פקדונה" (פקד ה') אשר נטמן בה יאיר עצימותו אלי עולמה אשר לחומר ואשר לרוח על פי גודלו, מהותו, פרשנותו וחידושו, וכל אשר יאיר זה האור מבחינת אורה המקיף ואורה הפנימי, וכל אלו האורות יסמנו בה לידת פקדונה אשר עליה, ומעם אלו האורות הנולדים יאירו נתיבי לכת ההמונים אשר לצידה ובהשקתה להאיר כוח היוולדותם שלהם ולהביא אור גדול לישראל בתחתונים. וזו מורשת אלוה אלי נבראו להאיר אורו מעם מיני וסוגי התולדותם על פי הנראה ועל פי הנסתר אשר ברוח ואשר בחומר. ותהא הנשמה מצוי "בשבי" כליה הטמונים בה רצונה ל"השיב" לבוראה דוקא בעולמו מעם הטוב אשר טמן בה. ויאירו בה אורות גבוהים ואורות קלושים וכל אשר בינותם להנכיח "בוראה" בעולמה והיא בכסותה, לשמר "זרע הילודה" אשר ל"טבעיות" הפריון על פי הנפש ועל פי הרוח. וכל אשר "תרבה" לידותיה ופריה מאיר תיקונה, תדע גם תדע נחת רוח הבורא לשמר בה פריה על פי קדושתו וטהרתו. וזה הפקדות אשר נטמן בה יתרוקן מעם פנימיותה אלי ארץ ושמים להאיר בו שמיא דקודשא עדי אדמת הקודש אשר לישראל. ובאולם על-אף זה כוח פריונה תצרך הנשמה להאיר פקדונה אשר נתן בה אלוה מצד הטהרה והקדושה ותצר צעדיה אל מול היצר אשר ינסה לוולד ממנה פקדונה על צד הטומאה לשבש בה כליה ולטמאם אל מול נתיבה, ותשמר זה פקדונה אשר לכוח הילודה על פי דרך המלך ולא תשבש בו סדרי עולם, יען זה כוח ניוולדותה אשר על צד הטומאה ימלא "בורות" ישראל אשר לכוח הבלבול המצוי בהם ויגנב החטא אל כוח ניוולדות פקדונה ומשמה יביא שלא לשמה, וזה הכוח המשבש "פרי הילודה" מעם שיסוי היצר בנשמה להורידה שאולה אלי נתיבי הטומאה ולכפר בה מעשה בדיעבד, לאחר נתולדה הטומאה מעם כליה ולא תוכל תופר עצת היצר יען נתולדה הטומאה. וזאת על כן מעם השם יתברך להאיר כוח הפריון אשר לכוח ילודת הרחם מעם כללי ומצוות טהרתו, וכשם כוח טהרת ילודת הרחם ישמרו אלו "התקנות" אלי ילודת כוח הפקדות הנשמה אלי הרוח, להוליד בה מן הטהרה ומן הנשגבות אשר לבריאה וטמון בה, ובל תשער

השיעורים אשר אינם מעם כוח פקדונה, ותהא בענווה וביראה אל מול פקדונה להביא בו "פריו" על גו הטהרה, ובכך ישמרו סדרי הסדרים אשר לעליונים. ומעם אלו תבינון כפתור ופרח נתנם אלוה להפרות בהם פריונם על פי דרך ארץ אשר לפריון הרחם ודרך שמים אשר על פריון הנשמה מעם כוח יצירתה, ליצור בעולמה פרי יצירותיה אשר חתומה בהם קדושת וטהרת עליונים.

יסוד השורש השלישי – "יש מאין"

וזה כוח הראיה אשר לשורש השלישי להביא יסוד "יש מאין" מעם נדבכי הנפש, הרוח והנשמה אשר למקורם ניתנו בהם מעם יובלי עליונים להבין הכוחות אשר טמונים בנשמת האדם בואך נפשו להינתן על פי סדר ודין אשר לישראל בעליונים. ואין זאת מעם הדין אשר לחומרה אלא על פי הדין אשר לקולא, דהיינו לשמר גבולות וגדרות הדין על פי צרכי נפש האדם להובילו אלי הגדרות והנתיב אר שמורים לו. ואולם יצרך לגלותם על פי בצל הרמז אשר למחשבה לשמר גבולותיה בינות האור המקיף בו נשמתו ולעיתים יכבה זה האור. וזה בדל הרמז אשר למחשבה יוכל להאירו על פי הנצרך מעם עצימותו. וזה יסוד הראיה אשר ל"יש מאין" להבין תעצמות היסוד אשר טמונים אלי הנפש הרוח והנשמה, יסודם מעם מעשה בראשית ואף כי הינם בקטנותם יאיר בהם הכוח הניסי. וזה הכוח הניסי להוביל הנהגת האדם בפנימיותו ורוחניותו פועמת בקירבו אלי הנסיות אשר לאחיות היש המאיר אור חלוש וקלוש אל מול האין הגדול והמאיים אשר כמדבר ושממה מאיים בו באדם כוח המשכיותו להביא בו חדלונו והוא נלחם במצולות הימים להטביעו. וזה התדהר אשר לשימון המדבר ואולי יוכל ויתן בו מעם מעט אשר ליש להשיב בו כוח הבריאה להבין אין מעם החדלון אלא מעם גזרת שמים, ועל כן אין מעם רשות האדם להשים עליו כבליו, כבלי היאוש, אשר נובטים בו מעם העדר האמונה למלא בו פחדיו. ותהא בו באדם כמעין נקודת נביטה קטנה ואורה קלוש במהותו, להאיר בו אף מעם החלשותו הכוח הניסי אשר לאמונה ולהמשכיותו לרומם בו ולא במעט הרוח השמוטה אל מול כל הנושם בה. וזו נקודת הנביטה אשר עצימותה בקטנותה וחולשתה היא היא אשר תאור בו "היש" אשר נעדר מעם כליו להדביק אליה הנסיות אשר טיפין טיפין מעם טפטופה תיישב עליו דעתו וכוח רצונו על אף הרוחות והצחיות אשר נושבים בו ובתוכו תשקה אותו מעם טיפותיה עדי ירווה צמאונו על פי המקצב אשר שמור לנשמתו מעם הדין אשר לקולא לשמר בו מורשת אבותיו על אשר "אין מכבין את הנר ביודעין". וזו האפלה אשר סימאה ענינו והצרה צעדיו תיאור מעם נקודת הנביטה אשר עדנותה תשמר בו כוח רצונו. ומכל אלו ידע האדם "יש מאין" אשר למעשה בראשית טבוע וחתום בנפש האדם כמעין "כוח נסתר" אשר ישמשו בצוק עיתו להאיר בו כוח היוולדות האמונה דוקא מעם הדין אשר לקולא מבחינת יש מאין.

סוד הגאולה אשר לשורש השלישי – כוח חיותו של האדם

מזה השורש השלישי להבין כוח חיותו של האדם מעם התמורות החלות עליו להובילו אלי גאולת ישראל אשר לקץ הימין. וזו גאולתכם תאיר בכם מעם רמזי בואה על פי נצרכות השעה להביאה בכם מבחינת "יש מאין", ותהינה רמזיה מבחינת הטבעיות אשר לו לאדם על פי הרמזים הנטועים עלי קו הליכתו. וכבודתה בשלמותה תהא עלי ראשכם דווקא מעם "יש מאין" להביאה מעם מרומים על פי סדר הסדרים אשר נקבע לראשיתה. ואלו רמזיה הצרופים ניבטים בכם באלו הימים אשר למבואות "הפתח לישראל" אשר על ראשיכם.

י. אלוש - צרות העין למול ענוות העין (שאל המלך)

נאמני הר הבית אשר מעם עליון עדי תחתון, ואף על פי המורדות אשר להר המוריה יהא בהם מעם הציון הנכסף אלי שמו, אשר נתן בו החותם אשר לו ואין איש מלבדו. וזאת על כן תואר הארץ הקדושה מעם זה החותם אלי מרחביה להאיר בקדושתו, והמרגלים תרים בה. ותיושב על פי הסדור בה מעם עליונים לנתב קדושתו מעם הבא והיוצא ממנה. ונתכתמו מרחביה מעם דברה הרעה אשר הוציאו עליה ופגמו בה קדושתה. וזו הדיבה הרעה התפשטה אלי נתיבי אוריה וצמצמה חותם הציון הנכסף אלי שערי הר הבית. וזו הדיבה נשלחה אלי עמים ולאומים לנגוס מעם קדושתו, קדושת הבית וקדושת אלוה, ואין בהם חלק מעם עמו, עם סגולה. ונשתבשו העתים ונזלגה הדיבה הרעה אלי מורדות הר הבית ופשטה כאש קוצים אלי מרחבי אדמת ציון להביא עליה אויביה. וזה קצפו של השם יתברך עלי עשרת המרגלים אשר שבשה דיבתם הציון הנכסף עלי הר הבית, ולא נשלמו עדי דורכם שילומי חובם. ומעם ב' הצדיקים אשר העין הטובה שבהם הוארה מעם קדושתו יתברך היטו הכף הנטויה מעם הזנחת עמו על אשר דברתם שיבשה סדריו בעליונים. ומכל אלה תבינו על אשר מצטייר בעיני הרוח להביא קבילותה אלי בשר ודם ואין מעם הקלילות כלל אשר לחוכמת העין הרואה. והשם יתברך כיוונם אלו המרגלים בעלי העין הטובה להטות הכף אלי הקולא ולא החומרא אשר לדין על ישראל. ואלו התשבחות אשר הפיקו מעם פיהם על זו הארץ הטובה מעם הלל ושבח על דובשה ועל חלבה תהא כאבן בוחן לבני הדורות להבין מה גדולת ענוות העין אשר לחכמת העין. וזאת על כן מעם נעדרות ההשכל אשר לעין הגשמית יצרך האדם יקח לו מעם הזמן השאל אשר ישמשו להשיל ממנו הקליפות אשר מצרות העין מלהביט נוכחה השם בכל אשר מצוירת העין הגשמית ציוריה בעיני רוחה. ויהיה זה הזמן השאל (אלוש) לנהוג על פי הסתתרותו אחר האתונות ולא יבקש המלוכה מעם זו הענוה אשר לנשמתו. וזה הכלל, כלל גדול הוא לשם שמים לשם יתברך שמו, על אשר יצרך האדם הזמן השאל לשאל בו איה ענוותו בטרם יחרצו הדין מראות העין מעם צרותה. וזה אלוש ללמד בנו ובכם ענוה אשר באם אינה טבועה בתוכנו ניצרך להשאילה שוב ושוב להשמישה אל מול נשמתנו ועינינו ולבל יחסר בנו נוכחה השם אל מול המראות המצטיירים בעיני גשמיותנו ורוחנו. ובאם יהיה זה הציון הנכסף אשר לחותמו בכל אחד מעם ציורי עינינו וציורי מילותינו אשר לשה לשוננו, לא תיצרך הנשמה לשאל ענוותה, כי הרי מחוברת היא לעיני רוחנו, והציון הנכסף נוכחה בנו. ומשתמו ימי אב ואבלות עלי בית מקדשנו יהיה אלוש ציון הדרך לדורות ישראל להבין העין הבוחנת מראותיה, והלשון הלשה מילותיה על פיהן ייחרב או ייבנה הבית. וזו הדיבה אשר הוציאו עשרת המרגלים עלי קדושת הארץ וטובה מרומזת באלוש במו לשונם לשו אלופו של עולם. קדושת הארץ אשר צוירה בעיני רוחם להביאה אלי בני עמם נפגמה מעם כוח ההשכל המדמה אשר השיק אלי עינם הגשמית. ועל כן מכל אלו הדברים תדעון אתם בני הארץ הזאת אשר נישא נס מדינתכם כנזר על ראשכם, תהא הענוה ושפלות הרוח אלי המראות אשר לארצכם, לא מעם הזמן השאל אלא מעם המשעול אשר רגליכם הולכות על טיב אדמתכם. ואלו המה מיטיבי הלכת אשר עינם צדה מראות קדושתה, אלו המה המרגלים אשר ניצוץ מנשמתם פועם בהם על אשר משבחים הם את ארץ מולדתם, וקדושתה מצטיירת בעיני רוחם בכל עת אשר הם מהלכים על נתיבי אדמתה.

י"א. רפידים - רדיפה אחרי רוח השם

ונשתקפו הירחים איש אל אדונו מעם מילתם להיות ערבים אלי "כחל השחק" הבונה מים על פני יאור להשקיף בהם אלו הגולים הנגלים אלי אדמתכם ובינתכם. ותהא האורה הצרופה ושמחתה לצידה עת יאורו אלו הגולים להירקם עורם וגדיהם להבין הצפונים השזורים בהם ואחיותם אלי יומכם ודורכם. וזו הצופנה אשר לרפידים מעם "כחל השחק" הבונים מים על פני יאור להנאיר זה הסוד אשר לרפידים. ותהא העיר הבנויה נאמנה אלי סיגי הצורים המקיפים אותה ולא תחליף ולא תשנה הדרה ממאום. ובעת יחלופו בה בני ישראל אשר לדור המדבר ויאורו בה גווינה לאלפים לאשר נוכחה השם בהם על פי הגוונים הצפים עלי מימיה, ומימיה אין. וזו התורה אשר לסודה תשקיף בכס רום הנשמה אשר לרוח להכינה אלי הגוונים אשר לפועלה מעם רדיפתה את הרוח להשיב בהם "רוח אלוקים" והמה בגוויני הנתיב אשר לתיקונם. וכל גוון יאיר בהם נוכחה מעם עצימותו, אורו, ואופן הארתו להבין נוכחה השם בכס, מעם החומר ומעם הרוח, ולא תשווה יד אחת לרעותה ואם אין בהם מעם "רוח השם אלוקים" אלי פרקיהם. וכל אשר התבונה והחכמה לראשו יבין זה הסוד הנגאל אשר לרפידים מעם הדם והפר אשר לממשיות, להבין נוכחה השם בכס מעם הצפרדע אשר למכות מצרים מעם צופנה ומהותה עדי הרוח אשר להבל הפה מעם הברת ומילת לשונכם, ואין מעם הפסד הרוח כלל, יען מדוייקה היא מעם השם להשים גווינה עלי החומר ועל פי הבאר והשתקפות מימיו, יהא הגוון לסמן השם נוכחה עלי החומר. ועל כן אין מעם רדיפת החומר משום "אני ואפסי עוד" יען נחל בכס השם בינתכם מעם מסוגרותה לבל תשרף מעם האור היכול ויבקע מעם החוט השני הפשוט אשר לחומר והשם ניסתר בו ועדי החוט השני הקושר הנשמה אלי בית בוראה, ואין מעם השניים על פי גוויניהם חוזקם ועצימותם אלוקים אחד. וזו השעה אשר לתקומת העם להבין הסוד הגלום בהם ובצילם המהלך לצידם יהא בו מעם ממשיות השם יתברך, ואין מעם הצורך אשר לנפש הבהמית לרדוף אחר החומר והארציות, יען גם בה אלוקיו על פי הצופנים המורכבים מעם סדר הסדרים אשר להשם יתברך. ועל-כן תהא השעה קלה להבנת הצופן הכתוב מעם רדיפת הבצע, החומר והתאוה, ואין בו מלבד רק החומר אשר באם יזוקק על פי הרוח העוטפה אותו תהא נוכחה השם בו לגמד בכס אפסיותכם ולהבין אין איש מלבדו. וכל האדם אשר יושרת ליבו ואומץ ליבו לתור אחר קונו ואף אם תהא בו מעם שרירות הלב להוכיח אלי בינתו אני ואפסי עוד וילך ויעמק אל החומר והארציות והבינה משייפה בו ארציותו וכוח תקיפותה מעם השתקפותה בו, תהא בו מעם המשורה מזוקקות השם יתברך להובילו דוקא מעם הטומאה והשררה והתאוה אשר הקדושה נחבאת שם להביט בו נוכחה ואין איש מלבדו. וזו על-כן רפידים אשר אף כי ירדוף האדם ממשיותו על פי גווינה ועל פי נומך אמונתו וריבוי טומאתו, תרם ראשה זו הנקודה המזוקקה אשר להשם יתברך להובילו להבין בינתו שאין מעם הרדיפה ריק ואף כלום, יען השם רודפו ומרפדו על פי גוויני ממשיותו ורצף תיקונו להאיר בו הקדושה והטהרה דוקא מעם רדיפת הבצע, החומר והתאוה. מבורכים תהיו.

י"ב. מדבר סין - הבינה הניסית

שומרי החומות אשר לירושלים יאירו מעם מקום הימצאם קדושת המקום. ומה זאת ולמדבר סין? ותהא החומה כמשל ושנינה אלי הבינה השכלית אשר סוגרת כתליה על פי החומות הסוגרות ומקיפות בירתנו הקדושה, אשר קדושתה בפנימיותה ובשומרי החומות האצלים עליה בתוכה. ובאולם זו הבינה השכלית אשר משקפת בה העין הרואה והאוזן השומעת לא תבין הקדושה הטמונה בה זו הבינה הנסית אשר קדושתה אינה רק בינות שומרי החומות, ואף ברקיע הכותר ירושלים של מטה מעם הניצוצות הברות המחוברות אחת לרעותה לכתור מעם מגיני דוד הרקיע השמימי אשר לעיר הקדושה. וזאת על כן מעם הבינה השכלית אשר לא תיאות להכיר באחותה הבינה הנסית המקנת בתוכה תהא כמדבר (שממה) הנס מהנסי. ובאם תאות להכיר באחותה הבינה הנסית תהא כמרבד נסי (מדבר סין) אשר כותר נשמת האדם להותיר בו הדברים והמרבדים אשר הבינה השכלית לא תוכל לעכלם.

רבי ישראל מבקש להוסיף לזה את ההיגד על: שומרי החומות וההיגד העל שכלי המצורפים כאן.

שומרי החומות – רבי ישראל סלנט

שומרי החומות הוצרכו אשר תעלה תפילתם מתוך פיר בריאתם ויחוי"נס השם על פועלם וישמרם מפני כל מזיק ויתן בהם אותות פיענוחי הכתוב וירוקו כותלי בערבו הנושק לשלהי יומו ויסמנם על פי בקשותיהם וידבק בהם, כשומרי החומות תחנוניהם וינסקו באשמורת בינות שניה לשלישית ויניחו כל הבקשות וכל התחנונים לפני כיסא הבורא. ואלו שומרי ההיכלות ישטפום מאבק התחנונים והתפילות והבקשות וינחום למקום משמרתם והצבתם על החומות בשלהי אשמורת שלישית ויאספו במלוא כוחם תחנוני העם ותפילותיהם ביום הזה. ואלו שומרי החומות יחון אותם בוראם בפענוחי רזי המקום אשר תשמר טריות עלפון התפילות ויזכו הקהל הקדוש אשר מתקבצים מתוך יאושם וילחלו דמעותיהם בכותל קודשם. וזה דברתי לך בתי היום הזה. אלו הם תריסר שומרי החומות אשר עין לא ראתה ואוזן לא שמעה. הם אשר בחבלי אפיפותם ישמרו צביון קדושת המקום וקדושת הבית. נשמרים הם בצאתם ויראים בכניסתם. ובזו האשמורת בינות שניה לשלישית יוצב זה שומר החומות העליון ביחידותו, עד תרוקן כל מסכת התחנונים והתפילות וישבו בשלהי אשמורת שלישית כל השומרים נתינו על החומות ויפסק מלאכתו וינסק למקומו וחוזר חלילה. ואלו שומרי החומות מה טיבם וטיב פועלם? נתנם השם כברות מנחתו לעמו, לפעם בם תפילותיהם לבוראם. ויקישו אצבעם השלישית אשר לימינם על קודקודם ויפיוו בהם עוז אמונתם לבאים מרחוק ומקרוב. וזו נבחרו התריסר ישמרו מכל משמר קהל קודשו. ולא ברואים המה כיציר כפיו שהם עמו ישראל. בראם כמלאכיו מתוך אופי טבורם ונתן בהם אותות כליון הנשמה מתוך צור חיותם אשר נועדה לזו מלאכת השמורה ולא יסף בהם אותות חיים כלל מאלו אשר הטביע בהם ביום בראם וזו חתימתו עליהם. ומנין התריסר כעדות לשבטי ישראל יאורו בתחיתם בבוא הגאולה. ומקום הצבתם על החומות לא נודע ברקיעים וסדר חינום נסתר ממני. וזו מלאכתם על משמרתם עדות לעמו על קדושת מקומו. מי יתן ויבנה במהרה בימינו בית קודשנו על היכלו ונאמר אמן. זו משנתי והיגדי על כל אשר הותר לי בזה העניין ולא אוסיף.

העל שכלי

בראותי זו המסירות לשליחותי על אשר הטלתי על כתפיך ורחב לב נשמתי במקום הימצאי במרומים. לא עייפת ולא עייפה ידך, ותבוא עליך ברכתי באלו הימים. אביע את אשר רחשי בינתי בהם צפונים רחמי וחמלתי על הברוא כי יאמר: "מה שאין בינתי תופסה ולוכדה, אין הוא בין עליונים ותחתונים". והאם זו בינתכם יודעים מההיא עשויה? וזו שכלתנותכם מהו הרכבה? ומהו הטל צל זו תפיסת בינתכם ואי תפיסת בינתכם על מקור אמונתכם ביושב במרומים? ועל כל זאת, ביושבי במקום משמרי במרומים זהו מקומי בין המרום החמישי למרום השישי וכי הרגע לא תוכל ללכוד בינתכם מלהבין זה היושב במרום ומספרו אזי תאמרו אין במרומים? ממקומי הזה, בנסותי לדייק בינות תפיסת בינתכם לגבול תודעתכם, אנסח אלו היגדיי ובהו בתי חידושי לך בעת בינתך פועלת בהפכה זה הסדר הטבעי ולוכדת אשר מעל העליונים ומתחת לתחתונים וחייה בינותם בשלום ובשלחה, לך הוא חידושי והפיצי אותו ברבים. שחרור ירושלים בירתנו הקדושה הוא משלי והוא דיוקי. אלו החומות סביב בירתנו הקדושה, יסודותיהם אשר בתוך האדמה רוויים אורות מקיפים עליונים אשר נטמנו בתוך יסודות החומות עד לבוא גאולתנו. אורות אלו הובילו את דרכם של משחרריה כמשל ללפיד ההולך לפנייהם ומאיר את דרכם עד לכותל מקדשנו. אורות אלו אשר מגינים על בני עמנו היושבים שם, כאשר אריות סביבם משחרים לטרפם. ואיש אשר אמונתו אינה מפסיקה לפעם בתוך ליבו ונשמתו ואשר עול מלכותו עליו ומקבלו בפנים מאירות מתוך אהבת השם השלמה יוכל להבחין באלו האורות. אלו האורות אשר מולידים את תחושת העונג הרוחני השלם בהשקיפים על כותל מקדשנו. אלו האורות אשר מאירים את פמפומי הדם בעורקיו וחש הוא שלווה אלוקים, משל חזר לרחם אימו וייטב לו. אורות אלו ימשיכו להפיץ אורם אל מי שמאיר להם פניו ונשמתו. ומה כל אלה וללכידת **הבינה** שואלים אתם? וכאשר ישובו **בניה** אליה (שוב בני לירושלים) תשוב הבינה ללכוד את אשר מעל העליונים ומתחת לתחתונים ובינות העליונים לתחתונים. והאור המקיף המפיץ אורו מבין החומות ויסודות החומות הוא אשר יסייע לבינה להבין את אשר אינה מצליחה ללכוד בשכלתנותה. **השכל** הוא **הכשל** שאינו מאפשר ללכוד בינות עליונים לתחתונים. השכל והבינה הם: **שכל בינה = לב שכינה**. ולב כינה הוא בכותל מקדשנו. וזהו חידושי לך היום ראש חודשנו הבא עלינו לטובה. והבנתך ובינתך היא לחסדי. תבורכי בתי בזה הבית.

יסוד השורש הרביעי - מלאכת ההיקש

זו העיינה אשר להשם יתברך להחיל כוח כבודתו אלי ממשיות האדם מעם נצרכות פקחותו עדי ענוותו יפעם הלב, לב אנוש, על אשר נתן בו מעם האנושיות ועטפו מעם האלוקות. וזו נצרכת השעה לעדתכם, עדת ישראל, להבין כוח כמיהת אלוה להכיל בו האנושיות בן אנוש אשר על אדמתו מעם כוח הרצון להנכיח בו אלוקיו ולפי שערי בינה ושערי חכמה ליישב המחלוקות אשר על פני צוהר ממשיותו על פי מידת נוכחה אלוקים בו. וזו התצורה לשבח השם יתברך על פי יכולת האמונה בדבר הראי-יה' הנצרכת בו באדם, להאיר בו מעטפתו של הבורא יתברך בפנימיותו ובחיצוניות וקל וחומר מבתוך כליו הגשמיים. זו המעלה הנחרצה הנדרשת בו באדם: להביא אלוקיו נוכחה בפני בינתו הנסית ואף בינתו השכלית למקד בהם ובינותם מקום ציון נוכחה השם בהם ומעם זה המיקוד ליישר ההדורים אשר בינות סלע הממשיות עדי ענני העליונים. וכל אשר ינסק בו אלוקיו על פי המילה הכתובה והחרוטה עלי הממשיות וידבק אלי מבוא ומוצא הדברים על פי הממשיות ועל פי העליונות ולשזור בהם שריגיהם ולהבין מדוייקות השזירה, ואף כי תיתם זו המלאכה ידע מקום הימצאו על פי מדוייקות המלאכה אשר נעשתה ותשמישו אלי מבוא יומו אשר הממשיות בולטה איתנה וחזקה בו לאחוז בה וליתן בה העליונות הנאורה ממנה דווקא. ועל-אשר ישאף האדם מעם רצונו להידבק אלי מדוייקות נוכחה השם בו יצרך בראשונה להביא מעם כור מחצבת נשמתו המלווה נשמתו מהיכלים עליונים אלי ממשיותו, הענווה אשר נצרכת בו באדם להחיש בו גאולת ליבו מעם נעדרות תודעתו על אשר אין בה מעם הצורך אלא לשמשה אלי מציאות אלוה בו על גו הממשיות. וזו הענווה נתנק ממנו כבליו מעם עליונים ומעם תחתונים אשר שמים בו מסכים מסכים לכאורה לשמרו מעם ה"פגיעות" אשר לממשיות, אך כל תואנתם ורצונם להרחיקו מעם נוכחה ציון השם בו. ועת יורדו המסכים ויתן מבטחו בראי-יה' אשר ניבטת דווקא מליבו להבין הינו כלי להכיל בו נוכחה השם מעם עליונים, יצרו בו כבליו עדי ישברון ממנו לשחררו לחופש ההווה אשר אלוקיו בו ובמעטפתו. וזו הענווה "הבדויה" אשר השאיל מעם כליו הגשמיים אין בה מעם כוח התועלת אשר למשקל הדברים, באם אינה צומחת מעם כוח ההנהגה הפנימי להביאה כמקשה אחת מצורפה אלי כוח ההנהגה ולהשמישה כאבן שואבת אלי נוכחה השם בו בינות רבדיו, חושיו ובפרט "חוש הצדק" אשר הלביש בו מעם מלבוש יצרו להטעותו אל מול נשגבות הבורא. וזאת על כן מעם סוד השורש הרביעי להבין נוכחה השם על פי כליו הגשמיים מעם נצרכות ההיקשים אשר בינות השכל הישר והשכל הניסי לדגם בו בשכל הישר נוכחה השם מעם הנסיות אשר בממשיות בכל נשימה מנשימת פיו. וזהו סוד השורש הרביעי מעם מלאכת ההיקש.

סוד הגאולה אשר לשורש הרביעי - הנגשת נשמת האדם לאלוה מעם השכל הישר

וזה סוד הדרה של הממשיות להוביל מעם כליה דוקא גאולת הלב, על אשר נתלבשה רוח אלוקים בכל רובד אשר לממשיות וכל איש אשר מחוברין המוחין שבו אלי הבינה הנסית יביא נוכחה סימני גאולתו, גאולת הלב בפרטיותו וגאולת ישראל על כלל ישראל על פי תורת פיענוח הסימנים אשר נוכחה השם בו שמם על פי באר המים הניסיים אשר משתקפים בו מעם הממשיות דווקא. זהו כוח נשגבותו יתברך להנגיש נשמת האדם אלי אלוה מעם השכל הישר אשר "משרת" הממשיות עדי השכל הניסי אשר בהימצאו חוצב מעם זו הממשיות אבני הח"ן אשר נוכחה השם בהם.

י"ג. קברות התאוה – התאוות מול עבודת המידות

בעת ישכון השלום בינות ישראל לעמים תופר עצת היצר לחרב בהם משכנות שאננים אשר לגבוליהם ואשר לתוכם. וזו על כן מעם ברכת שמים לייתר ההגבלים אשר ניתנים מעם מרום ולבל יחרב בית אחד בישראל. ובאשר ניתנו המשאים ומתנים אשר בינות יאור שחר עדי ההגבלים הנחצים אלי פני האדמה בחלקיותם ובשאר חלקיהם ניצבים כעין השחור אשר לרקיעים, ידע האדם כסות עוונותיו עלי כסות בגדיו ומלבושיו. ותאור הנשמה מעם גסותו אשר לדבר מאכל שלפיו ובדבר תשמישו ובדבר כל אשר יביא הטומאה אשר אליו ואשר לא יהיה בו מעם המשגוח אשר למוסריותו, וידבק בו רביבי מעשיו עלי בגדו וכוח המשחית אשר בתוכם, ותהא ידו משגת מעלליו עדי יחריב בו בית יוצרו ובית פנימיותו, ויוותר ערום ועריה אל מול החסר אשר במוסריותו, ויחרב בו ביתו בפנימיותו, ולא ידע שיעור החורבן עדי ילחצו בו שיני התאוה ויחרץ בו הדין. ואלו קברו התאוה אשר לדור המדבר, להלך מעם ארבעים שנות נדודים ולהביא כוח המשחית דוקא מעם יתמות המוסר אשר רחק מהם. ויהיו אלו דור המדבר אשר למנותם מעם היצר אשר בהם, ואין במניה זו מעם המידתיות אשר לעבודת המידות הנצרכת בהם ובכל דור בישראל. וזה אשר לקברות התאוה ניתנה בהם בדור המדבר כסות האל ענני הכבוד לקבור בהם חטאיהם אשר למולך בדוגמת עגל הזהב, וכל אשר נצרך בהם מעם פרשת זמרי בן סלוא אשר זנו אלי העמים, וזנותם שברה תורת מוסרם אשר נחקקו אלי לוחות הברית. ועל-כן תהא מעם קברות התאוה כוח הפקדון להפקיד חטאיהם וכל המידות הקלוקלות אשר פגעו אלי סדר הסדרים אשר לבראשית ולהביא בהם כוח התכלית, ליישר מבטם אלי אלוקיהם להבין נתן בהם השם משמרת כבוד להוריד מהם מלבושיהם אשר לזימה ולתאוה ולהלבישם כסותו מעם כוח הנארה אשר בהם להלבישם אלי כסות וכבודת בן מלך היאה להם כעם סגולה. וזו הכסות החדשה אשר להם תוקם מכל יצר אשר לתאוה ותיישב בהם אהבתם אלי אלוקיהם. וזו על-כן מעם קברות התאוה ליתן בו האדם מעם נפשו היזקקותה מעם הרוע והזימה אשר להם לתאב את אשר לא להם ולרוממה אלי מלבושי בית יוצרה ולהשגיחה מעם כוח המשחית אשר לתאוות. וכל אשר נצרך בה מעם כוח אהבת השם ויראתו ליתן בה מעצורי השכחה אשר לחטאיה ולהעכיר בה מימיה הצלולים אשר לבאר ממנה שותה ורווה צמאונה אשר לבית אלוקיה. וזאת על כן מאם נפש האדם אשר לא תוכל לעמוד אל מול כובד משקל כוח התאוה והזימה עדי תקברה אל הלא נודע אשר לשמו, יען נשכחה מעם כור מחצבתה ומקום קבורתה לא נודע בינות כוח המשחית אשר עליה. ועל-כן תיאור נפש האדם להבין נפקדות אלוקיה בה תשאיבו אלי התאוות אשר כוחם פרוץ וכוח כליונם גדול משיעור השיעורים אשר למולך. ותצרך נפש האדם לקבור מחוץ לגדרה זו התאוה אשר משולה לאש החצרות אשר ליבין מלך חצור. ותצרך להשקיט כוח אביונה (הנפש) אל מול הלימות כוח התאוה הנוקב שערי הטהרה מעם כוח הערמומיות אשר בו.

י"ד. חצרות – צרות העין

ביעף הדברים אשר ניתנים אלי מזוזותיכם ומשקופי ביתכם להבין כוח מראית העין מעם העין הטובה והעין האצלה (מלשון אצילות) והעין החסרה והעין הצרה. וכל משגוח על פי הראיה אשר לדברים תצרך מידת החסד לצורפה אלי כוח הראיה, יען שם טמון כוח היצר אשר לצרות העין, להחריב עולמות עליונים ומשכנים אשר לתחתונים. ומשכך הדבר זה המשגוח אשר לחצרות יסף בו יסד השם יתברך כוח ההשגחה אשר לדלתותיכם להשים בכם המזוזה להזין בה כוח הגנתה מעם צרות העין אשר ליצר האדם החובט מעם כליה כוח המשחית אשר מעם פגימתו פוגם בכוח התבונה האלוקית. וזה השער אלי פרימתו, אשר מעם כוח הראיה הצרה, פרמה כותלי הבית על משקופיו והצרה מעם חורבן הבית צעריי בעליו ומשכנו חרב עליו. ועל-כן יעלוזו דור המדבר עלי הפחים אשר נמלאו מעם המ"ן אשר נגלה בהם מעם מרומים ונשבתה רוחם ליצר להלין על זה המ"ן אשר "כילה כוחם אלי אכילתו". וזו התצורה אשר לעין הבישא לכלות הכוחות אשר למשגוחי הבריאה והממשיות מעם הצרות טעינתם ממעל ולפגום "יצירת אלוקים חיים" בהם ולהנביט הכוח הנוגס והמשחית אשר לצרות העין לשלח חיציו אלי המשקופים ולפרקם מעם מקומם. ועל כן ניתנה בו באדם מסורגות (מסגרת) הגנתו מעם שד"י על אשר לא יהא מעם כוח העין הצרה והלנתה עלי משגוחי שד"י להשיבה ריקם ולא תפגום אלי שומר דלתות ישראל באשר המה. וזו ערבות איש אל אחיו על פי משגוחי דלתות שד"י להאיר מעם כוח ברכת הבית על פי משקופה ליתן הברכה על בני הבית, ולבל תיפגם העין הצרה בהעלאת המ"ן אשר לבני הבית. וזה המ"ן אשר המטיר הבורא יתברך על בניו ניתן בו מעם רוחב מרומים להביא בהם שובע רעבונם, ובאשר הלינו בו מעם רעבם וצרו עיניהם אלי מרומים, נחתם בו החותם בעם ישראל אלי כוח עניות העין הצרה אל מול מרחבי אלוה, לצמצם בהם רום הרקיעים אלי משקופי דלתם ליתן בהן מעם ערבותו בזעיר אנפין על פי העלאת המ"ן אשר למשכנם ויצרף בהם כוח הגנתו אלי שומר דלתות ישראל. ותהא העלאת המ"ן והעין הצרה כפופים שניהם אלי משגוחי הבריאה להבין מעלת אנוש אל מול מעלת הבריאה וכוח קלקולה בפני מרומים לצמצם בהם משגוחי הנסיות אלי הממשיות. ויצרך האדם להרחיב צרות עינו לידי רוחב העין הנסית, להביא בו השם יתברך גודל הנסיות כגודל תצורת העין הנסית להביא בו נס המ"ן אשר למדבר דווקא מעם כוח הצמצום עדי כוח ההתפשטות אשר מעם העין הצרה עדי העין הטובה לפשוט מעם הטוב שבה כוח התפשטות נוכחה השם בה מעם הנסיות אשר לעליונים. וזו ה(ח) אשר לצד החצרות תאיר מעם כל שמונת חלקי הנשמה כוח הראי-יה אשר טמון בכל אחד ואחד מהם לאספם לידי השלם והתם אשר לכוח הראיה הניסי אשר לאדם ושואב מטמונו וחותרו מעם הבינה הנסית. וזו ה(ח) תרחיב העין מעם צרותה אשר בממשיות האדם עדי התרחבותה מעם הנסיות אשר באדם.

ט"ו. רתמה - תרומה

זו מלאכת מחשבת היוצר להאיר העולם מעם יצוריו על פי מלאכת תיקונם להשלים החסר אשר לסדר הסדרים בעליונים, ולהביא מעם החסר הנשלם בוא הגאולה. ובאשר לאביוני העם אשר **פרוכת שלמה** ניטלה מעם גופם, ויהיו כערום ועריה אל מול אלוקיהם ונשגבותו בפניהם. ואין בהם מעם הפנים אשר למלאכת היוצר, ויתעבו יצרם ונותרו פוסחים על שני הסעיפים. יען אין בהם מעם הדרת בן מלך, ואין בהם מעם משוא הפנים ליצרם. וכל כבודת אלוקיהם רחוקה מהם, יען נתבצרו הביצורים אשר לכתלי בינתם, ונותרה העין הגשמית שבויה בינות כתליה, ומנגד הולם לבבם אל מול הנחוש אשר אל מול רוחם. ונשתמרה בהם רוחם להבין משמרות אלוה עלי אדמתם, מעם הנכנס והיוצא ממנה אשר על יכולה, ויתן בהם השם פרי בטנם להתברך בו הדורות. וכל כבודת בת מלך לנגד רוחם ולנגד עיניהם ונתבתרו האומר והמעש אשר לילודת הירחים להנהיג בהם מעם מנהג המקום. ובאם מעם מנהג הבינה אשר העין נותנת בה מצגי השוא אשר לגשמיות. ותהא נפש הדם מזוקקה אל מול אלוקיה ותבין כוח הנעתה על פני האדמה מעם מוצא האדם להיקרא אדם אל מול אלוקיו על אשר נתן בו חיים. ותהא בו מעם המשורה כוח ההשכל אשר לתרומתו להביא כוח חיותו וכל אשר בו, להירתם אלי בני אנוש אשר על נתיב תיקונו להאיר בהם מעם כוח חיותו. נצרכות הבורא על פי גודל התרומה אשר נצרכה בינות נפש האדם להשמיש בה תיקוני זולתו על פי הכלי הפנימי הערב לו אלי תיקונו, ובו ישמש תיקון חברו על פי מידת התרומה אשר הפקיד הבורא בידיו. וזו התרומה אינה מעם משויכות כליו, אלא מעם פקדון הבורא בידי נשמתו, לרתום בה זולתו אלי נתיב התיקון כמשל לעידוד. ומעם זו התרומה, ואולי ויוכל להלביש בה "פרוכת שלמה", להאיר אלי פני חברו החסדים והניסים הנסתרים והגלויים שבה. וכל זאת על פי מדויקות הכלים הפנימיים בינות איש לחברו ותהא זו התרומה לרתום בה איש אל מול נשמתו, ואיש אל מול מרחב תיקון זולתו, על פי המידות הנכונות הנצרכות בו באדם אל מול אלוקיו ואל מול זולתו מעם המדויקות הנכונה בינותם. מבורכים תהיו.

יסוד השורש החמישי – כלים שלובים

בהינתן משובי הדברים שעל פני המסעות להבין קציר יבול המכמנים על פי סידורו ומשנתו, יאיר המארג אשר לנפלאות הבריאה דוקא מעם הנשמה (רוח ונפש) הפועלים בלב הארציות, להביא ממנה נפלאות תבונת הבריאה. וזה הסוד אשר לשורש החמישי מעם היפרדות שמים וארץ באשר למעשה בראשית, להישמר על פי ההיפרדות החומר והרוח אשר טיבם לא יהא לריק על פי המדויקות אשר לנפלאות תבונת הבריאה האלוקית מאז בראשית. ועל כן יאיר זה הנמשל עלי המשל, משל הכלים השלובים, אשר מעם כוח רצונו יתברך ישמרם על פי יסודותיו אשר הירו אורם אלי הסודות אשר לשורשים הקודמים. וזה סוד הכלים השלובים יאיר את האור המזוקק אשר לו, להבין כוח הבריאה הטמון אלי רבדיו אשר ברדידותם לא תבין הבינה הקלוקלה ולו מעם רדידותו, וקל וחומר עומקו על אשר לא נברא ולא נכלה מאום מעם עולם החומר ועולם הרוח, אלא מעם המדויקות אשר לבורא. ומעם עומק רבדיו יתן בנו השם יתברך זה אשר על האומר ואשר על המעשה. וידרך קשתו אל מול עינינו, ותאיר הבריאה השכלתה ושכלה אשר על גדר עקרון הממשיות ועדי הרוח אשר לגבהותה. ותפגע הקשת מעם מדויקותו יתברך אלי הנקודה המדויקה אשר סימנה מבעד מועד הבורא. ומקום הימצאה ידיק החומר והרוח אשר בדפנות הכלים השלובים אשר לגשמיות ואשר לרוחניות מעם הטעם אשר לבריאה לבלי יתכלה ולו הגרגיר היחיד אשר על פני האדמה, אלא מעם הטוב והמטיב אשר ייטיבו ולו אלי נפש אחד בישראל להביא הטובה אשר עוטפת הבריאה מעם סך כל רבדיה הגלויים והסמויים אשר בגשמיות ואשר ברוח וכוח שילובם על פני האדמה. ומעם עליונים וכוח רצונו יתברך לתת בהם מעם מניית השילובים אשר לאינסוף, ומכל האינסופיות אשר משויכת לבורא עולם, תביט הנפש האחת אלי כליה השלובים מעם פרטיות נשמתה. ובאם יתן בה הבורא יכולת הראיה, ותדע המדויקות אשר לכלים מעם רצונו יתברך ולטובת נפשה אשר מטיב אותה הבורא. ואלי ולא תדע זו הנפש אשר על פני האדמה טובת כליה השלובים בפרטיות נשמתה לעולם עדי תשיב נשמתה לבורא. יען לא נטעו בה מבעוד מועד הראיה אשר מחולקת לאדם מעם נשגבותו יתברך ויישאר אלו כליה השלובים אשר בפרטיותה עלומים מעם ראייתה, ואף זו העלומה אשר לכליה השלובים בפרטיות נשמתה מעם מדויקותו יתברך. וזאת על כן מעם כוח רצונו ליתן בנו מעם נשגבותו בזעיר אנפין ולו להביט נוכחה בו דרך כלינו השלובים, להבין כוח היחוס אשר להפחתה ולצמצום ולחיבור וההתפשטות מעם הנדבכים אשר לחומר ואשר לרוח על פי תורם, על פי משולבותם, ועל פי נצרכות השעה אשר למדויקות. ואין בנו מעם המעשים ומן הנפש הראויה להבין שלמות הבורא אלא מעם דרך יסוד זה להביא מפלסי האמונה אשר בליבנו אלי השתקפות הכלים השלובים אשר בפרטיות נשמתנו. להבין כוח ההפחתה וכוח החיבור מעם כוח הבחירה אשר למשאת הנפש לתקן בה כל הקלקולין אשר משכה אליה מעם נתיבה. ויתן בה השם כוחות הנפש ותעצומות הרוח להבחין הדרוש תיקון ומידתו על פי השניות אשר צרובים על כליה השלובים להוסיף או להפחית על פי מדדי התיקון אל מול מדדי הקלקול. וזה אשר על נשגבותו האינסופית של הבורא, להביא "הכלים השלובים". על פי יסוד הפרט והכלל, על פי יסוד החומר והרוח, על פי יסוד הרובד הגלוי והנסתר ועל פי סוד הראייה הגשמית והרוחנית לשלבם על פי מבוא ומוצא הדרך השמורה לבעליה. ואין מעם כוח הצמצום עדי כוח ההתפשטות ולו הנקודה הקטנה ביותר, ותהא מיותרת חס ושלום. הכל מדוקדק ומנוקד ומדויק אל מול פני הבריאה ונשגבותו מעליה יתברך.

סוד הגאולה אשר לשורש החמישי – שם האדם מחובר לשורש נשמתו

וכל איש אשר נתנו לו הוריו והשם יתברך בינותם כוח חיותו על פני האדמה, ונתנו לו שמו להלך בו על פני האדמה. ובזה שמו אשר חרוט עלי מצחו ואותות שמו ניזונים מעם שורש נשמתו וכליו השלובים אשר בפרטיותו חרוטים בשמו. ותהא משאת נפשו ורוחו, ואף נשמתו להאיר כליו השלובים מצד הטוב והמטיב לאלוקיו. לקדם בו עבודת המידות על פי השניות החרוטות בכליו, לשלבם ולקדםם אלי השניה המורה תרומתו אלי בוא הגאולה.

ט"ז. רמון פרץ – כוח הרצון משיל הקליפות

זו האדרת אשר לרקיעים להיכתב מעם הלל ושבח אשר לגולים, ותינתן ביד המשורה אשר לחסדים להבין כוח יבול ההקבלים אשר לעליונים. ולא תוחזר השעה אלה מעם הנדבך החסר אשר לבוא הגאולה. ויתווספו הנדבכים להעשיר רוח האדם ורוח האומה אלי הסיפא אשר לבוא הגאולה. ותהא תהילת האדם שזורה בתהילת עמו להבין בנין שלם מעם חצרותיו ואדמתו יולידו רישא הגאולה מעם הטוב והמטיב אשר לעמו. וזו אגודת הגולים לסמן בנפש מעם נדבכיה כוח רצונה אשר נטוי עלי כף חירותה או שיעבודה מעם הכוחות הכמהים להחלישה ורצונה נכפה (רפוי) מעם חולשתה ויתן בה דופניה קשורים אלי יתד לאדמתה ואין בה מעם כוח הרצון להחלים ולהלחם בהם. על כן יוטב בה מקומה באם תשיב בה אורה להאלימו כאלומה אחת בינות אור האמונה לשמר בה כוח רצונה להאדיר בה עצימות אורה שלה ואור כוח רצונה לבל תיפול בשבי השעבוד ותכחד אלי אדמתה. וזה כוח הרצון מעם פרימת קליפותיה המקיפים אותה אלי ד' רוחות שמים לבל יבקע אורה אשר נתן בה הבורא לשמר בה מחלצות היראה והקדושה, יחזק בה מלאכת הפרימה לפרום כל קליפה בעיתה ולהותירה מעם רצונה וכוח רצונה עליה ולבל ירדו בה אלו הקליפות. ותאיר אורה אל המחלצות אשר בהם נתלבשה עת ירדה לתחתונים. וזו מלאכת פרימת הקליפות מקשיתה בה גבה אל מול מלאכת שמים יען העבותה אשר בקליפות וכוח הדבקותה יצרך בה גירודו פוררתו ונקיונו מעם גבה, וזו שלעצמה תצרך להקשית תנועות ידיה (מעשים) באופן שאין בו מעם טבעיות התנועה. ועל כן מעם כוח הרצון לממש כוחו על פי החתום בנפש, להובילה אלי מקום מבטחים מעם נפתולי הדרך אשר בהרים ואשר בעמקים וזה כוח הרצון לממש בה פעולתו על פי הסדר הנצרך בה. מעם הקליפה העבותה המתלבשת על הנפש, להביא בנפש תיעובה (עבותה=תעוב) אל מול יצרה מעם גירודו (גרוד=דרוגו לעלות הנפש אלי מדרגות הרוח).

מעם הדבקותה= תצרך הנפש בדק ביתה (דבקותה=בדק) להבין נוכחות הקליפה העבותה עליה. מעם פוררתו=לפרור קליפת היצר מעם הנפש ולתפור בה חלקיה אשר נגס בהם היצר (פוררתו=תפר).

להקשית תנועות ידיה=ליתן בהם מעם כוח רצונה קשת האפשרויות אשר מהם תוכל לסלק היצר ממנה ולעלות אלי מדרגות הרוח.

ונקיונו מעם גבה=אחר ישיל כוח הרצון קליפת היצר מעם הנפש ינטע בה קנין רוחני אשר בעזרתו תעלה אלי מדרגות הרוח (נקיון=קניו).

מקשיתה בה גבה - מלאכת פרימת הקליפות מקשה בנפש לקיים מלאכת שמים וזו הפרימה (פרימה=מפרה) מורידה מהקושי, קושי הנפש אל מול מלאכת שמים יען מעצם הפרימה מקלה עליה משא הקליפות.

וזה הרצון יהא צינור הנפש אל מול שמים לעקל עליה מלאכת שמים אל מול המתלבש עליה.

עבותה = תעוב

גירוד = דרג

דבקותה - בדק בית

פוררתו - תפר

להקשית =קשת אפשרויות

נקיון = קנין רוחני

קליפות = תוקף

פרימה = מפר (הפרה)

רצון = הצינור

י"ז. לבנה - מעטפת הנשמה בעליונים

יסוד האומה כולה טמון בשורש מחייתה אשר על פני האדמה. וזה השורש מלבין היצרים אשר נתלים על גו הנשמה הפועלת להשיב עצמה מתוקנה אל כור צור מחצבתה. ותהא זו שעת רחמים אשר על תהילת עולם הן נצדק האדם ונסדק אל מול יצר התועבה ונשמר בתוכו כי אין מוכיח בו זה היצר אשר קמל על בהונות רגליו לכל אשר יפנה וילך. תארוך ותשטור הנפש על פי קודי הפעלתה והיא רשומה על סדר הסדרים, יאירו בה קמצא היצר אשר שומט תועבת רצונו מהכוח המשחית הטמון בו באדם לעת מצוא, עת לא יאדיר שמי דקודשא בינות כליו הגשמיים. וכחל השחק אשר בינות רקיעים מביא בו פעמי היובל והוא בשלו עסוק בתועבתו אל מול פני הארציות והחומריות. וכל זאת למה? יען נפרמה מהנשמה כוח תכלית יקומה על פני האדמה ונותרה בעליונים ואין מעם זה השיערוך להביא בה הנפש אל מול טהרתה ותצרך הנשמה להוביל כר תיקונה על פי כוחה הנמצא איתה בתחתונים ותאיר אל מול הנפש מעט מעם כוחה אליה באלומות קטנות וקצרות ולבל תטמא הנשמה מעם קירבתה לנפש. ואולם על פי משיקות שמים ונוגתם בנפש האדם תצרך זו הנפש לייגע מצפונה וכליה אל מול עליונים לשמש בה מעטפת הנשמה אשר נשמטה ממנה ונותרה בעליונים, זו אותה מעטפת לבנה וצחה אשר כוח משמרתה בעליונים לשמש בה הנשמה ערב רדתה לתחתונים ותותר למשמרת עליונים עדי תשוב נשמת האדם לבית אדונה ויעטופה בזו המעטפת לאחר טהרתה. ובכל אותה עת, עת הנשמה במשיקות יבולי תיקונה תצרך הנפש לעלות מתוך מצפונה ופועלה כוח יבולה מהעליונים עת תדבק אלי כלי המעטפת להשמישם בתחתונים (ולא במעטפת עצמה) להגינם בה מפני יצר התועבה ולשמר בכך גם הנשמה. זו אותה מעטפת אשר מלובנה ולובנה וצחותה משמשים הנשמות הטהורות עת שבו לבית עולמן, נטהרו מכל שרץ התחתונים ויעטפו בזו המעטפת ותשמרנה למשמרת עליונים עדי תוצרך הנשמה לשוב ולרדת לתחתונים להשלם כל הנצרך בה תיקון. וזאת מעטפת הנשמה איך נצרכותה בתחתונים? ואיכה תוכל הנפש להשיג כליה בתחתונים?

ועל כן מעם אלו הדברים תדעון כוח נפש אשר לו באדם להרים עולמות ולחולל משניות קיומו על פי אותו כוח נסתר אשר נשען על עליונים ובאם תיאות הנפש להשמישו בינות כליה ותרחיק יצר התועבה ממנה, תוכל גם תוכל להשמיש כלי המעטפת אשר מצויים בעליונים ותעתיקותם מצויים בנפש האדם כגושפנקה בפני עליונים להתיר מכלול העליונים ועזרתם אלי הנפש ולא רק אל הנשמה. ואף כי הנפש ידועה בחזונה הנמוך וכוחותיה נשאבים אלי הארציות, תוכל לרומם כבודתה וכליה על פי כלי המעטפת הטמונים בה. אלו כלים אשר שימושה יצחצח כתמיה ורבביה ויאר בה ובתוכה עליונים ותהיה שמורה ומשומרה מכל יצר עת תדבק אל אלו הכלים אשר בתוכה. ובראי הדורות תאסף זו הנפש אל אבותיה ותאירם בעליונים להוסיף בהם זכויות והיא בתשמישי קדושת מעטפת הנשמה להאיר בה הנצרך אור ואלו המה כלי מעטפת הנשמה אשר טמונים בנפש, כלי כיבולה אשר תכיל בו מראות עליונים ולא תצרך הנשמה במחציתה ובכל כלי כיבולה מאירים בה רהב הספירים אשר לספירות ומשמרים בה כוחה, כוח עליונותה אל מול הארציות המשחיתה. אלו הספירים מתוך כוח נבואתה ויכולת ראייתה אל מול פני האומה החלשותה וחבלתה בערבות ישראל יאירו בה אלו האורות לשנות בה נתיב התעבה ותיעוב עול מלכות שמים. זה כוח ההארה השמור לנפשות הסוככות בצל יראת השם וכוחם אינו שמור בהם, בשל כוח רצונם הירוד ובשל מהמורות אשר היכתה בהם הארציות ואין בהם כמיהת הלב ליישר דרכם אף כי עול מלכות שמים ידוע בהם ולהם. ומכל אלו הדברים תבינון כוח שפעת הנשמה אל מול הנפש אף כי לא נוגה בה מפאת טהרתה תאיר הנשמה נפשה מתוך מעטפת הנשמה המצויה בעליונים ותעתיקותה בנפש האדם. וזו הלבנה - כוח ההארה הבא אל מול נפש האדם להאיר בו כוח רצון נפשו לתקן מעלליו ולהרחק מתועבת הארציות. וזו ההארה אשר מוליד בו שיעוריו אשר על נתיב תיקונו ותהא ההארה האחת מכניסה בו כוחו, כוח יבול תיקונו מתוך נשמתו החפצה לשמר בה הנפש מתוך נקיותה וטהרתה.

י"ח. רסה - כוח הערבות והאחדות

טבע לו לאדם להיצרף אלי קהילות ישראל ובכך לשמר בו טבעיות יהדותו וכל "כחל השחק" אשר נותן בו מהעליונים כוח חיותו - בצל יהדותו. ותהא נפשו כמהה אלי יצרה ליתן בו נחת רוח הדברים ושיקופי נשמתו אליו על פי דין ודברים אשר מהלכים בינות הנפש לנשמה דרך רוח האדם. וכחל השחק הטומן בתוכו נעדרות רוח האדם אל מול דרכי הנפש יען הרוח משמרת ציליה עליה להביא השכינה לסוך עליה ואין בה מעם כוחה וערבונה אל מול הנפש יען אצילותה מקשה בה קשיחותה להשמר אל מול יצר הנפש ובכך לשמר כוח מעמדה אל מול עליונים ואל מול נשמתה ואולם נפש האדם החפצה גמול שמים על פי עליונים להאיר ולהביא בה מתוקף כוח רצונה להשמר תחת סכך בית אלוקה והיא בתחתונים, תעיר זו הנפש כוח הסתכלותה על הרוח להנף בה מגל קצירה אל מול הארציות ולמגר ממנה הענפים הסרוחים אשר שורטים בה מלבושיה (מחשבה, דבר ומעשה) וזו הרוח כדרך אצילותה ואין בה מהרצון לבטל אלו הענפים הסרוחים והשרך הצופף בהם תותיר הנפש להקמל אל מול הענפים השומטים ממנה כוחה להתעלות מעל ארציותה. ובעת לא תיאות הרוח להקל עליה משקלה תצרך הנפש כוח אחזקת שיווי משקל ובל תימוט ותיפול אל מול ארציותה ועל-כן נתן בכס הבורא כוח יתמות הנפש אל מול צרות הארציות וכל הסרח אשר בה להדבק אלי נפשות אחרות בישראל אשר כוח הדבקותם יכול וינער מעליהם הסרחים העודפים וישפר בהם כוח כובד משקלם וייצב בהם עמידתם ולא יצרכו להנפש אלי הרוח אשר אינה חפצה ביקרם. וזה כוח הדבקות נפש אל נפש מתוך מאור הפנים אשר מפיג צלילי המשאות אשר על כתפיהם ויתירו איש לאחיו אלו המשאות ברגישות ובכפי ידי אומן ולבל ישרטוהום ובל יחבלו בהם כוח הליכתם על פני תיקונם. וזה כוח ההדבקות להינתן לנפשות החפצות חבל הצלתם והוא קשור בקצהו האחד אלי מותניהם ובקצהו השני מבקשים "אחים לצרה" לקשור חבליהם אחד בשני כצורך חבלים ולחזק בהם כוחם לרוממם מתוך ארציותם אחד בתוך חבל רעהו עדי ינקזו משקלם אליה החבלים ויתירו אל אדמתם ויחושו זכות כליהם וכל חפציהם אשר טומאו בהם כליהם נותרו מאחוריהם. זה זה הכוח המדבק אשר נתן הבורא לנפש היהודית "כוח הערבות" ערבות הנפשות ליתן בהם כוח הדבקותם וזהו העירוב הנדרש בינות האדם אל מול קהילתו, כוח קהילת ישראל אל מול היחיד, השונה, הרפה אשר מתיר חבליו אל מול קהילתו ואלו חבלי לידתו בשנית, עת יוליד נפשו אל מול קהילתו וינצור בתוכו כוח תהילת עולם אשר נותן בו ולא מקמצוץ התקווה להצרף אלי קהילתו מתוך ערבותם ומילתם. ותהא הנפש שומרה זה כוח הערבות לתוך כליה להבין בה כוח, כוח רצונה להתלות ולעלות מתוך רדידות ארציותה עדי תמשוך מתוך חבליה המוטלים על אדמתה נפשות עוד אשר בתוכן זקוקות לכוח הנפתם מתוך יאושם ביאושם וכל צחות הנפש הנזקקת בהם. זוהי הסירה, סירה אשר יושבין בה קהלי ישראל ובאם לא תהא ערבותן נפש אל נפש ובאם לא יקלו צערם איש בתוך אחיו ותוכל אותה סירה להפך אלי המצולות ולא יכירם איש. וזו היא ערבות ישראל לשמה מתוקף כוח הידבקותם איש לאחיו להוביל בה סירת כל נפש אשר חבלי מפרשיה נשמטו ממנה.

יסוד השורש השישי – הערבות הפרטית (של הנשמה מול הנפש) מול ערבות עם ישראל

בפרוש אדם מפת שולחנו לסעוד בה סעודותיו וטיב מאכליו יצרך יפן מבטו אלי מבואות שולחנו ואלי קצותיו באם מצויים שם סימני חיים, המבקשים נמרצות כוחם מתוך מאכליו ויהא זה האוכל הגשמי והאוכל הרוחני ליתן בו באדם אשר סמוך על שולחנו כוחו, כוח נצחון נפשו אל מול החומר רוח נצחון נפשו אל מול תעבותיו ואל מול יסוריו ואל מול דבקות הנפש איש אל אחיו להביא יבול תיקונם מתוך דבקותם והדבקותם בהשם יתברך לסמן בהם חבלי הצלתם עדי בוא חבלי משיח צדקנו. ומשיתעברו האותות להבין זה כוח הגמול המוטל מבינות כתף אלי כתף לשמר כוח הצביון אל מול מסירות הנפש אשר מייחלת נתיביה אל כל אשר יאסף אל אחיו ואלי אבותיו. וזו מעמורה אשר באם ידע האדם טיבה ונסיונו הטמון בה יוכל לשער השיעורים אשר מנבאים בו הבאות אל מול שולחנו נשמתו וגאולת ליבו בזה הסדר ובאלו האופנים. וכחל השחק יתן ערבותו מראי ערבות שמים להביא בו השתקפות שמים על כל הבא ויוצא מעם נשמתו המבקשת חדלונה אל מול הפוגם בה. וזו זו מתת שמים ליידע הנשמה טיב אורחותיה הגזורים מאילו ההשתקפיות. ואין באילו ההשתקפיות אלא שיח ודברים בינות עצמיותו ונשמתו אשר באם תישמר ערבותם מתוקף עול מלכות שמים עליהם תהא נולדת מהם ערבותם בשניים אל מול נשמות ישראל. וזו הערבות על פי ביטוייה תהא בינות. הנפש אל מול כוח רצונה. מעטפת הנשמה אל מול הנפש. האדם אל מול קהילתו.

סוד הגאולה אשר לשורש השישי- ערבות הנפש הפרטית

בקץ הימין יתברך שמו יסמן בנפשות, נפשות ישראל, כוח יקיצתם אל מול תיקוניהם להאיר בהם באלו הנפשות כוח גדילי שינוס מותניהם אשר בכוחו וערבותו קידם בכל אחת מהנפשות בוא הגאולה איש איש על פי פועלי נפשו מתוך כוח רצונה.

י"ט. קהלתה - קהילה קטנה - שיח בין הגוף, הנפש, הרוח והנשמה

ההגשמה העצמית אשר נצרכת מהנפש אל מול ממשיות קיומה, נצרכת כלי קיבולה להכיל בתוכו מהמורות הדרך וכל אשר תצרך הממשיות להכות בה הנפש. ואולם, הנפש בלבד, אין בכוחה להכיל אותה ממשיות קיצונה ותאוות רצונה להשמישה במלוא כוחה ו"הדרה", בינות נפש האדם. ועל כן נזקקת הנפש כלי מפלתה אל מול הארציות לרוממם, על מנת ליתן לנשמה מתוקף תיקונה החרוט על שמה, זו הממשיות מזוקקה ומצורפה ונקיונה בתוכה ובל חס ושלוש תסכן טהרת הנשמה מתוך טומאתה. אותה "מלאכת מחשבת" אשר מוטלת על הנפש להביא מעם כח רצונה את "מלאכת התיקון" לתוך נבכי הנשמה, מצריכה הנפש לסכן כליה בכל עת ועת. ההגשמה העצמית לבדה של הנפש, אינה יכולה לאפשר בה עמידותה לאורך זמן, ללא הגבלים או מעמדות מעם העליונים ומצד הנשמה. הנפש מוגבלת מאד אל מול כסות הנשמה, הלא הוא הגוף הגשמי. ועל כן, מתוקף רצון הנשמה להשמיש הנפש אלי צרכיה על פי המדוייקות, נופלת על כתפי הנפש תצרך לבקש עזרת הגוף (כסות הנשמה) להשמיש הוא בתורו כליו אל מול פני צרכי הנשמה. כמיהת הנפש להביא הגשמיים על פי תקנות הנשמה מצריכה שיתוף "קהילה קטנה" בתוך נפש האדם, על כל מכלול חלקיה. אותו "שיתוף קהילתי" מצריך להשמיש הגוף אל מול גשמיותו ומתוך כך לנתב משעולים אשר מנתבים זה השימוש אל מול הנפש, אשר בתורה מעבירה לרוח זו הגשמיות על פי הרוחניות המצויה בה וזו הרוח בתורה, תיתן לנשמה אותו "חלק" הנצרך לתיקונה מאותה רוחניות גרידא. תשמישי קדושתה מצריכים לבדל מתוך אותה רוחניות החלק הטהור הצריך תיקון ואת כל העודפים שנשרכו אליו, תשיבם לגוף ולארציות, באותה הדרך שהגיעו אליה. מכל אלו, אנו למדים על סימוכי "הדברים" הללו, המה "שיח ודברים" בינות הגשמיות לנשמה, דרך הנפש, הרוח והנשמה וכל אשר מתחולל בקרבם וזוהי "קהילה קטנה" ונסתרת לו בגוף האדם ונשמתו, אשר באין שיתוף בינותם, לא תוכל הנשמה לממש חלקי תיקונה על פי הנצרך ממנה.

כ. הר שפר – פשר השעורים וההארות

יסוד חירות האדם על פני האדמה, לאפשר לנפשו יכולת בחירת תיקונו, על פי מוצא הדברים הבאים עליו מעליונים. וכל כמיהת נשמתו, אשר כורח פועלה לתקן ולהשיב עצמה מתוקנת אל בית עולמה, מצריך מהנפש להאיר בה מעמדות עליון, על פי השיעורים הנקובים לה, מתוך סדר הסדרים. אותם שיעורים טומנים בתוכם מתוך נשגבות הבורא ומדוייקותו וכח ההשכל הטמון בו באדם, יכולת פענוחם על פי הנדרש בהם. אותו פענוח יכול ויתן בו באדם יכולת הסתכלותו על נתיב תיקונו, מתוך פקחות וערמומיות ויכול ויתן בו "פשר" הדברים, מתוך התבוננותו אל מול נתיב תיקונו וכח בחירתו, בחירת תיקונו בו, על משקל עול מלכות שמים עליו. ובעת ובין פשר שיעוריו וה"הארות" הנולדים מהם ויוכל ויתקין בתוכו יכולת פשר תיקונו, אשר השיעורים לצידם, ואולם "יצוד" מתוך שכלו ומבטו אותם דברים אשר מביא הבורא לפתחו ויבין פשרם ויסייעו בו נתיב תיקונו. ואולם, יכולת האדם לפשר בו (פשר = שפר) ממשיותו וגשמיותו וכל אשר מביאה היא לפתחו, תוכל ותעשה בקלילותה, באם יצרוב אל תוך נפשו וכלי קיבולה בתוכה, יכולת "הארת" הסימנים ומלאכת פענוחם דוקא מתוך רוס שמים אל תוך מצולות הגשמיות, בה מצויים אותם "פענוחים", שהארתו נדרשת בהם. זו מלאכת הגשמיות תוכל ותעשה מצד הגשמיות המלאה, על פי מלאכת ההגיון והפשטות אשר בו ותצרף פענוח אחד למשנהו עדי יבנה אל מול עיניו שיעור התיקון הנצרך בתוכו. ואולם, תוכל ותעשה מלאכת הפענוח על פי "הדרת קודש", כלומר, במלוא הדרתה באם יבטח בבטחון מלא האדם באלוקיו, להבין פשר סימניו ודווקא בגשמיות, אשר בה מלוא החומר וגם מלוא הרוח מתוך הנכחת הבורא בכל סימן וסימן. דהיינו, יוכל האדם לפרש (שפר) סימניו, מתוך שכלו הישר ויוכל לפשר סימניו, מתוך סימנו הנסי. וכל אשר יוצרך בו באדם, על מנת ל"הדר תיקונו", הוא יכולת הבוננות, מתוך שכלו הנסי, אשר פותח לו שערי ראייה ובינה, הנחוצים לו לפשר סימניו מתוך נשגבות ומדוייקות הבורא, הטמונים בהם. "ומצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם".

כ"א. חרדה - נטישת האמונה – מקור לפחדים וחרדות

משפע הבורא אשר נתן בו באדם ונטע בו כח רצונו וכוחות רצון למכביר, לעזור בהם ולהשמישם אל מול נתיב תיקונו. וברא בו כח אמונתו, ליתן לו מסד למשעי, על מנת יוכל להניח עליו ראשו ולשפר בו מנחי רגליו ולהביא בו ישועת השם, מתוך מנוח ומנחה לבורא עולם. ואולם, אותה מנחה המצויה בו באדם (האמונה) משמרת כתליה בינות חומות נשמתו הבצורה וממאנת להקדישה לנפש, אשר מתוקף חומרנותה, זקוקה גם זקוקה לאותה מנחת האמונה, לשלב בה ובתוכה ידיה, אשר יקרובה אלי אלוקיה ולא תיתן לרבביה הכתובים בה, להרחיקה ממנה. אותה אמונה אשר נזקקת בו באדם, מחזקת בו כח יציבתו אל מול אדמתו ואל מול אלוקיו, להבין, כי אין בכוחו דבר להשפיע או לשפע בו נתיבו, אלא רק אמונתו אשר בידו. ואולם, עת האמונה רופפת בו באדם ומרוקנת עצמה מתוך נתיבו, ויותר לנפשו בלבד יחמקו אל תוך חללי השם, אשר הותירה זו האמונה בנפשו, כח מרע ומזיק, אשר לחמדנות היצר, ליישב בתוכם חרדותיו ופחדיו ולהשמיט ממנו כל בדל של אמונה, אשר נותר בתוכו. אותן בהלות וחרדות מיושבות בינות צלעות האדם ולוחצות בו פחדיו, להעלות בו אלו הפחדים אלי לבבו ולהותירו ערום ועריה אל מול היצר ואין בו כח התקומה. ועל כן יצרך ידע האדם מקור חרדותיו ופחדיו הוא נטישת אמונתו אותו ואין בו ולו בדל אשר ישמישו אל מול אלוקיו ונשתלט עליו היצר ועשה בו כבשלו. ואותה אמונה נזקקת בו באדם, ליישב בו דעתו, כליו הגשמיים והרוחניים וכלי תיקונו, על פי דרך ארץ אשר לעליונים. וזו האמונה המזוקקה, אשר יבין בה האדם תכליתה, תוכל ותחזקו ותביאו לחוף מבטחים, אשר יקלף ממנו פחדיו והתבטלותו אל מול חרדותיו, אשר היצר טמן בתוכו. אמונת האדם משולה לכלי היוצר, הטמון אל תוך נשמתו וגופו, לייצר בו שיווי משקלו אל מול אלוקיו ואל מול כורח קיומו על פני האדמה. ובאם תפרח אמונתו בתוך כליו ויבין כח נביעתה וכוח פריחתה, משום ומתוך היוצר, אשר שמה בו להבין הכול מטובו והכל לטובה והכל מדוייק ממנו יתברך ויוכל להניח ראשו ומחלצות נפשו (מחשבה, דיבור ומעשה), עליה להבין "אין עוד מלבדו". ובעת ישעין מסדו עליה ותהא בה צורך קיומו מתוך הבטחת הבורא, כי הכל בו ולו לטובה וייפרדו ממנו מעללי היצר, אשר טמן בתוכו וכל פחדיו וחרדותיו יפלו אלי מצולות הים. וכל תכלית אמונתו לחזק בו בריחיו אל מול ארץ ואל מול שמים.

יסוד השורש השביעי – הארת הנשמה מתוך ארציותה

וזו דעת גדולים מלומדה אשר בעליונים להביא בכס כוח תכלית תיקונכם מתוך הבינה הניסית אשר משיאה לפיד שמי דקודשא ואשר מתוכה תהא האורה על נפש האדם להביא משואת שמים אל כלי היכלו אשר בגשמיות על פי משורת השיעורים וההארות והתיקונים ומעל כולם מרחפת רוח הבורא אשר מנתיבה בו באדם כלי גשמיותו וכל ארציותו מכסה בה גופו ונשמתו ותהא הקדושה קדושת שמים מתוך אותה ארציות אפלה אשר הבינה הנסית מאירה שמים מתוכה בדרך הטבע. ובעת תיאור הנשמה אל מול קונה והיא שרויה על נתיב תיקונה והארציות לופתת בה צווארה ועוטפתה בה ותהא בה קדושתו יתברך עת חניכתה בו מתוך טבע שני לו לאדם.

סוד הגאולה אשר לשורש השביעי – סגולת הבוננות

גולות הבוננות אשר נטועות בבינה הנסית מניחים בו באדם יסודות הגאולה בזעיר אנפין להרגילו ולמשוך רגליו מתוך אשר יראה בו קץ הימין ולא תהא בהלה בנשמתו יען הנכיח בו הבורא על פי אמות מידות הגשמיות בואך מידות גדולות ונצורות אשר לקץ הימין.

כ"ב. מקהלת – נצחון הרוח על הגוף (מתוך חכמת קהלת)

אספקלרית האדם אל מול נפשו מולידה בו פחדיו ורצונו אל מול בוראו. ואולם ככל אשר נתן בו הבורא יכולת אספקלרית גבוהה מעם נפשו ונתן בו מראות עולם עליונים ניחנ"ה בו האדם להבין נתיבי גשמיותו מתוך הח"ן אשר חנן בו הבורא את נשמתו. וכל הכתובים אשר בקדושתם נתנו בו אורה לאדם ונחנ"ו בו סודות יקום תבל ועולם, שימרו בתוכו כוח אמונתו מתוך נשגבות המראות והח"ן אשר ספחו אל תוך נשמתו. וזה כוחה כוח הרוח אל מול כוח החומר, להבין יצהר השמן צלילותו וטעמו אל מול השמן אשר אין בו מעם היצהר. וזו כל התורה כולה תורת המראות השמות והאמונה אשר נחבאים אל חגוי הסלעים, אותם סלעים בעלי החומר היצוק אשר מחוגי בריאתם ונשגבותם בתוך עולם החומר מסתירים הח"ן אשר לצלילותם ומשמרים הרוח על פני החומר. וכל אדם אשר מעם פסגת שאיפותיו ונשימותיו להקרב אלי הרוח הנושבת על פני תהום, אותה הרוח אשר נשיבתה בו מאירה ופותחת אשנבים אלי עולמות עליונים, פותחת אשנבים אלי הנסתר אשר בגלוי פותחת נשמתו אל היקום האינסופי ובו נשגבותו האינסופית של הבורא יתברך. זו הרוח אשר שרתה על שלמה המלך עת ניבא קהלת אלי כתביו. וזאת מקהלת, להיוולד לאחר מ' עיתים אותה רוח אשר באדם להביא רוחו נשגבותה וגודלה אלי קהלת החכם באדם אשר ראה הנולד אל מול עיני ורומם רוחו אל הנסתר אשר בגלוי ואל הגלוי אשר בנסתר. וזו היוולדות הרוח, רוח האדם להאירה אל מול הנגלה אליה בגשמיות ואל הנגלה אליה בעיני רוחה, להגדיל מרחבי ראייתה על אף כי הינה מוגבלת בתוך כסות גופה. וזהו נצחון הרוח על נצחון גוף, להביא באמתחתה כל אשר הגשמיות מסתירה ממנה בשל מגבלותה. ועל כן ניתנה בו באדם אותה רוח אשר בינות נפשו לנשמתו להאציל בה השכינה הפותחת בפניו עולמות נסתרים מתוך אבלו מתוך שמחתו וכל אשר ישיש לקראתה ויתן באלו המראות אמונו להבין נגלות שמים בתחתון יערב לנפשו ולנשמתו להשיב בהם כל אשר נגזל מהם על-ידי הארציות והחומריות ולמקדו אל מול ההשגחה הפרטית המצויה באמתחת הרוח הצפונה אל מול אלוקה. וזו הרוח וכל אשר נגלה אל מולה יתן בו באדם גבהות הרוח וענוות העין ושפלות הרוח החסרים בו באדם עת הולך בטל אל מול שליחותו ותיקונו. והשם יתברך נטע בתוכו סימניו אשר אינם קמלים לעולם אל מול הרוח, אותם סימנים אשר בבגרותו יוכל האדם להשמישם אל מול קונו ואל מול זולתו אותם סימנים אשר ויש בידו, ביד האדם להבינם מתוך בינתו עת נפתחו בפניו שערי הבינה ושערי החכמה לחזק בהם יתדות הרוח אשר מנשיבה אל מול עיניו שאינם בגשמיות אותם מראות המחזקות בו אמונתו ויקצר מהם קניני נכסיו אשר ברוח להשמם בהם עבודת הבורא.

כ"ג. תחת - י"ג מידות הרחמים ככוח מאיר

קצירת פירות התיקון תוכל ותבוא תוך התיקון עצמו על פי ניראות עליונים ותוקף פועלם אל מול האדם. אותה קצירת פירות משבחת יכולה בכל עת ועת, עת ידום האדם אל מול הגשמיות מבחינת "ועשני כלי..." וזאת למה? הבורא יתברך נטע בו באדם מתוך נשגבותו ומידותיו והמה מצויים בצלמו לשבח נשמתו ולשבח בוראו. אותן י"ג מידות נצרכות בו באדם להבין אנא פניו מבחינת מאין באת ולאן אתה הולך ועת יעידו בו אלו י"ג המידות כוח תפארת נשמתו אל מולו יבין ותבין בינתו הסתגלותה על פני האדמה שורשה נטוע מול עבודת הבורא הנצרכת ממנו מתוך אלו י"ג המידות יען אלו המידות ישביחו בו מידותיו בפרטיותם ולעת מצוא ידע כי נפשו אשר נחצבה מכור מחצבתה תיאות להביא דבר השם אלוקים חיים ממגדלור אשר מצוי בתוכה, אותו מגדל אור הנושא בתוכו אמונתה ומידותיה ומשיאם לגובהם להאיר בו נשמת האדם ולהאיר באדם, אל מול אלוקיו יוכל זה האור לתת בו עדות תחתונים לעליונים על אשר האיר במלוא מרצו אור אלוקים חיים מתוך צלמו ובו נטועים י"ג מידותיו. ואף כי נפרשה ונדחקה בו בינתו אל מול עוול התיקון ונשברו בו מראות אספקרליתו אל מול נפשו ונצרכה ממנו משובת נפשו לאלוקיו נוכחה ונשברו בו כלי אמונתו ונדחקה נפשו אל המצולות וכובד משקל תיקונו מוחץ בה כובדו ומשקלו ותהא תחת כבודות תיקונה ויהיו בה אלו י"ג מידות הרחמים כמגדלור המאיר למרחקים אף כי ימעט אורו ולא יוכל לפזר ערפיליו אשר עליו, יהא זה האור הקטן אף בחולשתו לחזק בו ימיו, ימי אפלתו וחמיצות התיקון על נפשו ותמחץ נפשו אל מול כובדם של כל אלה ולא תישבר אל מול הכלי אשר עשתה ובנתה בתוכה לעבוד ממנו הבורא זה הכלי אף כי נסדקו דפנותיו ונשרו ממנו חלקיו ואפסה תקוותו להבנות מחדש ויהא זה האור הקטן המוחלש אשר מאיר הכלי אל מול נשמת האדם ונפשו נמחצה אל מתחתיו ויאורו בה כוחותיה מבחינת "כל עוד הנר דולק..." ובעזרת בוראה תשיל מעליה כבודות העולם הזה ותשיב נשימתה ותיישר מחלצותיה (מחשבה דיבור ומעשה) ותשיב אמונתה אל בוראה. וכל זאת תחת קריסת מגדלור הנפש אשר נאבק לשמר ולו במעט מאורו הדקיק לתת בה משובת נשימתה ולא תמחק כליל.

כ"ד. תרח - הספירות הפרטיות כהגנה מפני כעס (רתיחה)

פישוט הדברים על פי אומרם על פי חשיבתם ועל פי עשייתם מסדירה בו באדם פשטות כליו ותיקונו הנצרכים בהם. זה הפישוט משמר בו באדם סדר בראשית הנקוב אל מול נשמתו. ולכאורה מה לה לנשמת האדם סדר בראשית הנקוב בתוכה. ומה יוכל לשמשה? זהו סדר בראשית אשר נשגבות הבורא כוננה מתוכה יסוד עולם וחניכתו. ומתוקף זה הדבר ורצה הבורא להחניך באדם חינוכו וחניכתו על פי סדרי בראשית עת יגור לו לאדם ונכנע אל מול צוק עיתיו ידע מהמורותיו נחלקים ממנו ומוסרים ממנו על פי סדר בראשית הטמון ונקוב בחלקי נשמתו. ומהו אותו סדר בראשית אשר משמש אותו האדם בצוק עיתיו? זהו הסדר אותו ברא הבורא עולמו על פי נצרכות נפש האדם אשר בראו ביום השישי. זהו סדר הסדרים אשר עלומים באדם והזקקותו אותם נצרכת דוקא בימי צוקיו עת משתבשת בו עבודת תיקונו, עת יצרו גבר עליו ואת נשברו בו כליו אשר לרוח ואשר לחומר. אותו סדר נותן בו כוח לחימתו ובל ימוט אל מול המכניע אותו ומפרישו מתוך ניתב תיקונו. ועל כן שמר הבורא מתוך זכויות האדם זו הזכות על כנה עת נשתלשו בו ובתוכו עולמות של מעלה אל תוך נשמתו, ספירותיו אשר ספירים להם להאיר בו עבודת השם מתוך היש ומתוך האין על פי סדר השתלשלות העולמות אותו סדר אשר אפיין וייסד בו הבורא מעשה סדר בראשית. ומשיתמו לו צוקי עיתיו ויבין כוח נבראותו אל מול סדר בראשית, תצמיח נפשו ונשמתו כוחה להפליא כוח אמונתה וכוח יוצרה עליה להתקין בה אלו המעלות אשר השתלשלו לתוך נשמתו להשמיש בה יומה ותיקונה. וכל אשר יצר לו לאדם וידע כי יגבר בו יצרו יועיל ויעשה לתוכו סדר "כל נדרי" אשר לבראשית לגונן ממנו היצר ולהרחיקו מנשמתו. וכל אשר יקדים האדם לבתר בו מעמדו מתוך אלו הספירות הפרטיות הטמונות בו יחלקו לו מעליונים כלי נצרכותו להאיר בהם הספירים אשר לספירות וכל ספיר על פי נצרכות קיומו בחולשתו ובחוזקו. ועל-כן יהווה האדם להיות מעם התמימות ויושרת הדרך לנתב בו כוח פועלו על פי הנצור בתוכו ולא יתן ליצר לחמוק אל תוך כליו **להרתיחם** מתוכו ולשברם על פי **מידת הכעס** אשר נלוזה בו באדם וכוחה להשבר בראשונה אל מול שאר מידותיו מתוך עבודת המידות הנצרכת בו. ועל כן על אשר ידע לשמר האדם מכעסו (רתיחתו) יתן בו הדעת והבינה הנסית להאיר מתוכו ספירותיו וספיריו למפרעה ותרחק ממנו מידת הכעס

יסוד השורש השמיני - הכלים הגשמיים והרוחניים לעבודת הבורא

ביסוד זה נקובים כליו אשר לו לאדם מתוך גשמיותו רוחניותו וכל הנסתר והנגלה בהם אל מול עבודת הבורא. וכל אשר יאיר האדם עולמו מתוך האור הגלוי והאור הנסתר אל תוך פנימיות עולמו הפרטי ואל עולמות שמחוץ לעולמו הפנימי. ותלך ותגדל שרשרת הדורות אשר משבחת עבודת הבורא מתוך נשגבותו אשר נתן אותה באדם מתוך ראיית הנולד בו ואל מול עיני רוחו להבין מפתחות עולמו מצויים בתוכו וכל אשר עליו לעשות להאירם באור הנכון לו לעיתיו ולתיקונו.

סוד הגאולה אשר לשורש השמיני - גילוי הנסתר בגשמיות בבוא קץ הימין

אספקלרית האדם אל מול תיקונו והוא בגשמיותו וכסות גופו עליו משמשת בו אבן הפינה אשר לקץ הימין ובוא הגאולה בו יראהו כל אשר נסתר ממנו והוא בגשמיות. ועת יהיו טובים בעיניו אלו המראות ונושא הוא עיניו אליהם מתוך יראת הבורא, תהא בו נחת הרוח לשמר סגולותיהם אל מול הנברא בתוכו והוא בגשמיות. ולחזק בהם רצונו להביא מתוך כליו גאולתו בפרטיות נשמתו וגאולת ישראל בכללם.

כ"ה. מתקה – המתקת הדין

השגחת הנסי מתוך כליו הגשמיים, משמר באדם "עסיסיות" פועלו ודרכו על פי החיטין, אשר מונחים מעליו. וכל אשר תואיל נשמתו וחפצה נפשו, הם להכלל אל תוך החיטין, אשר מונחים מעליו. וכל אשר תואיל נשמתו וחפצה נפשו, הוא להכלל אל תוך החיטין אשר משערים בו יומו של האדם אל מול אלוקים. ואין ברשות נשמת האדם לשער אלו השיעורים, בדבר בו יומו ואין בו מנחת אלוקים על זה הענין. ואולם, יוכל האדם להאיר מתוך מהמורות חיו אופי חסדו ואופי דינו יתברך, עליו. ויוכל האדם להכין עצמו אל מול החסד והדין על פי השיעורים הפנימיים, אשר יש ביכולתם להאיר בהם הארתו, בתוך פנימיותו, להבין הנדרש מעצם קיומו והוא בכסות גופו. וכל מאווי האדם, אשר עול מלכות שמים עליו, להעיד מעשי חסד אל מול כליו ולהמתיק הדינים העומדים עליו. והשם חסדו יתברך, שמור ליראיו ולעושה דרכו, אף כי יהא במחשכים. ואני ניצב דומם אל מול מראות שמים, להבין "כחל השחק" המוציא ומביא מהאדם אל אלוקים הכיזד יש בו מידת החסד בשפע יראתה וטמונה היא במידת הדין ואף כי לא יהא ניכר בו באדם מידת חסדו יתברך, ידע גם ידע אופי מעלת "כחל השחק", אשר משפעו יתברך ממלא ידיו בחסדים רבים לו לאדם, להמתיק בו עוונותיו וחטאיו ואף כי נרשם דינו דין האדם בו וידע, כי הוא הדין אשר נחסרו ממנו הדינים הקשים והומתקו בחסדים לרוב, וזאת על פי מידת רחמי הבורא על ילדיו, בני העם הזה. וזאת, כי ידע האדם אשר הבל פיו יוצר קטרוגים ואלו הקטרוגים בונים בו שערי מלכות אלי מידת הדין וכל שערה, חוט השערה, אשר לדיבר, למחשבה או למעשה, מטילים הדינים ראש הדין על ראשי הדין האחרים ונאספים בו באדם. וזאת על כן, יחרוד בו ראשו ויאירו בו מעשיו, להבין כוח קטרוגיו על פני עליונים, יהא בהם מהכח המשחית, אשר מביא עליו עוד ועוד דינים. וזאת אסופת הדינים, נאספת אל מול כסא הבורא ומביאים בו מלאכיו אשר אל מול כסא הכבוד אסופת הקטרוגים ומחפשים בהם ויש דבר מה של חסד ומוסיפים מעם חסדיהם וחסדי גדולי ישראל, ליישר בו מידת הדין העומדת על ראשו. ועל כן, תהא בכס המתקת הדין מתוך צירופי הקטרוגים אשר נאספים מהבל פיכם להיות ולהיהפך לאסיפת חסדים לשבר בהם הדינים ולהמתיקם בפני הבורא יתברך, אשר הוא מצד עליונים מרבה בכס חסדים משפעו.

כ"ו. חשמנה – זיכוך שמונת חלקי הנשמה

גדולות ונצורות הטביע בהם השם מתוך שפעו ואלו המה הדברים אשר חתומים בכם בחותם נשמתכם להישפע מהם ולהתכיל בכם תכלית קיומכם על פני האדמה. וכל מעוזו וכל רצונו וכל תשבחתו בכם, האיר אל מול הגויים העצלים. ועתה, עת שיבר בהם זעמו והתיר בכם ארץ האבות ונתן בכם כח שפעכם לרב, תצרך זו הנפש להבין יתמות כליה מתוך הנאמר בה והחש בה עת תתיר ממונה אל מול גשמיותה, דהיינו: תסיר כפיפותה אל מול הגשמיות ותתיר ממנה אשר ברוח להביא מרפא לגופה. וזה המרפא מקורו משפעת נשמת האדם, המאירה בו חוסריו על דרך המשי, אשר לגופו להכיל בו חסרונו, אשר לגשמיות גופו, להבין החסר בה בנשמה ואין מעם הנפש לכלותה ולנתינה בה, בנשמה. תעצמות כליון גופה עליה מאיר בה החסר אשר לקנין הרוח, עת נפרמה הנפש מתוך הנשמה ונשמטה אלי הארציות וכילתה כוחה בתוך רבבי כתמים למכביר ויאירו אלו הכתמים והרבבים כמי ביבין אל תוך גופה ויש ותמצא נתיבה לשוב אל נשמתה ותצרך ליבון גופה הנמהל במי צוננין אשר לנשמה ובמי ביבין אשר לארציות. וכל רצון הנפש להינקות מהם כליה המכלים בה כוחותיה ולהדבק אלי נשמתה ובוראה. ועל כן, מצווה עליה להאזין במלוא הקשב אלי גופה, אשר מאירה בו הנשמה צרכיה, אשר לא סופקו לה מנפשה והיא מבודדה בתוך שפל הארציות. ומשתדע הנפש לבודד מכאובה וכאבה בידיה ולעזרתה, יושיע אור הנשמה המאיר סנסיניו אליה ליתן בה כח חירות המחשבה לדייק צרכיה שלה וצרכי נשמתה מתוך מכאובה וכאביה אשר ללב ואשר לגוף. וכל רצונה, להיות כבוד בת מלך פנימה ועל מנת תוכל לצופף כליה אל מול כלי הנשמה ולהדבק אליה, תצרך לנקות רבביה וכתמיה במו ידיה ויהא האור המאיר בה אלו הרבבים מתוך אור נצרכות הנשמה. ותבין סימניה אשר על גופה, מעם חסרונם ועודפיהם עדי תאזנם על פי הנצרך בה ובנשמתה. ובעת תמחק מעליה רבבי וכתמי השמנים הטמאים ותסכך עצמה מתוך טוהר שמניה ותהא טהרתה בידה, תוכל גם תוכל לסוך תחת כנפי צלי רוחה והשכינה שורה בהם להדבק אלי נשמתה. זה השמן המזכך ומטהר בה כליה, ידבק אלי ח' חלקי הנשמה. נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה, צל, צלם, צל, להאיר מתוך נשגבותם, טהרתם וכל כליהם המצויים לפקודת עליונים ולמשגוח הבורא.

כ"ז. מסרות - מסירות הנפש

קצרה יד האדם להושיע מרעיו עדי יצרך הכוונת הבורא בתוך כלי פנימיותו להברך בה אל מול מוצא הדברים הנדרשים אל מול זולתו. וזו היד ארכה מאד מעם רות המואביה, אשר בחרה ללכת שבי אחר נעמי, מבלי דעת אנא והיכן. וזו מסירות הנפש אשר לרות, תהא כחותם אל מול מצח האדם, להבין מסירות הנפש, מצוותה ורוחב פועלה אל מול הזולת. ומסירת הנפש ומסירות הנפש וכל אשר בינותם, נחתם מעם מלכות שמים עלי מלכות הארץ, ארץ האדם, להביא בוראו אל מול זולתו, יען נצרכת בו המסירות, אשר ממנה יקטוף האדם סגולות אדוניו, יתברך עת נותן מחסדו ושפע חסדיו על האדם. וזו מסירות הנפש הכתובה עלי לוחות לב האדם תאיר בו משנת סגולת הכופרים בישעו ובקיומו של הבורא, עת נצרכת בהם ענוות העין ובוננות אל מול מסרי האלוקות הנמצאים בממשיות קיומכם, זו מסירות הנפש תעלה על נס דבר מידותיו של האדם אל מול קונו ואל מול זולתו, אשר מנביטים בתוכו סגולות יראת השם על מדוייקותו הניתנת בנו אל מול תיקונו ושבילי לכתנו על פני האדמה. וזו מסירות הנפש תעיד במונים הרבה כח האהבה אשר ביראה, אהבת האדם באשר יקרא אדם וחולק הוא משנת קיומו על פני האדמה אל מול אחיו במצוקי העתים ובשמחות הבנים וכל צור ישעם טמון בחסדי שמים, אשר דבקים באדם להביא ישועת אלוה מתוך מסירות נפש האדם, אשר זו המסירות נחתמה. בו על ידי כף הבורא המשבח סגולותיו בנבראיו ולא יפול ממנו ריקם ולא יאבד חיי"נו, אשר ברוח ובאשר בחומר. ועל כן יסוב האדם אל מול עולמו, וכל אשר לו וכל אשר בו מאת הבורא יתברך ותהא מסירותו מסירות הנפש ומסירות הלב, ככתונת על מלבושיו, להזכיר בה הבורא וחסדיו, הטמונים בזו הכתונת למכביר, להאיר בהם נפשות ישראל אשר בצוק עיתם ישלח בהם הבורא מוסר הנפש, להושיעו מעם העיתים הצרים בו נשמתו וכל אשר לו. וזו מסירות הנפש, הינה עומדה ומכוונה ומצויה על גו אמונת האדם בבוראו ובנבראיו, מבחינת עולם קטן ועל כן תהא מסירות הנפש מבחינת עבודת עול מלכות שמים על פני האדמה, להכיר בה נוכחה הבורא בנו ובתוכנו וילוונו בכל צעד ושעל בתוך מסילות לכתנו. ואנו, בני מרומים אשר בהיכל, נאשר דבר קיום בסתר אשר לנשמות ישראל, אשר מוסרים נפשם השכם והערב וכל מסירותם רחוקה מכל עין גשמית, יען שליחותם בלב מסירות נפשם להאיר ישראל ברבים, להאיר ישראל בפני הגויים ולהאיר ישראל בפני עליונים: "מה רבו מעשיך השם..." וזו הנפש מרובת זכויות בעלמא ובעולמות של מעלה, יען לא שעתה ליצר ולא נכנעה לעצמיות גופה ובחרה בשמו יתברך, למסור הנפש אלי נבראיו, מתוך החיין והברכה השרויה בה.

יסוד השורש התשיעי - סוד קיום הנשמה והיקום ולהשמישם לאדם

בשורש נשמת האדם מצויים כל כליו על מנת לעובדו ולשומרו. וזה המשמר וזו המשמרת, מצויים בינות נשמתו "כסוד השמור לבעליו" להפיצו אל מול נפשו, גופו, בוראו וזולתו. וכל אשר ילמד ויבחן אלו הסודות אשר במרכולת נשמתו, יאיר שמי דקודשא אשר בתחתונים ביתר שאת לדבוק בו בזה האור, נשמות ישראל האחרים, אשר טרם גילו סודם ואורם הטמון בנשמתם. ותהא זו משמרת הנשמה לטמון בתוכה כל סודיות קיומה וקיום יקומו של הבורא ולהשמישם בעת הנצרכת לו לאדם, להאיר קיומו אל מול בוראו וקיום זולתו אל מול בוראו ואל מול נשמתו.

סוד הגאולה אשר לשורש התשיעי – הבהרת סודות הנפש להשמישם על פי אורם

על מנת לבנות ולהבנות התיקון אל מול גאולת ישראל, תצרך נפש האדם לבהר בה סודותיה הטמונים בתוכה ובתוך האדם ולהשמישם על פי אורם הטמון בהם ולבחנם ולבודקם ולהדבק אליהם ולהכין כלי הגאולה מתוך אלו האורות הבוקעים מנשמתו ולצרור את אלומותיהם להאיר בהם בוא הגאולה.

כ"ח. בני יעקן - עבודת המידות מול מועקת התיקון

החלום ושברו על פי נשמת האדם מעתיק מהותו מתוך הכלים השלובים אשר לרשותה ואין בהם מעם הנחמה כלל, יען נצרכים אלו הכלים השלובים להאיר כל הנדרש מאורותיה, עדי מידת יכולתה ולא יתרה מכך. ואולם, אותו חלום אשר נצרך בכלי הנשמה לשמר בו מחולה אל מול הממשיות הדבקה בה, תוכל ותהדיר הנשמה תיקונה במלוא הדרו ותוכל ויהא בה מתק שפתיים בלבד ויהא התיקון רשום על שמה ואולם, לא תהדרו על פי הנצרך מגובהה ורום גובהה על פני האדמה ובפני עליונים. ועל כן, משמים מורים בה כל עזבונה, אשר הותירה בעליונים, עת ירדה להיגשם בתחתונים וזה כל עזבונה, מחול ומחולל בה תיקונה, אשר בתחתונים. וזאת על שום מה? לאחד בה כוחותיה על מנת תוכל להדיר תיקונה אל מול בוראה ולא תצרך להשלח שוב על פני האדמה. ולא רק זאת. נשמת האדם מכוונה מעל מהלכיה מתוקף בחירתה היא את תיקונה והיא עוד בעליונים. ואולם, בעת התגשמה, נשכח ממנה תיקונה, על מנת לא לשעבד זכויותיה לריק. ועל כן, ניחנה מתוך עליונות מוכנותה, להביא תיקונה בשלמותו והדרתו וזאת מתוך כוונת עליונים, בעודה מונחת שם. ובעת רדתה לגשמיות, ניתק ממנה כח נסבלותה על פני האדמה וצרים עליה האדמה והקיום המונח עליה ותזעק אל מול עליונים להשיבה אלי צור ישעה. ולא נענים בה עדי תשלים הנצרך בה. וזאת השענותה על קנים רצוצים אשר לגשמיות, להנחיל בהם ודרכם תיקונה ולא יטב לה כלל. על כן מאירים בה בשנתה מכח עזבונה, אשר הותירה בעליונים את הנצרך בה תיקון, להועיד בה כח גבורתה אל מול הנחלש והנרפה (רפיון) בה. וכל יגונה על אשר לא צלח בידה להשלים אשר נדרש ממנה ותעתיק משענתה מצור ישעה אלי הנפש החפצה היא כשלעצמה לבוסס מעמדה בארציות ואין בה מהרצון לתקן את הנדרש תיקון בנשמתה. וזאת על אשר נשאבה נשמת האדם אל מול היצר החומד בה יצרו וכמו קפאה השד ולא תוכל לענות לעליונים ותאבד דרכה בינות רבים אשר לנשמות הטועות ותועות במרחב יקומו יתברך וזאת המשילות אשר לנשמות האבודות, אשר בערה בהן האדמה ולא יכלו לכבות זו הבערה ועל כן, על אשר לא יעיק בה תיקונה, נצרכת הנשמה לעבוד את עבודת מידותיה, מתוך כורח הממשיות, אשר בקיומה ולצד זאת להאריך מידותיה כמידת הסבלנות והסובלנות, להביא תיקונה בהדרתו ולא בצרותו ותיקח נשימותיה מתוך העת הנצרכת להם ולא תמהר לחולל בה תיקונה, עדי תשאף להדרו מתוך עבודת המידות הנכונות למידות נשמתה. או אז, לא יהא חלקה בינות הנשמות הטועות, המאבדות מעמדן בין לילה ומניס לתוכן היצר מידת היאוש, אשר אין בה אלא להורידה שאולה אלי אבדונה ורע ומר לה ולכליה, וילכו לריק מידותיה, אשר לא סיגלה להרחיבם ולא יעיקו בה עבודתה. ועת צרו אלו המידות עליה ולא יכלה נשימתה להכנס בהן וצר עליה עולמה.

כ"ט. חר הגדגד - סייג לחכמה שתיקה

שמירת השבת כהלכתה מצריכה הלבבות להוקיר קיום הבורא בתוכם, מתוקף מנוחתם על פני האדמה. ואולם, אין בה מעם מצוות השבת כהלכתה כהוא זה, על אשר נתן בהם הבורא מנוחתם. זוהי מצוות השבת מתוקף גלות ישראל מארצם, ארץ מולדתם, אשר נשכחה מליבותיהם והם במסעותיהם על פני דורות ישראל. ונשתמרה השבת, בשל כורח מסעותיהם על פני האדמה, להביא בהם הבורא וקיומו ובל ישכח מעם לבבותיהם והמה במסעות קינוניהם. וכל אשר אמת בלבבו ויושרו טמון בתוך נשמתו, יבין זה תוקף מצוות השבת, מתוך אמונת האדם המחייב בו חסדי אדונו על אשר נתן בו יום בשבתו, להאיר בו המשכנים האפלים אשר לנשמתו והוא בנבצרות עמו ואין בו מעם הישועה כלל. זהו יום השבת, להנכיח הבורא יתברך, מתוך אמונה התלויה על כף המאזניים אשר לו לאדם, אל מול גילוי השכינה אשר בתוכו, או אל מול בוא המבשר המשכינו בעודו בחיותו באבדון. ואלה וגם אלה, אשר נעים מחוגי שעונם על פני האדמה אל מול אלוקיהם, או באם עורפם מופנה אל מול פני אלוקיהם, יסמן בהם יום השבת החבל הכורך נשמתם אל מול אלוקיהם ולבל תאמר נשמתם והיא בבית עולמה, לא ידעתי כדבר הזה, דבר אלוקים על פני האדמה. וכחל השחק המביט נכחה בכם, יאיר זה יום השבת בשבתו, להביא בכם חבלי שמים אלי ארץ וחבלי משיח טמונים בהם. ומהי אותה שבת ונסתרות מהותה אל מול גד גד וזאת ישתבח שמו, ביאר חנו ואנו בעליונים. להביא דבר קודשו על פני אלפיים שנים וישראל חתומים בו כעמו. זהו דבר הכתב, כתב האמנה אל מול עמו ועמו אל מולו, להביא דבר שמים לארץ, מעם מצוות השבת על פי סודה הטמון ב **גד גד** להאיר שמיו מתוך גד (בני המזל) **גד**, אשר יאירו בו יום השבת ויהא פיהם כפי הדג בשבעת הימים, בדבר סייג לחכמה שתיקה. וזו שתיקתם נמדדת ביום השלישי (**ג**) פעמיים כי טוב, עדי יום רביעי (**ד**) שלאחריו ושבבתו באמצעו, להביא שתיקת ב (**גד**) להדרתה ביום השבת הקדוש, להכנס ביתר פנימיותו של האדם, לאחר דבר שתיקתו וחכמתו בה (סייג לחכמה שתיקה) ויאירו בו הנשמה היתרה, אשר ליום השבת, עת חתם פיו אל המוכרח והאנוס ולא יתרה מכך והכין כלי נשמתו אל יום השבת, לבונן לתוכה והיא נשמה יתרה, על אשר שתיקתו חתומה בה.

שבת = ז + ד + ג = יום השבת

ל'. יטבתה – זכרון נשמות מקדשי השם (י' בטבת)

קצירי החיטים אשר במעגלות השנה, מניבים מועדים לישראל, אשר נפרעו בהם בני ישראל אל מול צוררם והמה בני תורה. וישתבח שמו, נתן בנו לוחות זכרון, אשר בינות לוחות השנה, להאיר בהם, באלו המועדים קציר החטים הקמל אל מול ישעו ופרע בהם חובותיהם ונשאום בגאון על קידוש השם ולתפארתו. ואנו, בני העם הזה, אשר שכרון החושים מעוות הנחמה לעת מצוא ומטבע האדם אשר לשאריו ולקרוביו, לנקוב בהם מעלות תחתונים ובל זיקום ויפרו שבועתם וינקבו מעליהם אשר להם ולא תהא בו שיבת כסותם, יען נפרמו למו אל מול אלוקיהם, המבקש בהם דין וצדק. ועל כן תהא בו בנשמת האדם רוך הלבב ונקיון הכפיים, להביא המועדים על פי סדרם ומועדם עדי קץ הימין ויהיו אלו מועדים בשמחה ומועדים ביסורים וכל אשר בינותם על פני האדמה, יען דין וצדק רוצה הוא משמיו. ואלו הכתלים המבקשים לספר סיפורם מרבות השנים על פני האדמה ועול מלכותו התיז עליהם דם הקדושים, אשר מסרו נשמתם מתוך קידוש השם, להביא מועדם על פי לוחות הזכרון ולהאיר זכרונם בתוך הלבב ובתוך הנשמה ולבל נשכח פרעון נשמתם, אשר נחצבה מגבהי עליון, להביא תומתה וכל אשר בה, למען שמו. וכל אשר נתבקשו העם הזה להאיר מאור המתים אשר נתנו בהם חיים להביא בהם אמירת "מות קדושים", על אשר חרפו נפשם אל מול המולך, לשמר צביון העם הזה ולשמר בו מתוך צביונו, ערבותו ואהבת חיים שבו. ויהא זה י' בטבת, לציין בו ציוני הזמנים אשר לאבלות ישראל ואשר לאבלות האדם בפרטיות נשמתו, אל מול האובדנים מנגד, אשר נותנים בהם חיים, חיים על פני האדמה. ותחיית המתים תאשר המתים הקדושים, להאיר תקומתם מתוך מחיקת דיני האבלות ולא יהא בית אבל בישראל בקץ הימין הממשמש ובא לישראל. אלו המה דיני אבלות, להאיר בהם את החיים, חיים על פני האדמה ולהביא חסדו, חסדו יתברך, ששמר החיים על פני המתים והועיד בהם הסמלים המועדים והפנים, פני הדור, דור יראיו, אשר מסרו נפשם בשם קדושת הבורא.

יסוד השורש העשירי - מועדים וזמנים

וזה היסוד יעלה על נס, נס ישראל על העמים, עת נבחר כעם סגולה, לשרת אדוניו על פני האדמה וחרט בדגלו ציון גאולתו על פי מחוגי הזמנים אשר למועדים ואשר לניסים ואשר לבוא קץ הימין, לסמן בהם שבתו הקטנה (המלכה) ושבתו הגדולה (קץ הימין) ותהא בו מידת החסד אל מול הבקיעים המתגלים אל מול מגל תיקונו ויחרוק שיניו אל מול המעלות הנספרות בו ומגל תיקונו בידו. על מנת לבנות ולהבנות התיקון אל מול גאולת ישראל, תצרך נפש האדם לבהר בה סודותיה הטמונים בתוכה ובתוך האדם ולהשמישם על פי אורם הטמון בהם ולבחנם ולבודקם ולהדבק אליהם ולהכין כלי הגאולה מתוך אלו האורות הבוקעים מנשמתו ולצרור את אלומותיהם להאיר בהם בוא הגאולה.

סוד הגאולה אשר לשורש העשירי – הבאת בני ישראל אל בית הקבע

להביא בני הבית (בני ישראל) אלי בית הקבע, אשר נשמר להם בקץ הימין, לאחר נדודיהם ועקביהם נשרכים אל מול פני אדמתם, עדי זוב דם ויקוצו אלי שערי בראשית כבתחילה וזכויותיהם במרכולת יקיצתם.

ל"א. עברנה – עבודת השם מתוך שמחת הלב

נסתרות דרכי האל אל מול בניו. ואולם, הן יוכל להאיר בהם הבשורה, או להחשיך בהם יומם על פי הכתוב בהם בעליונים, איש איש על פי דרכו ורוח פועלו אל מול הבורא. ויתברך נתן בהם סימנים לעובדו ולשומרו ולבל יפנו מבטם אל המולך וכל אשר לו. ועל כן נתנה בעברנה הכח הצרוף להאחז בחסדי שמים ובכח תכליתם, עת נעדרה מהם הישועה ונשכחה מליבם "מה טובו אהליך יעקב" ואיש איש על פי דרכו יוכל יסלק העבים אשר מעליו ויוכל ויתן לעב שמו עמוד ענן להסתיר ממנו דוקא את הנצרך הסתרה ובל יעוררו בו אמות ה סיפין אשר לגאולת הלב הפרטית בואך כסות גופו. וזאת על כן ממרנה מפי הגואל והשומר נשמות ישראל, ליישר המבט אל מול המולך ולשים זו העננה אשר על ראשו להסתיר בה אחיזת המולך בגדילי ציציתו והיא אינה מונחת עליו. וכל אשר יאמר מאת השם "וזאת היא העננה ונלכה ונרננה לצור ישועו על זאת הדרך ללמד בי עול מצוות מתוך אותו ענן אשר על ראשי לפקוח בו עיני אל מול הנסתר ממני ולהפרידני מיצרי ולהעשות בי הרינה הדרושה, מידת הרינה הדרושה לשמר בי השמחה, שמחת הלב לעובדו ולשומרו מתוך העננים אשר מסתירים בי ישעו וזה על כן אברך על המוגמר על פי גודל אמונתי וצור ישעי יורה בי הישועה בעת ובמועד בי ולי. וככל אשר אעבדו מתוך שמחת הלב ואף כי ענני משביתים בי כח רצוני להיות בשמחה, אדרבה ואמצא ולו בדל קטון מתוך העננים אשר מעל ראשי למצוא בו הנחמה והשמחה, אשר תפשוט מרחבה אל מול העננים ולהביא בי הישועה הנצרכת." ועל כן, תנו רבנן להיות בשמחה בכל עת ותכלית לזו השמחה ואף כי אין ולא עולה בידך להיות בשמחה, שמחת הלב ותשתדל להרחיק ממך עצבותך, לבל תפגום בכליך וכשרותם, להיטיב בך חסדו וישעו בעוד אלו העננים מעל ראשך.

ל"ב. עציון גבר - שפיכת זרע לבטלה

אוסנע"ת מלאכים מבשרת בוא האביב אשר לישועת העמים עת ניתנת היא על פי אומר שבחה וגודל תשבחה אל מול כיסא הכבוד. הדיבר העשירי אשר לעשרת הדיברות מייחל משמעה ואף סודה להכלל בינות אנשי הרוח אשר לישראל ובין העמים. להביא צור ישעו שלא בדרך השלום והאחוה אלא בדרך הנסתר הידוע לו. וזה על כן ברך השם אדם בחווה להיות לו עזר לנגדו לדבר בו דברי מתיקה על אשר יתן בה מבטחו ואמונו להלך כהלך במדבר ודבר שתיתו ומימיו מישרין בו. וזו גדולת בן מלך אשר בשערי מלוכת ביתו עת יאיר גדולת עזר כנגדו אל מול באיתה ולא יחריג כליו ולא יציף זרעו שלא כדרך הטהרה והענווה יען ברכו השם בזרעו על פי סדר הסדרים אשר נקוב למראשות נשמתו והיא בעליונים טרם רדתה לתחתונים וכל כבודת בן מלך טמונה בינות חלציו להבין סוד קיום היה - קום אשר לנשגבותו טמון בינות חלציו עת נתנה חוה לאדם להאיר סודו בינות שניהם ולהביא חיים על פני האדמה וסודם שמור בינותם ואין מעם זה הסוד ונסתרותו אלא בינות זרעו אשר ישמר כסדרו ולא יפגום בו מילתו יען יפגום בסדרי בראשית הטמונים בסדר הסדרים. וזה הסוד השמור ליראיו משבח נשגבות הבורא מתוך בריאת העולם, ונתנו זה העולם ליראיו אשר נבראו מקוצו של יי הטמון בזרע האדם. ועל - כן ידע האדם עת יתן זרעו לבטלה, יחבל בחסדי עולם אשר שמורים על פי מקבצם מקומם וכמותם בינות סדר הסדרים איש איש על פי ראשו נשמתו וזרעו ויהיו המה שמירתם על פי דין וטהרה ולבל יחבל לו האדם בישוב הדעת אשר לו ויחרוג סדר הסדרים מטהרתו ותקינותו וירחיק גאולת ישראל מבעליה. ועל - כן יבין ביום הזה איש אשר לבעלות ביתו להבין כוח זרעו וסודו אשר טמון בו. ממנו תיבנה ציון וממנו תגאל ציון. וכל אשר עול מלכות שמים על ראשו יעתור אל זו נחלתו אשר לזרעו להביא שלום לישראל מעם כליו בפרטיות זרעו ויאמר אמן. וזה על אשר קוצו של יי וחסדיו הרבים שמורים אלי זרעו יאות ישמרנו מפני מלאכי החבלה אשר מתוקף זרע לבטלה ירבו המזיקים על פני האדם וישפכו החסדים אשר לקוצו של יי לבטלת עולם ויהיו לדראון עולם ואין משגיח ואין משמיש בהם תועלתם. וכל סודו סוד השמור ליראיו מעם החסדים כגודלם של חודו של מחט וחודו של קוצו של יי שומרים בתוכם סודו, סוד בריאת האדם סוד בריאת העולם וכל אשר בינותם. וזה הזרע שומר בריאות האדם עליו מעם מוצא חלציו עת יפקידו על פי סדר וטהרה הבית ואל ישליכנו על פני אדמת הפקר ולחבל נשגבות הבורא מחלציו. וכל המדברים סרה על אלוקיהם וישפכו זרעם לבטלה ותהא בהם מעם השחין הממאיר בהם כלי נפקדותם אל מול נשותיהם ושאינם נשותיהם ומלבינים הם פני הבורא אל מול נשמתם וסוד קיומם שוחק בהם אל מול פני נשמתם ואל מול פני הבריאה. ותדע כל אם ומינקת ספי הסיפין אשר ליה - קום להאיר בה כוח היוולדות רחמה מתוך סוד, קיום העולם וקיום בראשית להנהיגו בטהרתו וחסדו יתברך יברך בה אם הבנים. וכל אשר כליו להשחית זרעו ולא ינתנו בו ספירותיו ויונח למרחוק מפני חסדי וישועות שמים אשר למלאכיו יען טומאתו משולה למצורע ולא יהא בו מחילה ויצרך להשיט תיקונו על פני שניים גלגולים ויותר עד יוסר ממנו כתמי רבבי זרעו אשר על נשמתו ועת יעשה תשובה שלמה נבונה וברה יאירו השם אל מול משובי העליונים ליתן בו ברכתו.

ל"ג. מדבר צן - זכויות וחובות אבות על בנים ובנים על אבותם

בעבור עמי השוכן בציון ונהר הירדן חוצה להבותיו אל מול שלהבות העמים ואתן מתוך המצוי אשר על הרצוי כוח תשבחת האומים על ישראל על דרך ללא מוצא אשר נוצרה בואך יהודה על אשר שחרו שם השבטים להביא דבר מוצא פיהם לממלכה ונשבו אלי קונם ואלי תפארתם ולא נותר בהם די להשיב במ ריקם אלי מלאכתם ונתפרה בהם כותונת חוטים כסות רחם אימם על אשר פדתה משכונה לתת בהם חיים. וזה הרחם יעדף משקל נוצותיו ולא ליתן בו חיים על פני האדמה. וזו האורה והתהילה אשר ישכנו בהם בדד אל מול ירחו נצוותה מעלת קדושת היום אלי יומם בו עמלים על הרוח ועל החומר וכל בדיותו אל מול עיניהם. ועל כן תעתר בהם הממלכה לתת להם דין ולתת בהם דיין ויאמר את אשר במשנת משפטו להשיב שכרם בידם ולא יצאו ריקם וכל זאת למה? על אשר נשתעבדו אל מול היצר הפוגם בהם מעלות עליון ונתנו יהבם אלי משכון אחיהם אשר אל נתן בהם רחם אימם חיים על פני האדמה. וכל התקומה וכל התאוה אשר לחומר ואשר ליין הנסך נשאבו אלי צלמם להאיר בהם המישכון אשר נכפה על דורם ואין ידם במעל. וכל אשר בערה בו חובת חפותו והוכחתה עלפני האדמה נשבה אלי הענר אשר שם בהם סימאת עיניהם וחברבורות אלי צלי ידיהם הכפותות ולא סימן בהם חיים ולא נתן בהם דינם ואין משפט ואין דין ואין דיין. ועל כן ידעון בני הארץ הזאת זכות אבות על בנים תהא נקיה בחפותה וצחה בהדרתה וחובת בנים על אבות תהא נעדרת זכותה וצלילותה וכל מישכונה יעביר זכות הבעלות מעם בעליו עדי דורות ראשונים ולא תהא בהם תקומת עליונים ולא תקומת תחתונים. וכל השער אשר נגלה לאחד יסמן אבדן מוצא שער השני עדי יקזוזו זכויותיהם וחובתיהם אלי מוצא עילית להביא החשבון על פני יאור ויכנס בכבודתו אלי סדר הסדרים להביא הדברים כשמעם כמדוייקותם וכסדרם ולא תהא זכות האחד נאותה לפזר קודמתה ודחותה ונחיצותה עדי ישפכון הכל לירדן ותהא בהם ריקנות שיברון החשבונות בן על אביו ואב על בניו. וכל נאורת עליונים תאיר החשבונות על פני צריחי פתוח ומאור להבין אין עוד מלבדו וכל הנותר וכל הנקזזו וכל החסר וכל המשתווה מעם סדר הסדרים להביא בהם ביושבי ארץ ויושבי עליון מדוייקותו יתברך על פני כל היקומים. ומזמרות האשכולות אשר לדבר סוד ומתיקתו יפתח בזה מדבר צן בורא עולם משכוניו אשר על פני ארץ ואשר על פני יאור. מדבר צן ללמדך זכות אבות על בנים היראים על ממונם וכליון חומרניותם ונתמכין על ידי ישועות אבותיהם השמורות להם בעליונים וקמלים אל מול השפע החומרי אשר אינו מטיב בהם מחלצותיהם ומפוחדין מעם הכלל אשר מפריט בשורתו מתוך הישורון ומשבח תעצומת היחיד ומתיר אסורים בקירבו ומשלח הבריות להריע אלי המולך היושב כחצובה על חומריותם ומנחמים מטעמי תרעלתם אשר לא ברכון עליהם ולא עישרו אותם וכל כליונם וביזויים עולה אלי זכויות אבותיהם אשר משמרים חיותם על פני האדמה.

יסוד השורש האחד עשר - זרע והמשכיות

כיסומי שמים מהלכים בנקל בינות חורבנו לבנייתו של הבית לישראל. וכל נצרכות השעה אשר מורה בו באדם יומרת רעבונו אל אלו הכיסומים וינתנו בו על פי ממרא ואלה אשר משכו זכויותיהם אצל אברהם אבינו להביא בריתו מתוך אשכולות הענבים אשר נצרכות קיומם אף כי נטועים בשמים, אך שבילי עליהם מונחים על פני האדמה לטעון בהם רישא הגאולה בכל איש ואיש על מכולת כליו ליתן בו המעשה האחד אשר בעשותו על פי רשמי שמים ויאיר בו ממלכת ישראל אלי גאולתה ובאם יחשיך בו ערבותו אל מול כלל ישראל אשר תהילת עולם מונחה על צווארו של עם סגולה עם נבחר. ואין זו רק מעם כוח הערבות הטמון ביד כל איש ואיש בישראל, כי אם יכולת שטר ערבותם או אין ערבותם להיפרע בינות אבות לבנים על פי סדר הסדרים ולא תהא התקומה על פי טהרתה תקינותה וכליה על פני האדמה ועל פני עליון.

סוד הגאולה אשר לשורש האחד עשר – לא הועבר

ל"ד. הר ההר - סוד תורת ישראל

בעבור ניתנה התורה לישראל מהר סיני ובחנה יושבי הדומם אל מול קבלתה ונשבו אל מול יצרם ולא היתה בהם לשבח תפארתה והיא מתמהמהת בהר ההר ועל כן נתן בהם הבורא מתוך כסילות הבינה המתעקשת שבכם, כוחה הגלום של תורת ישראל להשען עליה ולהבין מה ילד יום מעם מפרשיה, משניותיה, תרגומה וכל אשר לה לדעת ולשנן תכלית קיומה על פני האדמה מבחינת "ואחזת שור בקרנו", להאיר בזו התורה קרנה לבל תאבד יוקרה ותכליתה על פני האדמה. ועל כן ברכם השם בהר ההר להביא עטרת ישראל על ראשם ומיאנו בשמעה ובראייתה, יען כסילותם ויצרם גבר עליהם. ואתם, בני ישראל, אשר השענותכם על קנים רצוצים אשר באדם נותנים בכם עצותיכם, עצות אחיתופל, אשר אין בינן לבין תורת ישראל, כהוא זה ומלבינים פניה אל מול פניותיכם לקנים הרצוצים ומשעבדים קנייניכם הרוחניים לרוח. וזאת תורת ישראל מגינתכם ובה כל אשר מצוי ורצוי בו באדם ושבחה בעליונים ושבחה בתחתונים, ולא נותר בו באדם אלא כח רצונו ובינתו בשכלתנותה ובניסה, להבין שמעה וראייתה אשר בינות הר סיני לישראל. תנו רבנן כליהם על פי תקנותיהם, והמה שעונים על תורת ישראל הברוכה ובשורש נשמתם נתברכו ביסודותיה איש איש על פי החתום בו מעליונים, וניתנו בכם צריחי ובריחי התקנות להבין גובה פשרה וגובה תכליתה עליכם, בני ישראל. והשם ממרומים נותן בכם סימנים להאירה בכם ובתוככם. ועל כן, בני, הס לכם מאלו הפיות המבקשות מזור ועצה מבני עוולה אשר לעמים, ומבני העוולה אשר משענתם אינה בינות תורת ישראל, ויפריחו עצותיהם לאויר העולם ואין בהם מהממש. כה יאמר לישראל ביום ההוא עת ניתנו בהם לוחות הברית לעבדו ולשמרו. ואתם קצה נפשכם מהנאמר והנעשה אלי פתחכם ומבקשים עיר מקלט בינות הגויים לתורת ישראל לנגד עיניכם וכל מבוקשכם וקושיותיכם ומעייניכם בה.

ל"ה. צלמנה - סוד תיקון הצלים

כתר ארם צובה נצרך גלותו מישראל, יען נתלו בו כוכבי שמאיה, להביא נראותם על פני האדמה, שלא בדרך הטבע ונשתברו אלי קרקעיתם ולא נותר בהם מאום. ותצרך נפש האדם ההומה קינתה על קנין הרוח אשר לאדם, להבין נוכחה בו השם על פני מירב גווניו וכל גוון על פי תשוקתו לבורא, להביא שמעו למקרוב ולמרחוק. וכל אשר נעלה ממנו אלי הדברים ומשמעם, יבין כח האגודה בינות נשמת האדם לשכינת הבורא, אשר מביאה בה חיותה והארתה על פני האדמה. וכל אשר יצוף אלי משענת האדם והוא בצוק עיתיו, תאיר בו אותה שכינה על פי מעלת נשמתו, ליתן בו מכח הבורא ובל יחבל בטרתה. וכל אשר יצילנה מיד מזיקיה, תרבה בו נראות שכינת הבורא, על פי מירב גווניה ועצמתה. וכל אשר יתיר האדם אל מול קונו כח נוכחותו בו, על פי הטבע ועל פי הנס, יאירו בו ציליו החבויים אלי הרוח, להביא בו השכינה מקיפולי גלגוליו אלי המצאותו בתחתונים, על פי סדר ודין הדברים הטמון בו ולהשיק בו תלמודי קלקוליו ותיקונו ולא ירא לבבו, יען נדלקה בו השכינה על פי מיטב גווניה ונאור בו רצונו להדלק בתוכה ולשבח ולהדר תיקונו על פי הכתוב לו בסדר הסדרים אשר למאורות ואשר לתחתונים וכל הטמון בהם רזיהם וכל אשר בס. ובאם לא תהא חפצה הנשמה באלו האורות אשר ציליה מאירים בה וחסדו ושכינתו יהו לצידה, תיצרך להקיץ משנתם כל כוחותיה הטמונים בה שלא דרך עליונים, אלא מתוך שיעבודה לגשמיותה ויהא נוכחה בה הבורא, שלא על פי רצונו ושלא על פי רצונה ותהא דרכה אינה סוגה בשושנים, יען נצרך בה עמל שמים ורחק ממנה עת נסוגה מציליה ולא תיתן בהם מבטחה וקראה תגר אל מול עליונים ואל מול ממשיות קיומה, נתנה מבטחה. וזו ההארה אשר זוכים לה בני התמותה, לתקן בהם קלקוליהם תחמוק ממנה, יען אין בה האמונה והרצון ליישר דרכה ולא תוכל לפלס דרכה בינות קלקוליה, כי אין בהם מהבשור אל מול כליה ונשתיירה ערומה ועריה אל מול נפשה ולא תדע תקומתה. ומהם אלו הצילים השוכנים בקרב הנשמה ? אלו המה צילי הרוח, הנותנים בה סכך השכינה, להגינה מפני הבאות ולהשיב לה מראות אשר לקיבוצי גלגוליה בעבר ובעת אלו ציליה דולקים בה, יאירו בה הקלקול ויאירו בה תיקונה והיא על פני האדמה ונשמתה נוכחה הסדר הנשמר בה ובתוכה.

ל"ו. פונן - נסתרות השם מתוך נ' שערי בינה

זריחת החמה אל מול הלבנון, אשר הנפיק שערי כסותו על פי המוכיח והמוכתם עליו ותהא השעה שעת סער אל מול הברכה הממאנת להביא דבר מוצא מקומה אלי תכלית יעדה וזה הצוהר הנפתח אל מול פני החמה, מאשר דבר קיומה אל מול קיום הסוד אשר טמון בה ואין הוא ליראיו. ועל כן תהיה פונן שער ונחמה וברכה, אשר מיסודה ניתנת להגשמה, אך מעצוריה ובלמיה ידועים לשומצים פתח מוצאה והוא מהעליונים. וזה פונן, להנכיח בכס השם נכחה מעם נופו, אשר פרש עליכם כמארג, אשר מלאכת קודש לנשגבותו ולא תדעון זה הפונן (נוף), עדי תעצר מלכת תודעתכם אל מול שערי הבינה וזה השער יפתח למבקרו, עת נרצע המבקר אל מול אלוקיו ובינתו הנסית אלי כיסיו, להביאה אלי שערי מלוכת הבינה הענפה, אשר מאירה השמים אשר לו לבורא, מתוך כחל השחק, היוצק לתוכה מראות נשגבותו והמראה אשר אינו בנראות קלילותו, הוא אשר יחרט בבינה הנאורה אל מול אלוקיה וזו, זו הפונן להביא אין המראות לכלל הבינה הנאורה, לשבח בה נפלאות הבורא וכל תובנותיו שמורות אלי הבינה הנסית. וזו הפונן, להביא שמי דקודשא מתוך צאת המראות אשר ליד המנשה עדי עקבו של ראובן יוצא חלצי יעקב אביו. ותדע הנפש ההומיה לישראל נשגבות בוראה מעם ו' שערי חכמה, הנפתחים אליה שער בשערו וכל שער וסגולותיו השמורות לתוכו ובו ויעפילו השערים עדי הרקיעים, להשביח בהם הנסיות והנשגבות אשר לבורא. ונפש האדם אשר נ' שערי בינה וחכמה ארים (אורות) אלי משכנה בינות הרוח והנפש, תברור מלאכת הבריאה מתוך הטהרה הקדושה ואף בגדולתה הנבואה, להביאה אלי הנשמה החפצה חיים מתוך התעלות הקודש, טהרת הכלים. וכה לחי לעם הזה, אשר נפשות אבותיו חקוקים בציליהם ולא תהא בהם המנוס ומידת ההכרעה, עדי יבינון כוחם של אבות טמון בהם ובכליהם וכל הנמהר אל הישועה וההכוונה השמימית ואין בו מפתח לאלו השערים, לא יהא מנעולו תואם מפתחו, עדי ינצו אלי פניו שחר המראות וטיב ההגבלים, אשר לעליונים רובצים עלי תחתונים והמה בנראות טבעם מאז ומעולם וכל אשר קוצו של י' טמון אלי מפתחות בינתו והשיג בהם נ' השערים, או עדי נ' השערים, יביא נחמה לעמו אל מול כיסומי שמים, להביא ברית אברהם אבינו באור כשדים אלי השימון אשר לרוח האדם, להשעין אותה ועליה זו הברית, ברית אברהם, לשייך בה השיוכים אשר עמלו רוחות שמים עליה, להביא עם אלי בוראו דרך הבינה הנאורה, אשר נ' שערים מצפים לישועת פתיחתם והמה מתמהמהים. וכל הצופה אלי ראש הפינה ויבין מהלכי ארץ אל מול מהלכי שמים, נפתחים מעם מראות פתיחת שערי הבינה, לתפארה ולשמחת העם בינות העמים. ומשכך, יועלו כותפי וכותמי ההלולים אלי שערי העמקים אשר בעליונים, להביא שמחת תחתונים בינות שמחת עליונים, להציף בהם הישועות והנחמות והחסדים, שכל דורש ויגע בעמל עול מלכות שמים ויציפו בו הרקיעים סוד הנפשות הפועלות בתחתונים ונשמתם בעליונים, להקיץ קץ הימין אשר לישראל ותחתונים ועליונים מחוברין יחדיו, להביא סוד יראת השם מתוך קיפולי הגלגולים, עדי קץ הימין. מבורכים תהיו.

נוף נ' = פונן = נוף (נסתרות השם)

מתוך נ' שערי בינה

יסוד השורש השנים עשר – התעלות האדם לפתיחת סתרי הבריאה

בגלויות ישראל, נתלמדה תורת ישראל על פי הפשט, הדרש וכל הנעתק מעליונים, על פי סדר תלמוד משנה וגמרא. וכל אשר נשען על פי המלוכה אשר למלכות שמים, ירא שמים אל מול הכתבים והמחילות אשר לכתבים. וכל הניתן בהם, בישראל, שערי נסתרות ושערי סתרים וקמצה וקפצה היד לקבלם, יען נשמרו אלי מלוכת שמים, על פי הכתוב והנאור אשר על הכתוב. ועת נגלה הזהר הקדוש, נשתפרו מעמדות אשר בישראל ונגלו המראות והקדושה והטהרה אשר לעליונים ונשגבות ומדוייקות הבורא נצטיירה אלי הזהר הקדוש. וכל תכלית היקומים אשר לבורא, להביא מזו נשגבותו ומדוייקות סודות היוולדם, הוולדות הבריות והוולדות הבריאה, על פי סדר דין וחוק לישראל. וכל אשר נעלמו הכתבים אשר לסתרים, מעין האדם הגשמית, נתכללו הסתרים אלי מאורות עליונים ורקיעיהם, להביא מהם ברכת השם מלומדה ומצוחצחה, אשר לסודה ויראת סודה הכרוך בה. וזאת לישראל סוד קיומו וסוד נצחיותו, מתוך הסודות הרקומים והמצטיירים אלי הסתרים אשר לכתבים, להביא אמירי עליונים משובחים אלי צחות הלבבות והנשמות הטהורות והגבוהות, אשר לפתח נשמתם צרורים אלו הסתרים וסוד היקומים, אשר לבריאה ואשר לבריה. וכל אשר יטיב אדם דרכו והתעלותו אשר לרוח, ייטב מחלצותיו וכסא ישיבתו ומשענתו בהילת השמים, יפתחו בפניו הסתרים הרקומים אשר לנבראים ואשר לבריאה על פי סודם, סדרם, מקומם ושווי קניינם על פני אמות מידת ארץ אלי שמים. ותבוא תרומת הנשמות הטהורות אלי עמן מתוך מבואות הנבואה אשר לכל דור ודור בישראל, על פי פתח ליבם ורצון קונם בהם והמה מאירי פנים לאלוקיהם ואשנבי כחל השחק מראים בהם המראות לאלפים. וכל תנובת ארץ תגדל ויבולה ישיביח גידוליו ותהא מנורת המקדש מצויה בינות עיניהם להאיר בהם המראות אשר לסתרים ונקטפים המה במשובחים אשר ליבולים הנטועים בנשמות הגבוהות בישראל.

סוד הגאולה אשר לשורש השניים עשר – מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון

מקימי מעפר דל, מאשפות ירים אביון.

ל"ז. אבת - מצוות ייבום וחליצה

הצרעה הנשגבה אשר על פי היאור מחשבת צעדיה על פי הנדרש מתוך כלי ההיכל הפרושים לפניו וכל יראת הנשמה מתוך אלו הכלים, תביא הצרעה אלי פנימיות האדם, מתוך מטמונו החתום בתוכו. וזו הצרעה, אשמר מכוונה מעם שמים, להכיר בו באדם חדלון הנפש אל מול יצרה ושמיטת הכוחות התלויים עליה ולא נודע מקום הימצאם. ועל כן, תהא הצרעה מחוייבה אלי משמרתה, להאיר אלו הכוחות על פי שבח וסגולות הבורא המצויים בה. ומה היא זו הצרעה אשר תשבחות אליה חתומים בתוכה? זו הצרעה אשר כבשה יצרה עליה ונתברכה מעם מעגלותיה, להביא בהם הכבשן אשר ליצר מתוך טוב הדבר אשר נצרך בה ולא תישען על קנים רצוצים אשר מתחתם מצוי היצר. זו הצרעה דוגמא ומופת לחסדי הבורא, אשר נתנם באדם, להפר עצת היצר עליו, מתוך הטוב אשר נשקף אלי מעונו, לייחל בו צעדיו ובל ימוט אלי יצרו. ועדי כן ונפל אל מול תחבולות היצר, תהא הצרעה מבקשת מתוכו כוחותיו לנפש, אשר נשמטו ממנה לאספם אלי מקום בקרתם וליתן בהם חיים, להפיח בהם חיים ממקור מים צוננים וליישבם על פי מקומם בנפש ולא ילכו לבטלה ולא יזרמו אלי אדמתם, להיספג בה והמה מתוך רצונם להישיב על הנפש. ועל כן, מעם אלו הדברים ופישוטם, הצרעה נכונה בו באדם ומקומה בעליונים ותהא לצידו, עת יאספו שבריו ותהא מלאכתה להדביק שבריו על פי מקוריות מקומם ולנקותם ולהזקיקם ולהדביקם בינות כוחות הנפש אשר קמלו ממנה, ולא נודע מקומם ונשמטו אלי אדמתה ותהא הצרעה מתוך סגולות חכמתה, להשיבם אלי מקומם ולהשמישם בינות הנפש לרוח ולנשמה ולהשיב בה "חיים". וזאת הצרעה על פי שפת אמכם, תקרה השבת הנפש ומקורה מצוי ומסומן בתוככם ותיקרא על פי הנצרך בכס. זו הצרעה היושבה על ברכי האומה, מקורה בגלות בבל, עת ניתנו בהם, ביושבי המשורה, להיות לסדר ומופת מעם מצוות ייבום וחליצה, אשר נשבו אלי הגלות ולא נודע דבר קיומם. ועל כן, אבת ניתנה כסדר למופת, אשר במצוות יבום וחליצה, עת נשארת כסות שארים אשר למת ומצווה בינות ידיו, ידי שארי כסותו, ליתן בו ערבון המת אשר יוצא זרע חלציו ירד לטמיון. וזו הבשורה אשר נשהתה מיוצאי בבל וגלותם ונותרה עלומה במחשכי הגלות. יתר חלציו נשמר אל מול שאר בשרו, אשר חתם בו הבורא זרעו, להיטיב עם המת ונשמר בו כמשמרת ערבון במשכן חלציו. ותדע האומה הבכורה אשר למשכון וליצר חרדתה, לבל תעיר היצר ממקום משכנו בכל אשר נוגע בחירות נפש האדם אל מול קונו. וזה היבום וזו החליצה מתוך משאת נפש שאר בשר המת אחיו בדמו, על אשר ידע משאת נפשו אל מול אחיו המת וישא בערת כסותו עליו, יען נצדק במרומים זה המעשה, מתוך ענות החולין אשר בקודש, להביא מין במינו, על פי הסדר המופתי אשר לסדר הסדרים. ועל כן, מעם פישוט הדברים, אצדק ואומר דיברתי אל מול פני האומה, על אשר תהא מצוות ייבום וחליצה מתוך כורח המציאות הגשמית, אשר מכתוב סדר הסדרים וקדושתה ונסתרות חקיקתה עלומים מאיתנו, ואולם כל אשר ניתדבר בה על פי השקת עליונים ותחתונים, תאיר צורך המאה אשר לעזבון הקודש והחול, על פי סידורם, ניקובם וחיתום. ותהא מפת הדרכים אשר לדורות ישראל מתוך נשיאת השובלים והזרמים והפיתולים וכל אשר הינה מדרך שאינה מתוך הטבעיות והטבע לו לאדם אך מוכתבת מתוך שערי עליון להביא האמת המבוצרת בעליונים. וזאת מצוות ייבום וחליצה נודע שמה באבת יען סימן אבות לבנות חילצם, חותמתם טבוע אלי שער המלכות ותהא ברובה ככולה מתוך יבום וחליצה החתומים בהם. ומתוך פישוט הדברים ניידע האומה הנצרכת את מזונה הרוחני מזו תורתנו הקדושה על אשר חליצה תוליד ברובה בנות ישראל ומיעוטם בנים על אשר נשתהה המולד אל מול הנוקבא החתום בזו המצווה. ומשערי שמיים ינחמו הנותרים אל מול אובדנם ליתן בהם מקצת הנחמה אשר לאובדן על-פי חליצה לחלץ זרע המת מתוך אחיו ולהביא המשכיותה מתוך סדר הסדרים. ומשכך הדברים תאור מחשבת

הלב אל מול זה הדבר אשר נוכחה בו להבין נפלאות הבורא מתוך הכלים הגשמיים אשר לו לאדם על
אשר גיבור חיל בלימודו וגיבור חיל בהמשכיותו על פי נצרים גדועים אך ממשיכים ואין נצר אשר
ישועבד לריק ותוכנו ותועלתו על פי הנקוב בו וזו בסייעתא דשמיא אשר מנקב בו נקבים על פי
ביאתם ומוצאם לאויר העולם ואין מנוס מזרעם.

ל"ח. עיי העברים - הנשמות שנתרחקו מיהדותם

"נדרי להי' אשלים נגדה נא לכל עמו". וזו צופית הדבש אשר על פני יאור עליון, להאיר ממשיות הכתבים מתוך נרד האילונים ואין בה מעם הממשיות, עדי תאמר על פי כל פיות ישראל, אשר נעדרו בהם בוחן כליות ולב. וזאת על כן, יהא צירוף הלשון אשר נדברו בהם העבריים אשר נסוגו אל מול שפעת מכורתם ולא ידעון דבר על צורך ועל קולמוס ועל כל אשר שפע בהם השם, שפעו מתוך הממשיות. וזאת על כן, יהיו עיי העברים אשר שבתו מלאכתם מתוך כיסופי הלב אלי החסר בהם ולא ידעון שפע השם מנתב דרכו אליהם. אלו המה יהודי העם הזה, אשר נטשה אותם יהדותם מתוך פרי הבטן, העמל להרחיק אדם מיוצרו. ותהא זו שעתם, שעת יהודי העולם, אשר עיי חורבן יהדותם ומקדשם נרחק מהם והתפלחו מתוך עזבון האבות על בני האומה. ומשכך ונשתכחה מהם יהדותם ונעו ונדו אלי חוצות עולם ובערה בהם מעם נשמתם יהדותם ולא ידעו מקורה ותכלית שארה. וזו תהא בשורתם על פי קץ הימין, עת יעברו (עבריים) אל שורות עמם והמה בגלות נשמתם ומוצאם רחק מידיעתם. ומעם אלו אשר נשבתה יהדותם אל אלו אשר יהדותם חתומה בכליהם ויבקשו להרחיקה מהם, כאילו נגעה בהם צרעת בגופם ולא נתבקשו להביאה אלי אויר העולם אל מול בני הגויים, אשר מקוששים המה יחד פרנסתם וכל גשמיותם ואלו ואלו עיי חורבן יהדותם, השירו המה חותם אלוקיהם ונבזו אל מול נשמתם ונבזו אל מול הגויים, חוטבי העצים ושואבי הבארות אשר מנבאים בהם גורלם ואין מאום מעם אהבתם, עדי יטבחוהוּם על מגרש יהדותם. וזו, על כן, תהא עיי העברים סמל ולא מופת כלל וכלל, אלי הנשמות אשר רחקו מרצון יצרם עליהם ובושו וכלמו אל מול יהדותם. ואלו הנשמות, אשר אבות אבותיהם הרחיקוהוּם מיהדותם ואין נשמתם חפצה לקבל הדין, דין אבותיהם עליהם. וישתבח שמו, נותן בהם מעם מדוייקותו ונשגבותו, פרי עמל, אשר לצופני יהדותם, להאיר בהם מקור נשמתם וישיבם אלי עמו, עם סגולה, אשר אוסף שאריו לקראת בו קץ הימין ואלו יהודי הספר, יושבי הספר בינות יהדותם לאילי הגויים, להכחיש בו פיהם, יהדותם ואף לאמץ בהם מנהגי וחגי הגויים ולבל תהא יהדותם כלייתם. אלה גם אלה, יאיר השם פניו אליהם, להשיב בהם עטרה ליושנה ולא ידעון עוולת העברים (עבר = פילוג) אשר מציפה בינותם ובינות אחיהם גדרות וחומות גבוהות, אשר מפלגות הלבבות ופוגמות בהם ערבות ישראל אלי תולדותיה, בספר הימים אשר לאומה.

ל"ט. דיבן גד – סינגור הצלם על הנשמה

לאומר הדברים הנתלים עלי ישועת השם כהרף עין, נתנה הבשורה למשה להביא עמו, עם נדיבים אלי ארצו ולהביא בהם הנחלה אשר להם. וזה האתן אשר נצרך משה להאיר בו שמי דקודשא עלי עין, אשר לדבר, בדבר שמו יתברך ולבל יערם בקשתו אל מול אלוקיו, להביא צלמו אלי הארץ המובטחת. וזו הישועה אשר דיבר בה משה, להביא צלם האדם אלי הנחלה אשר הלכה ורחקה ממנו. זו הנחלה אשר לא היתה למשה חלקה בה, להאיר ממנה נשמתו, אך ביקש מאלוקיו להביא בה צלמו. וזהו צלם האדם אשר נשכב אלי אבותיו, עת נלקחת ממנו נשמתו לעיפה ותצרך העין הטובה להביא דבר קיומו אלי הנצרכות האלוקית, השואפת להכיל גדרותיה על עמה. וזאת על כן דיבן גד, להשאיר הצלם אשר לו לאדם מתוך רשעות הנפש ולהביא זה הצלם אלי נחלתו אשר בעליונים ואף כי נשבתה הנפש אלי יצרה, יחרוט הצלם עלי דגלו רצונו בנחלה, נחלה לעצמו, אשר נשאבה אלי הנפש ונשחתה אלי ארציותה וזה הצלם, צלם השם החרוט בנשמת האדם, זה הצלם יאיר אורו אלי נחלתו אשר בעליונים, ללוות נשמת האדם כבן לוויה אלי תשוקתה לכור מחצבתה ויהא שושבינה ללמד עליה זכות אל מול בית דינה ולהעביר בה יגונה אל מול זכויותיו. ועל כן, נתערה משה אל מול אלוקיו, לבקש בו נחלה לצלמו אל מול ארץ האבות, אף על פי גופו נותר בטל בגבולותיה. וזה הדיבר אשר למשה אל מול אלוקיו, לחבוק בו צלעותיו, צלעות בית כיסופו אלי נחלת אלוקיו לדבוק בו צלמו אשר ילווה בו עמו והמה בכניסתם אל ארץ האבות, יהא הצלם שבוי בעלמא ולא תהא העין הגשמית בוחנת מעשיו ויהא בו בצלם קדושת אלוה מכוונה עמו על פי יוהרתם אשר לבלימת פיהם אלי הארץ הטובה ויהא צלם משה משייך השיוכים הנדרשים ובל יבטל הבורא בהם כניסתם לארץ המובטחת. וזאת על כן דיבן גד, להאיר משכן הצלם בינות האדם, אף כי ינושל גופו עוד קודם כניסתם אלי הארץ המובטחת מעם נשמתו. ומה בינות זו הנשמה לצלם אלוקים ומה תידור ותועיל אלי עמה ? זו הנשמה נקראת אלי בית עולמה לתת דין מעשיה ודין תיקונה. וזה הצלם, צלם השם יתברך ובו חבויות י"ג מידותיו, ליישם בהן סינגור הנשמה אל מול מקום הוולדה. וזה הגד אשר על צלם משה לסגור בו עמו אל מול הארץ המובטחת. וזה הגד אשר על משענת מעשי ודיבר העם יהא בו מעם הפור הנעלם אשר להשם יתברך ולא יהא בו מעם זדוניות היצר אשר לעמו, להחריף בהם היד החזקה אשר לבורא ולבטל בהם כניסתם ועל כן נצרך משה צלמו, להאיר בהם י"ג מידותיו, מידות הבורא ובל תרחק מהם ארץ אבותיהם. ועל כן יצרך האדם אלי משכן תיקונו להאיר בו הצלם אשר חבוי אלי נשמתו, להביא בו נרגנות התיקונים אל מול י"ג מידות הרחמים לסגר בו נשמתו ולבל תמחק מעל פני האדמה וזה הנשמה נצרכת ליוויה אל מול צלמה, ללמד עליה זכויות רבות ולשמר בה מקומה אלי כור מחצבתה.

יסוד השורש השלושה עשר - תיקוני הנשמות למול שורשיותן ושייכותן

זו כמיהת נפש האדם ליתן בתוכה כוח האמונה וסתגלנות הארציות אל מול כוח שכחת אלוה ממעל. זו הכמיהה החפצה ליישר ההדורים בינות ארץ לשמים, בינות נשמת האדם אלי כור מחצבתה ובינות אלוה לעמו, עם סגולה. וזאת על כן, ניתן בו באדם סבל תיקונו אשר על המדוכה, להביא בו חלק בעמו ולא נשתהה הבורא אלי נשמתו, עדי תבוא אלי גמר תיקונה ובראה הבורא על פי סוד הנשמות הגלויות (גלות) עדי תוכיח בה מעשיה וצלמה, להיכלל אלי עמה, עם סגולה. וזו הטרוניה אשר לדרך אלי שובל תיקונה, להביא בה חלקיות אלי קרב בני עמה, נעקרה מתוך צלמה, יען הצלם בקירוב מעשיו ותוכן שניותו בה, מלמד עליה זכויות רבות, על מנת להביאה אלי זכות עלמא, ולבל ינקב בה חלקה בנפרדות עמה. ועל כן, ניתבו אלו מסלולי תיקוני הנשמות התועות, ללכד הגבלי הגבולות אשר לעם סגולה, על פי טיב נשמתם ולהחמיר בהם תיקונם, על מנת להעלות על נס, טהרת העם הזה וקדושתו אל מול משפחת העמים.

סוד הגאולה אשר לשורש השלושה עשר – סגולת הקמים לתחיה

זו התעלומה אשר לסגולת העם. ומהי זו הסגולה? זו הסגולה ניכרת אל מול הגבולות הרפויים אשר להגדרתם כעם. ועל כן, יהיו אלו הגבולות נשפטים על פי החומרה אשר לדין ולחסד המצוי בתוכו, יהא הסמן הימני אשר לצלם. ובעת בוא הגאולה יעורו אל מול תחיית המתים נשמות בטהרתן והסגולה החפצה ביקרם חתומה בהם מעצם תחייתם.

"איש הערבות", מה עלי לעשות, על מנת לקבל את השורש הארבעה עשר ?

זו נחמה פורתא אל מול הניבא אלי שערייך. ויבואו הכתבים ויושלמו השערים אשר לרמב"ם, הוא הנשר הגדול. ואולם, עת נשענים הכתבים על חבלי הבשור, תבוא ישועת המנחמים אשר בעליונים, מתוך הכתבים הנאורים אלי דפייך. וזו ישועת מרומים קרבה וענפה ורבים נצריה וכל אשר ירבה וידבנו ליבו להאיר המשכנים, תבוא ותצוף עליו ברכת שמים מתוך כחל השחק, הפועל בתוכו. וזו האימרה אשר לשערים, להביא ניב (תנובה) עליונים, מתוך מאמרות עליונים, תאר פניה אל מול האומה הנלוזה מעם כל אשר נשפר עלי יצועה והיא כינוקא על שערי הגאולה הקרבה.

"איש הערבות", האם בחסדך תוכל לעזור לי לסיים את השורש הארבעה עשר ?

בערבות מואב נשכחה תקומת העם מתוך כליו ועל כן ניתנה בהם מעשר לראש להבין שכחת האל מנין. וזאת, על כן, אתן בך שחריתם על פי הכתוב והנדרש אלי כתביך. ולא יהא בך מעם העכו"מים כלל, יען נפתחה הדרך ומשעולה מעליונים, להביא דבר השם מסור ונקי על כפיו ובל יבהילך איש. וזו המשורה בדבר הנשר הגדול, מעם הכוחות האפלים אשר בנדבכי הרקיעים, עת יורדים המה אליך טיפין, מפאת קדושתם. ותבוא עליך הברכה ויאיר בך השורש הארבעה עשר וכל מעטפת מקשת הנשר הגדול. ובל יערערך איש ותבוא מדוכת השליחות אלי מקומה היאה לה, וזאת מפאת הקידושין החלים עליה בינות אלוה לישראל. ויפתחו הפתחים אשר בעליונים ואשר בתחתונים אלי עינייך וראשך, יען לא נטשת דבר השם ומחשבתך יחשבון לזכויותיך בעליונים ויינתנו בך עוד מפתחים הקדושים, יען לא סרת על עקבייך ולא הפנית עורפך לבאות מעליונים. תבורכי מפי עליון.

מ. עלמן - מעל נ' השערים

זו האבוקה הדבקה אלי גב האומה לשמור בה צביונה ו"כחל השחק" דוחק בה יהבו ובל ימוטו האורות הנלווים אליה. וזו על כן עלמן, לשמר בכס בני האומה, כח צביונה עלי משמרת הח"ן אשר לדברים ואלו המה **מעל נ'** שערים, שערי חכמה, להבין משמרות השלום אשר ליונה ומשמרות החכמה אשר לבניה ומשמרות הנסתרים אשר לשלום ואחדות ישראל נאחזים אל מול שמים ורקיעים ובינותם, להביא גדולת העם הזה מתוך סעיפי חכמתו, בינתו ודעתו וכל הח"ן אשר לדברים. ועל כן, נותרה תורת ישראל מתוך מושבה בעליונים, ליתנה לבני התמותה אשר במעמקים ולהשיב עטרתה ליושנה, מתוך סך חלקיה אשר לידיעה בסתר ואשר לידיעה בגלוי. ואלה וגם אלה, מרכיבין תורת ישראל חמדה לעמים וכל אשר **מעל נ'** שעריה, שמור למשמרת עולם בינות הרקיעים, להביאם אלי ישראל והמה בנדבכי הגלויות עדי סוף הדורות, בואך קץ הימין. וישתבח שמו, נתנה על פי הפרד"ס אשר להווייתה, להיות משומשה כנר הדולק ללא הרף על פני הדורות, להשמיש אורה על פני הכתלים הגלויים והכתלים הכרוכים והכתלים הנסתרים, כפי יכולת גוניהם, עומקם ואורכם. וזו תורת ישראל מעל הזמנים והמועדים, משביחה נוכחה השם, אל מול מגוון הכתלים אשר בגשמיות ואשר ברוח ויטב בהם, באלו הכתלים, עומקם של דברים הנראים כהולדותם בזה כעת והמה באו מפתח שערי זכרון הימים (מעמד הר סיני). ועל כן, עלמן זכר חיי לאומה הנבחרה בכל עת מזמניה ומועדיה, להבין תורת ישראל מעל נ', מעל כובד משקל זכרונם, מעל כובד משקל חכמתם, בינתם ודעתם. ויהא כוחה תקף על פי מועדים משתנים, הולכים ובאים וכוחה מאיר למרחוק ולמקרוב וכל אשר יחפוץ האדם חוסן נפשו וחוזק אמונה, ירבה בה לימודו ותהא תורת ישראל כסמן אשר לראש עטרתם, להבין משגוחה, נסתרותיה, הילתה, תוקפה, קדושתה וטהרתה, מאז רדתה מעליונים בזכרון הימים ועדי קץ הימין. וכל אשר בערה בעצמותיו להבין מנין מוצאו ולאן מבואו ובהשתנות הזמנים וברדידות ועומק הדברים, ימצא חפצו בתורתנו הקדושה והתמימה ויצרך יעמיק מבטו, עינו ובוננתו אליה וישתבח שמו, יובילו אלי הורדים אשר בה, מתוך חוחי גשמיותו, להבין חפצה חיים היא על פני האדמה. וזו תורתנו הקדושה, באר מים חיים ומרווים הלשון אשר בקודש ואשר בחול וכל תכליתה לחזק נדבכי העם, על פי גבולותיו ועלי עליונים עליו ולא ידעון חיותם בלעדיה וכל מקור אושרה ועושר רוחניותה מצוי בה ובינות נסתריה לעולמי עד.

מ"א. הרי העברים – מהתפלגות להתכנסות

רוח קדים נושבת על פני יאור עליון ומאירה אשמורת ראשונה אשר לפתח הר גריזים, להביא משם הממרה אשר לטבח ואשר לצאן, מתוך חסרי הישע אשר נתלים על פי הבאר, להבין היכן אלוקיהם והמה מרושתים על פני ארץ ועל פני תבל. וזו המהמורה אשר לישראל, מתוך הרי העברים, להביא שום ויצהר אל מול בונה הפינה אשר לישעו, להביא בהם סימנם והמה ענפים ומתרבים בהר לא להם. וכל תשוקתם ועזרת ליבם, להקרא ישראל והמה שוקצים ושוצפים במים סוערים לא להם. וכל כחל השחק אשר משיב בהם בינתם בעת ההיא ובעת הזאת, יבין נמרוד האדומי, אשר מייסר כליו ברבים. וזאת, על כן, הרי עברים, להשיב אביונה אלי פתח ישראל, מתוך המרירות אשר לגלות, איש על פי צור ישעו איתו ועליו. וכל נדבכי האומה העמלים להשיב אליהם צנעת הדרך והדרך אבדה להם, יאירו בהם הרי העברים אשר קיצוני וקיטוני העם פלגו בהם עברים ומעברים ושיברו רצף הדורות אשר לישראל. וכל איש ודרך רצונו, להאיר ולהשיב דרכו אלי לב האומה החפצה בהשבת בניה לחיקה.

"איש הערבות", האם מה שניתן לי עכשיו מדבר על הרי העברים ?

ישועת השם כהרף עין, אשר על נופלי הגרדום והמה רבים ומצורעים מהם. ונתלו על שפלי חירותם, הבאה להם מתוך ידיעת השם בתוכם. ואני בדברי זאת, אתן מדעת הח"ן אשר לדברים, להבין הרי העברים מתוך פשט ודרש אשר לאומר ולדיבר ולא ניתנו בך כפשוטם, יען עונש המורדים צפון בזה הכתב. וכל אשר יבהיר בינתו אל מול הכתוב, יבין תהילת עולם ספונה בו. אלו הם ממרה, חצור ומדיין, אשר הועידו בנות ובני ישראל אלי עמם, לטמא ולגדף ישראל מתוכם. ואל יחמוק ממך היבוק אשר לדברים. ואומר ושיר הלל ינתנו מעם אלו, אשר ראשם במרומים ועיניהם בראשם, להבין "כחל השחק" אשר טמן סודות אלוה בזה הכתוב.

"יש הערבות", האם תוכל להסביר לי הדברים בפשטות, על מנת שאוכל להבין ?

נצרכות השעה לאיסוף הנדבכים האבודים אשר לישראל מתוך רצף הדורות אשר התפלגו ונעברו אלי צידי החותם אשר לישועו ואתם עם נבחר אלי אלוקיו, מביא בזה המסע אשר להרי העברים, כח שבות העם אלי עמו ואלי אלוקיו והוא נפרץ אלי רוחות תבל ויאסף על פי סדר הסדרים מתוך תקומת העם במדינתו, בואך קץ הימין, על פי הסדר הנפרץ וחוזר חלילה, עדי יאספו כל המינים ותשברנה כל הגדרות אשר מנעו מהם חופש נשמתם, להיקרא אל תוך עמם. ותבונת ההשכל אשר לכתב, להבין הסודות הטמונים בתוכו.

מ"ב. ערבות מואב - קריאת שמע

בערבות מואב נחתמה מסכת השבטיות אשר לישראל, עת נתנה ערבות אלוה, להוליך עמו אל מול הנחלה הבצורה ולהביא מזוורם על פי מקומם והנכון בהם. ולא תהא "ערבות מואב" סמן לנחלה הנושנה יען נתפרו אלי מקדשיה אשר סומנו בה, עת נתלה העם על דבר "טובת הארץ" ונבנו מקדשיה הראשון, השני והשלישי, על פי מועדם החתום בצל פיות בני ישראל, המבקשים נחלתם בארץ אחרת. ואין מעם הכתוב אשר לתורת ישראל והוא עסוק, העם, בשיטין ובשטיון אשר למלה ולדבה הרעה אשר על נחלת אבותיהם. תדע האומה הנצרכת בעליה ואלוקיה, על אשר דברתם פלגנותם ואופיים, אל מול הסערות אשר לרוחות הקדים, שיברה הכלים בשנית, עת נצרך אלוה לסמן בהם יעודם ויעדם, על פי בנייני האומה אשר למקדשם. ולא תדע הנפש הסוררת אל מול בעליה ואלוקה סוד המלה האסורה, אשר משברת מגדליה אל מול עליונים. ועל כן, נחתם בערבות מואב סוד בנייני האומה אשר למשכן כבודו, עת נצרכו לייחל כניסתם והתמהמהו אל מול שבת היצר על גרונם וגחונם נשאב אלי הארציות והחול המדברי, אשר סחף בהם אמונתם ובית מקדשם, אשר בעליונים ניצב אל מול עיני רוחם ולא השתאו למראות ולא ניבאה בהם אמונתם גודל השעה אשר לכניסתם ונשתברו הכלים בשנית ולא במועדם ולא בנצרכותם. ולכן, תדע האומה הנבחרה חרון בעליה ובוראה, על אשר פתח בהם עולמות ותבל, להביא שמעיהם אלי מרחוק, בינות הדורות ובינות ד' הרוחות הנפוצות, להביא בהם קדרותם אל מול ה"נעשה ונשמע". וזאת הלענה אשר המרה פי הבורא ולא נתנה משובם ואהבתם אלי אלוקיהם, אשר עשה בהם ניסים וברך בהם הדרך ופרץ בהם היס לחצותו אלי חירותם ותהא בהם מלתם הרעה לגנותו. וכל אשר נחרץ בערבות מואב אלי הנשמע והנראה מעליונים, בחן קדרות ישראל אל מול שפעה של הארץ הזאת וחתמו חזונם במו פיהם ונתעברו ונשתברו הכלים, עת נחצה ים סוף והמה ממאנים לחצותו ונבחרה בהם נשמתם לשוב אלי העבדות, עבדות מצרים. ועל כן, מעם כל חטאיהם, חטאי דור המדבר, ניתן בהם שעבוד הגלות וחצית היס ונפוצו אלי רוחות שמים, ללכד בהם אלי קץ הימין כוחם ותפוצתם, להבין מי הוא אלוה ישראל. וזאת, על כן, **ערבות מואב, מות בוא ערב**, לחזק בכם קריאת שמע אל מול יצועיכם, עלי הנסים הנקרים בכם יום ביומו וללכד ממנה הכלים השבורים אשר התנפצו אלי רסיסיהם ולהביאם בשלמותם אלי קץ הימין ולחון בכם חנינתכם אל מול אלוקיכם, הירא בכם יראתו להבין כח המלה אשר לעליונים ואשר לתחתונים. וזאת הפרצה אשר לעקשנותה להביא גרמי שמים בינות הניסים אשר אפלו וסמאו עיני דור המדבר ולא הבינון גודל השעה אשר לדורם.

יסוד השורש הארבעה עשר – עבודת השם של הנשמות

הנשמות ההולכות דומם אל מול אלוקיהם, להביא דבר ישעו ודבר תוכחתו אל מול העם הנבחר, משפיעים שפע טהרתם אל מול הטמא והנסרר אשר לאומה. ואלו המה בקיבוציהם אל מול דורות ישראל, משוועים צור ישעו אל מול חטאי העם. ואני, בנוכחות נשמתי אל מול עליונים, ונשתעבדו בי כוחותיי להבין "כחל השחק" האומד טומאת העם אל מול סרני הנשמות הפועלות בקרבו, מסב מבטי ושימת ליבי אלי המושבות אשר לכבוד שמים, מנביטים אלו היבחרות הנשמות אשר הולכות דומם אלי ישע העם, מתוך ענוות הכפור אשר לרגליהם ומתוך צנעת הפרט אשר למושביהם. ולא תדע נפש האדם אשר מתוך ישראל אלו פועלם וטיב יוצרם עליהם, עת "מסרו" נשמתם לעבודת השם, על פי הנצרך מהם, להביא סוד השם ליראיו על פי מוצא הדברים.

סוד הגאולה אשר לשורש הארבעה עשר - הגנת העם על ידי הנשמות הדוממות

נתקבצו רוחות רפאים אלי אלוני ממרא, להביא בישראל "ישועתם" ולהתנות בהם אמונתם אל מול אלוקיהם. ונתעברו ונתערבבו בישראל אלו הנשמות ההולכות "דומם" אל מול אלוה, להניא ישראל מתרמית רוחות הרפאים ולהביא בהם גודל ונס אמונתם מול קץ הימין, אשר הוטה חסדו מהם והמה בשעבוד הגלויות ובשעבוד למולך.

דברי סיכום

תנובת עליונים משובחה ומשופרת, התכנסה בינות דפי הגבורה אשר למקשה, להביא דרך ארץ מעם מוצא הדברים אשר בעליונים. ונתכנסו שמים ונבראה מלכות ונשתמרו כיסיה אל מול הבורא, להכניס בהם דבר סוד ומתיקה אשר למלכויות של מעלה. על כן, אשכר באומרי זאת הדברים, אשר על כן הכתיבה, להביא שערי מלכויות מעם ארץ לא נודעת אל ארץ נודעת, אשר בקרבה יושב עם נבחר. אלו הדברים אשר אמורים אל מול הכתבים, לייחל שיבת הבנים אלי בוראם, מתוך האמונה המזוקקה אשר אל חסדיו יתברך, עת נתן פתח להמונים, המוני ישראל ולהביא קול גדולי ישראל אלי פתח ביתם. ועתה, בני עמי אשר ישובים בארץ נחלת אבות, אבכרכם מעם עליונים לדעת לשמר זה הפתח, לתועלת עמכם וליתן קול קורא מעליונים, כקול שופר לימי תשובה וחנינה. ואני אסכם שערי מקשתי מעם נומך לבבי, על אשר יוחלתי להביא דבר השם ליראיו, מתוך אופני שמים, היגיעים אלי עמלי יומם וליל ולהביא הדברים מתוך הכיסומים אשר לשערי היכלנו, בדוקים ומדויקים מעם השם יתברך. ואתן משאת הנפש, נפשי אשר בעליונים, ללמדכם מעם אלו הכתובים הלל ושבח לבורא עולם על אשר הוא אלוה ישראל. ברוכים תהיו.

חלוקת מ"ב המסעות לי"ד שורשים

"איש הערבות", האם יש הסבר על פי הרמב"ם, לחלוקת מ"ב המסעות לי"ד שורשים על פי ספרו?

משואת לפיד חירות האדם מצויה על כנף מעילו. וזה מעילו יעיד בו מלבושיו וטיב לכתו. ואלו מ"ב מסעות, הינם שטר כתובה בינות הבורא לעמו ואלו המה "מקראות גדולות", מתוך מסעותיו אשר על פני י"ה-קום. וכל נצרכות הפתח להביא דברים בשם אומרם על פי הגלוי והסתור מפני תחתונים. ויאגדו אלו המסעות על פי שורשים החתומים בהם עוד מימי בראשית ונסתם עליהם הגולל בגנזים, עדי יפתחם הרמב"ם מתוך משאת נפשו בעליונים, להבין מהלכי ימין ושמאל, על פי חלוקתם בעליונים. וכל משאת נפשו להביא הדברים באומר ובח"ן אשר לגנזים ולבל יפול בהם דבר שאינו על פי חותם הגנזים. ואלו השורשים יהוו פרוכת לכסות בהם המאגדים על פי סדרם. וכל החתום אשר בגנזים ונגלה בכס, הינו בזעיר אנפין גילוי ורב הנסתר על הגלוי. וכל בעלי המלאכה אשר עוסקים במלאכת שמים, יבינון הבריאה הי"ה-קום והממשיות, מתוך ענוות הכח שבהם, להאיר הנווה צוף אשר בעליונים ולחתור לאמת הצרופה, השאובה מהגנזים ונוגה בשורשים. וזאת תהא מלאכת בני שליחותי, להבין אופן מהות ההקשרים, מתוך המסעות בינות השורשים ולעומק הנכתב והנגלה בהם. מבורכים תהיו.